

ЧИ БУВ ІСУС РОЗІП'ЯТИЙ ЗАРАДИ НАШОЇ СПОКУТИ?

هل افتدانا المسيح على الصليب باللغة الأوكرانية

Автор:

Мункіз Ібн-Махмуд Ас-Сакар

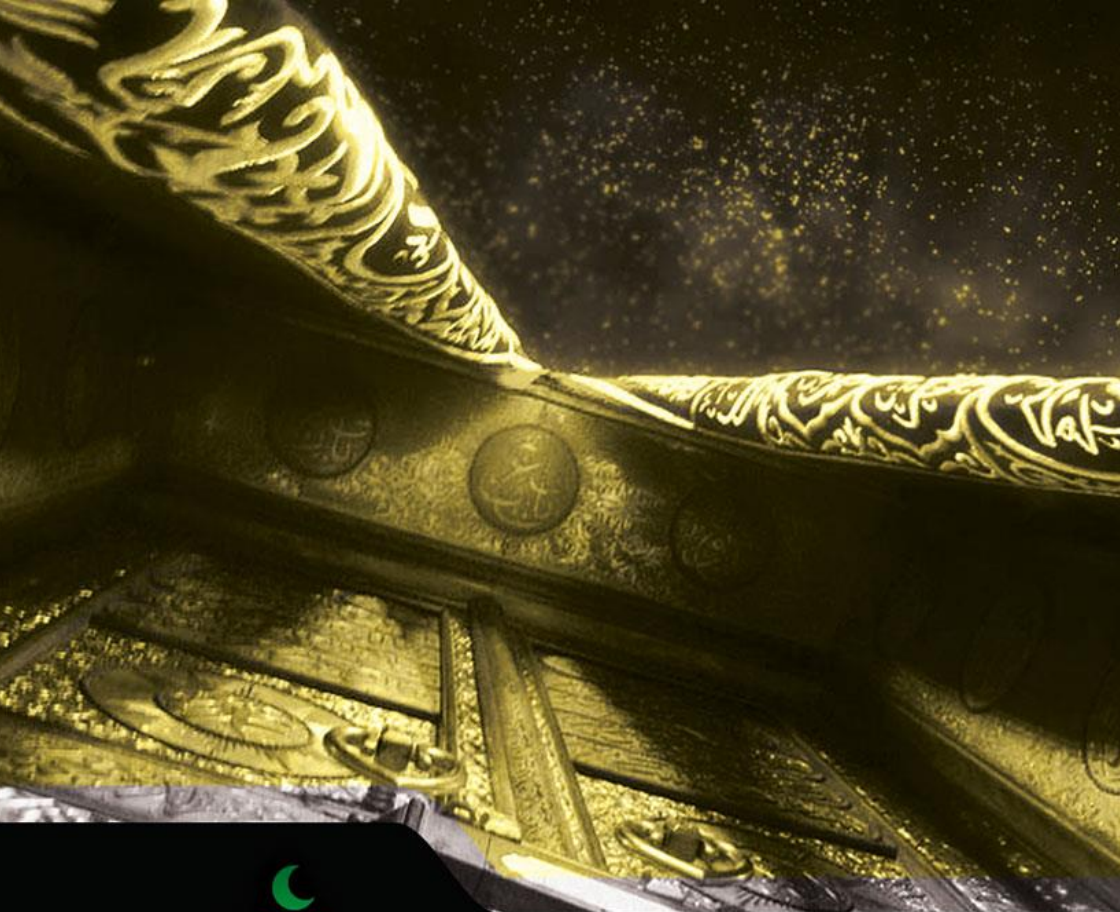
доктор філософії

Переклад:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Якубович Михайло

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

ПОДЯКА

Насамперед, вся хвала та дяка належить Аллаху – Всемогутньому Богу. Для мене велика честь представити цю скромну роботу моєму читачеві. Сподіваюсь, що Господь допоможе йому почерпати з неї користь, і зробить мене серед тих, хто знає істину і йде прямим шляхом.

Слідуючи традиції пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) дякувати людям, які роблять для нас добро, хотів би висловити вдячність всім, хто допомагав мені у завершенні даної книги. Можливо, мій успіх став результатом їхніх молитов, звернених до Всемогутнього Бога.

Я хотів би висловити подяку моїм прекрасним батькам за їх неоціненну турботу і ласку. А також моїй вірній дружині за її постійну підтримку, допомогу, і за те, що була поруч в часи написання цієї праці.

Висловлюю щирю подяку перекладачеві, який зіграв важливу роль у донесенні змісту даної книги до українських читачів.

Я вдячний всім моїм братам, друзям і колегам, які брали участь у завершенні цієї роботи.

Мункіз Ібн Махмуд Ас-Сакар, доктор філософії

mongezss@gmail.com

ВСТУП

Хвала Аллагу¹ (Святий Він та Великий)², хранителю та управителю світів, нехай буде мир і благословення на всіх Його посланців.

У попередніх частинах із серії “Істинний путівник та шлях світла” ми зробили висновок і довели просту істину, яка полягає в тому, що Біблія є витвором людини, а не Словом Аллага (Святий Він та Великий). Таким чином, християни не можуть використовувати її як доказ своїх віровчень, включаючи розп'яття та спокуту.

Для того, щоб продовжити дискусію з християнами і уникнути закриття цієї теми, ми висуваємо два наступні питання: одне – історичне, а інше – богословське.

Перше питання: чи Ісус (мир йому) вмер на хресті, як стверджують Євангелія, а сучасні християнські течії з цим погоджуються?

¹ Мусульмани віддають перевагу використанню слова “Аллаг”, одному із прекрасних імен Всемогутнього, яке є Його найвеличнішим ім'ям. Слово “Аллаг” – унікальне та чисте, на відміну від українського слова “Бог”, яке може вживатися у безлічі форм. Якщо до нього додати закінчення “-и”, отримаємо слово у множині - “Боги”. А Аллаг – Один і Єдиний, і немає у нього множини. Якщо до слова “Бог” додати закінчення “-иня” – вийде “Богиня”, жінка-бог. Немає нікого, з-поміж чоловічого та жіночого роду, схожого на Аллага. (“Концепт Бога у більшості релігій”, доктор Закір Абд аль-Карім, с. 18). Прим. перекладача.

² Мусульмани не згадують ім'я Аллага без прославлення. Літери “С.В.” – аббревіатура двох арабських слів “Субханнагу Ватаала”, означають “Славетний Він та Величний!” (17:43). Тому, у цій книзі я буду використовувати слова “Аллаг (С.В.)”, згадуючи Бога Всемогутнього, за винятком цитат. Прим. перекладача.

Друге питання, яке ми підніmemo лише заради аргументів, полягає ось у чому: якщо припустити, що Ісус помер на хресті, то чи був він розп'ятий заради спокути гріхів людства?

За цими двома питаннями виникнуть багато інших питань.

Від чого, власне, спасіння: від Пекла чи від бід та нещастя у світі?

Це порятунок лише від гріхів наших батьків (Адама і Єви) чи всіх наших гріхів?

Це умовний порятунок чи це дар любові від Аллага (Святий Він та Великий) та його Христа, який далекий від досконалості?

Чи стосується цей порятунок лише юдеїв, до яких був посланий Ісус (мир йому), чи всього людства, які народились сповненими гріхів?

Ми відповімо на ці та інші питання у четвертому розділі цієї праці, помістивши їх в одне запитання: чи був Ісус розп'ятий задля нашої спокути?

Ми дамо відповідь на ці питання об'єктивно, логічно та науково, звертаючись до сторінок християнської Біблії та використовуючи наш розум, інстинкти і міркування як суддю. Ми візьmemo до уваги історію та мудрість християнських мужів в якості доказів.

О наш Господь (Аллаг (Святий Він та Великий)), веди нас до істини за Твоєю волею, воістину, ти направляєш тих, хто хоче слідувати правильним шляхом. Амінь.

Макка аль-Мукарама
Шаабан, 1424 р. Хіджри.
munqidh@maktoob.com

Розп'яття Ісуса в християнстві

Християни вважають розп'яття найважливішою подією в історії. Вони вважають, що Аллаг (Святий Він та Великий) послав свого сина (Ісуса) померти на хресті, щоб врятувати людство від гріха їхнього батька Адама та всіх їхніх гріхів.

Євангелія запевняють – у довгих розділах – про розп'яття Ісуса (мир Йому), згадуючи деталі його схоплення, його переслідування, розп'яття, поховання, потім його воскресіння, і, нарешті, його сходження на небеса.

Про важливість розп'яття в християнській вірі свідчить те, що християни вважають, що Бог втілив в Ісусові розп'яття самого Себе. Знаменитий протестантський реформатор Томас Аконіт (так званий ангельський лікар) описав це так: “Існує багато думок щодо втілення: деякі стверджують, що Син Божий втілювався б, навіть якщо Адам не вчинив гріх, тоді як інші вважають навпаки. Здається, правильнішим буде взяти другу думку, як говорить Біблія: “Перший людський гріх був причиною Божого втілення”. Таким чином, ми бачимо, що Бог зробив це втілення для виправлення гріха. Це значить, що без гріха не було б втілення”.

У своїй книзі “Вічність священства” англійський кардинал Мінінг описав важливість цієї події. Він сказав: “Важливість цієї події, яка викликає плутанину, зрозуміла! Якщо розп'яття Ісуса не було реальним, то всі вірування християн будуть знищені під корінь. Якби він не вмер на хресті, не було б ні жертви, ні порятунку, ні Трійці. Павло, апостоли та всі церкви також стверджують, що якби Ісус не помер, то не було б і воскресіння”.

У своїй книзі “Розп'ятий Бог” Джордан Маултмен сказав: “Смерть Ісуса на хресті є опорою християнства. Всі християнські вірування про Бога, створення, гріхи та смерть взяті із мотиву розп'ятого Христа”.

Про це запевнив Павло, коли він скасував роль Закону, посилаючись на розп'яття Ісуса (мир Йому) заради спокути гріха. Ісус врятував нас від прокляття Закону. Він сказав: “Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!”.

(1 Коринфян 15:14)

Таким чином, ми можемо ясно побачити важливість цієї події в християнстві, оскільки його прибічники вважають, що це є основою людського життя в цьому світі.

Розп'яття Ісуса в ісламі

Ісус (мир йому), з ісламської точки зору, ніколи не був розп'ятий, як стверджують юдеї та християни. Мусульмани черпають свої переконання, котрі суперечать тому, про що стверджують Євангелія, з коранічних віршів, які підтверджують їх погляди.

Коранічні вірші згадують про змову, яка сталася проти Ісуса (мир йому). Вони розповідають і про багато інших речей, які читач міг помітити – наприклад, про порятунок Ісуса (мир йому) від зговору його ворогів.

Аллаг (Святий Він та Великий), перераховуючи Свої благословення, даровані Ісусу (мир Йому), каже: “... і коли стримав Я синів Ізраїля від тебе, коли ти прийшов до них із ясними знаменнями” (Аль-Маїда, 110).

Ця відповідь від Аллага (Святий Він та Великий) надійшла в той вирішальний день, коли римляни і юдеї змовилися вбити та розіпнути Ісуса (мир йому). Проте Аллаг (Святий Він та Великий) перешкодив цій змові: “[Невіруючі] хитрували, але й Аллаг хитрував! Аллаг — найкращий із хитрунів!” (Аль-Імран, 54). Аллаг (Святий Він та Великий) врятував Свого пророка – Ісуса (мир Йому) – від їх змови та обману.

У аятах Корану згадуються деякі свідчення цієї юдейської змови: “Та за слова їхні: «Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар’ям!»». Але ж вони не вбили його та не розіп’яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не вбивали його. Це Аллаг підніс його до Себе, Аллаг — Великий, Мудрий!” (Ан-Ніса, 157-158)

Інший аят вказує на порятунок Ісуса (мир Йому) та його сходження на небеса: “Ось Аллаг сказав: «О Іса! Я упокою тебе і піднесу тебе до Себе, і Я очищу тебе від тих, які не увірували. І Я дам можливість тим, які пішли за тобою, мати перевагу над тими, які не увірували — аж до Дня Воскресіння. А потім до Мене повернетесь ви! І Я розсуджу між вами те, про що ви сперечаєтесь!» (Аль-Імран, 55).

Й інші аяти також вказують на його порятунок. Аллаг (Святий Він та Великий) каже: “Він говоритиме із людьми ще в колісці та в дорослому віці. Буде він одним із праведників!” (Аль-Імран, 46).

Відомо, що Ісус (мир Йому) піднявся на небеса у тридцять років. Зрілість, з мовної точки зору, пов’язується зі старістю. Значить, після того, як Ісус пройде перший етап свого життя, він буде жити і досягати зрілості, і говоритиме

з людьми. Іншого сенсу тут немає; інакше, не варто говорити про зрілість та здатність говорити як про Ісусові (мир йому) чудеса, тому що кожен вміє говорити, досягши зрілості, і в цьому немає чуда.

Священний Коран в іншому аяті згадує, що Ісус (мир йому) прийде на землю в останні дні, перед Судним Днем. Аллах (Святий Він та Великий) каже: “Воістину, він — прикмета Часу. Тож не сумнівайтесь у цьому та йдіть за Мною! Це — прямий шлях!” (Аз-Зухруф, 61).

Аллаг (Святий Він та Великий) також каже: “І, воістину, серед людей Писання є такі, які не увірують в [Ісу] аж до смерті своєї. Тож у День Воскресіння він буде свідком проти них!” (Ан-Ніса, 159).

Ні аяти, ні вислови Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллага) не згадують будь-які подробиці про порятунок Ісуса (мир йому). Тому мусульманським науковцям доводилося шукати правду, яку Благородний Коран згадує на основі того, що передали нам люди Писання. Задля альтернативи, вони досліджували Священну Біблію, щоб з'ясувати, як Ісус (мир йому) був врятований від змови юдеїв.

Священний Коран розповідає про розп'яття, але не Ісуса (мир йому). Це вказує на незнання юдеїв та інших людей про особливості розп'ятої людини; їх розходження щодо того, ким вона була, тому що Аллаг (Святий Він та Великий) зробив так, щоб розп'ята людина виглядала так само, як Ісус (мир йому).

Аллаг (Святий Він та Великий) каже: “Але ж вони не вбили його та не розіп'яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не вбивали його” (Ан-Ніса, 157).

У цьому аяті помітний сумнів про тотожність розп'ятої людини. Священний Коран не конкретизує її відмітні риси, однак наголошує на порятунку Ісуса (мир йому) та його сходження до неба: “Але ж вони не вбили його та не розп’яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не вбивали його. Це Аллаг підніс його до Себе, Аллаг — Великий, Мудрий!” (Ан-Ніса, 157-158).

Саме так Священний Коран згадує про порятунок Ісуса (мир йому) та його сходження до неба. Вороги, які хотіли розпнути Месію, переплутали і розп’яли іншу людину.

Аллаг (Святий Він та Великий) підніс Ісуса (мир йому) на небеса, і він повернеться до настання Судного дня. Його пришествя (мир йому) стане ознакою кінця цього життя на землі.

Важливість спростування розп'яття Ісуса (мир йому) для мусульман

Мусульмани вірять, що пророки вмирають, як всі люди, і їх можна вбити. Священний Коран розповідає нам, як ізраїльський народ (*бану Ісраїль*) убив багатьох пророків без причини. Таким чином, ми не вбачаємо жодної проблеми в тому, що пророк вбитий злочинцями та нерозумними зі свого народу. Вбивство не шкодить вбитому пророку, бо це – вибір Аллага (Святий Він та Великий), мучеництво заради Нього (Святий Він та Великий) та Його релігії.

Тоді чому Священний Коран згадує про порятунок Ісуса (мир Йому) і наполягає на спростуванні християнами цього питання?

Священний Коран згадує порятунок Ісуса, щоб оголосити правду, а також довести слабкість юдеїв та їх неспроможність досягти того, чого вони хотіли. Коли мусульмани говорять про порятунок Ісуса (мир Йому), вони хочуть довести правду, про яку згадує їхня книга.

Крім того, мусульмани усвідомлюють небезпеку, яку несе в собі розп'яття, адже з історичної події воно перетворилось у важливе віровчення християнства. В разі заперечення згаданого догмату, християнство стане безглуздом і не зможе нічого запропонувати. Тому, мусульманський вчений Ахмад Дідат запевнив, що християнство не може дати людям нічого доброго, окрім заявленого спасіння кров'ю Ісуса (мир Йому). Наприклад, воно не може навчати мусульман моралі, гігієни, чистоти чи щедрості. Якби розп'яття Ісуса (мир йому) було спростоване, то у християнства не було б підстав проповідувати чи навіть існувати.

Одна з богословських проблем, яку створює ідея розп'яття – спотворене поняття Аллага (Святий Він та Великий) у християнстві. Це змушує мусульман зосередитися на цьому питанні та серйозно ставитися до нього.

У другому столітті нашої ери з'явився відомий учень Павла – Маркіян. Він вважав, що Бог юдеїв, який дав закон Мойсею (мир йому) і створив світ, був поганим. Натомість, добрий Бог втілювався у Ісуса (мир йому), і він є противником Бога, який створив світ.

Він представляв протистояння Ісуса (мир йому) із Творцем, Упорядником світу і Господом землі і неба –

Аллагом (Святий Він та Великий). Він казав: “Ісус зійшов до Господа всіх творінь у своїй божественній формі, звинувативши Його в своїй смерті на хресті. Ісус сказав Господу всіх творінь: “Це суд між мною і тобою. Не дозволяй нікому бути суддею; твої закони є моїм суддею. Хіба ти не писав у своєму Законі: “Той, хто вбиває, повинен бути вбитий?”

Тоді Бог (Господь всіх творінь) відповів: “Я написав це”. Ісус сказав: “Тоді ти маєш віддати мені себе”. Тоді Бог сказав: “За те, що я вбив тебе, я дам тобі щось. Із усіма тими, хто вірить у тебе, ти можеш робити все, що хочеш”.

Потім Ісус пішов до Павла і пояснив йому цю угоду. Він послав його проповідувати про те, що ми купили цю угоду, а справедливий Бог продав усіх тих, хто вірує в Ісуса, доброму Богу”.

Ця абсурдна віра є природною, вона зумовлена протиріччям між справедливістю та милосердям. Твердження про те, що Ісус (мир йому) був врятований, ставить речі в належний порядок. Люди будуть поклонятися своєму Богу, знаючи, що вони поклоняються Аллагу (Святий Він та Великий), Милостивому, Найщедрішому і Всепрощаючому.

У своїй книзі “Докази божественності Ісуса, що потребують міркувань”, мусульманський вчений Мухаммад Хасан Абд Ар-Рахман уподібнює християнську віру про гріх, спокуту та Закон, до історії про царя, народ якого повстав проти нього. Після чого, він відправив посланців до них, навчаючи їх бути добрим, робити добрі справи і просити їх повернутись під його владу, підкоряючись законам миру та справедливості.

Однак його народ знущався над цими посланцями, вбивав їх і залишався непокірним. Цар запалав гнівом і дав

наказ послати свого єдиного сина на знущання та вбивства заради спокути їхніх гріхів. Ті, хто вірить у цю концепцію, будуть пошановані і їх гріхи будуть прощені.

Він також дав розпорядження скасувати всі попередні закони справедливості та благодаті. Крім того, він наказав вважати тих, хто вірить у нові правила як вірних підданих, незалежно від того, скільки гріхів або злочинів вони скоюють.

Обґрунтування цього закону свідчить про те, що король – справедливий. Його справедливість — покарати злочинців, які руйнують і нищать його царство. Тим не менше, через свою любов до них, і небажання знищити всіх людей у царстві, він покарав свого єдиного невинного сина! Це покарання дорівнює покаранню всіх людей. Він дав наказ про те, щоб його син був затриманий, а потім розп'ятий.

Що християни думають про цього царя?

Ніхто не буде описувати такого царя як справедливого чи несправедливого, але як смішного, недалекого і нерозумного.

Це той бог, якому спотворене християнство хоче, щоб ми поклонялися.

Віра у розп'яття, первородний гріх, спокуту та все, що пов'язане з цим, є причиною того, чому люди ненавидять цю релігію та поширюють атеїзм. Люди не хочуть поклонятися несправедливому і жорстокому, або розп'ятому богу, якого нав'язує церква.

Приклад такого повстання, який свідчить про поширення атеїзму, викликаний вірою в смерть бога через спокуту. Ніше сказав: “Якби ідея Бога полягала в тому, щоб

послати гріх омани на невинність землі, то віруючі в цю невинність повинні брати свої сокири і нищити цю ідею”.

Він також сказав: “Блаженні смиренні, бо вони не претендують на те, щоб побачити Бога... Ми стали людьми, таким чином, ми нічого не хочемо, окрім земного царства. Куди пішов Бог? Я скажу тобі, де він пішов – ми вбили його, ти та я. Так! Ми його вбили; ми всі вбили його. Чи ти не чуєш, як розкладається бог? Боги також розкладаються. Бог помер і залишиться мертвим”.

Безглуздість ідеї Первородного гріха та Спокути, і її незрозумілість, робить її сміховинною. У своїй книзі “Раннє християнство” Дж.Р. Сноуд зазначив: “Дивно, що в наші дні людям не до вподоби ідея про Ісуса, Сина Божого, про спасіння нас від наших гріхів і зняття покарання; це несправедлива, аморальна та невідповідна справа, яка є смішною і абсурдною”.

Критичне дослідження розповідей Євангелія про розп'яття

До того, як Пророк Мухаммад (мир йому і благословення) в сьомому сторіччі оголосив про неправдивість розп'яття Ісуса (мир йому), християни переказували історії про розп'яття Ісуса (мир йому) з покоління в покоління. Вони вдавалися в питання: як він (мир йому і благословення) міг сказати таку річ! Як він посмів звинуватити апостолів та очевидців, які передали нам письмові свідчення про те, що вони бачили, в брехні!?

Коли ми кажемо християнам: «Наведіть доказ цьому, якщо є ви правдивими!» (Аль-Бакара, 111), - то вони приводять чотири Євангелія як беззаперечне свідчення цієї події. Свята Біблія на більше, ніж тисячу мов згадує розп'яття Ісуса (мир йому) і це є доказом.

Мусульманський вчений Дідат сказав, що ми повинні вивчити ці докази та дослідити тих чотирьох свідків, які стали свідками розп'яття.

Дідат заявив про кілька питань, які виникають у мусульман до цих свідків. Перше, що двоє з них – Марк і Лука – ніколи не бачили Ісуса (мир йому), і ніколи не були його учнями. Як вони могли бути свідками?

Друге питання полягає в тому, що свідки не бачили подію. За словами Марка, всі вони покинули його і втекли: “Тоді всі полишили його й повтікали...” (Марк 14:50). Будь-який цивілізований суд скасує показання таких свідків менш ніж за дві хвилини.

Ці свідчення записані в більше ніж п'ятьох тисячах примірників. Християни так пишаються ними, однак навіть два з них не є ідентичними. Навіть якщо всі вони були б

однаковими, жодна з них все рівно не була написана автором, чие ім'я вона носить.

У своїй книзі “Еволюція Євангелій” Енох Паул сказав: “Історія розп'яття Ісуса не була згадана в оригінальних примірниках Євангелій”. Він переклав грецьку копію Євангелія від Матвія і з'ясував, що деякі фрагменти були повторені в Євангелії, а це означає, що пізніше воно було переписане.

Серед змін, які західні вчені помітили в писаннях, говорячи про розп'яття, що деякі фрагменти були додані до історії перекладачем. У Євангелії від Марка згадується: “А першого дня Опрісноків, коли пасху приношено в жертву, сказали йому його учні: “Куди хочеш, щоб пішли й приготували ми Тобі пасху спожити?” І посилає Він двох із Своїх учнів, і каже до них: “Підіть до міста, і стріне вас чоловік, що нестиме в глекові воду, то йдіть за ним” (Марк 14:12-16).

У своїй книзі «Святий Марк» (с. 376) Деніс Найнхем стверджує, що більшість вчених переконані, що ці уривки були додані пізніше до історії Марка. Вони дійшли висновку, який ґрунтується на двох питаннях.

По-перше, автор описав подію манерою іудея, який був сучасником Ісуса (мир йому) .

По-друге, автор вірша: “А коли настав вечір, Він приходить із Дванадцятьма” (Марка 14:17), - говорить про Ісуса (мир йому), який йде зі своїми дванадцятьма учнями. Він не знав про двох з них – Петра та Івана (згідно Луки 22:8), які пішли підготувати Пасху. Якщо автор вірша (17) знав про цей уривок, то він повинен був згадати лише десятьох, а не дванадцятьох. Мало б бути: “А коли настав вечір, Він приходить із Десятьма”.

Іншу зміну в Євангелії приводить Джордж Кейрд, тлумач Євангелія від Луки. Євангеліє від Луки зазначає, що, коли Ісус (мир йому) був на хресті, він сказав: “Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!” (Луки 23:33-34).

Ці слова не згадуються в жодному з інших Євангелій. Більше того, деякі з важливих примірників Луки ігнорують це.

Кейрд сказав (с. 251): “Було сказано, що ця молитва повинна бути вилучена з одного із перших рукописів Луки одним із переписувачів в другому столітті. Автор вважає неймовірним, що Бог може пробачити іудеїв. Згадавши знищення, яке трапилося з Єрусалимом двічі, в 70 р. н.е. і 135 н.е., усі були впевнені що Бог їм не пробачив”.

Перше: протиріччя розповідей про розп'яття в Євангеліях

Чотири Євангелія, які є основним джерелом розповіді про розп'яття, містять багато деталей про розп'яття Ісуса (мир йому). Якщо ці нариси були натхненними, як стверджують християни, вони повинні бути однаковими. Однак, розглядаючи ці оповіді, ми знаходимо багато суперечностей і відмінностей. Це означає, що деякі з цих оповідей неправильні, або Матвій обманює про щось одне, а Марк – про щось інше.

Серед цих протиріч:

Чи приходили первосвященники захопити Ісуса?

Хто пішов ловити Ісуса? Матвій сказав: “І коли Він ще говорив, аж ось прийшов Юда, один із Дванадцятьох, а з ним люду багато від первосвященників і старших народу з мечами та киями” (Матвій 26:47).

Марк додав, що серед них були книжники та старійшини: “І зараз, як Він ще говорив, прийшов Юда, один із Дванадцятьох, а з ним люди з мечами та киями від первосвященників, і книжників, і старших” (Марк 14:43).

Іоанн також згадує, що вони були римськими солдатами і слугами первосвященників: “Отож Юда, узявши відділ війська та службу від первосвященників і фарисеїв, приходить туди із смолоскипами, та з ліхтарями, та з зброєю” (Іоанна 18:3).

Жоден із трьох євангелістів не згадав про прихід первосвященників. Якби первосвященники були присутні, їх слід було б згадати, оскільки вони не менш важливі, ніж книжники, старійшини та простолюди. Проте Лука згадав, що самі первосвященники прийшли захопити Ісуса. Він

сказав: “А до первосвящеників і влади сторожі храму та старших, що прийшли проти Нього, промовив Ісус: “Немов на розбійника вийшли з мечами та киями...” (Луки 22:52).

Протиріччя між Лукою та іншими є очевидними.

Коли був переслідуваний Ісус?

Євангелія згадують про переслідування Ісуса. Вони багато в чому сходяться, описуючи дещо з того, що сталося під час цієї події. Наприклад, вони одностайні з приводу того, коли первосвященик запитує про особистість обвинуваченого, а йому відповідають про сина людського, що сидить по правицю від сили Божої і прийде на небесних хмарах (Див. Лука 22:67-69, Марк 14:61-63, Матвій 26:63-64).

Проте, вони розходяться в часі переслідування. Лука сказав, що це сталося вранці, в день після його захоплення. Він сказав: “А коли настав день, то зібралися старші народу, первосвященики й книжники, і повели Його в синедріон свій, і казали: “Коли Ти Христос, скажи нам. А Він їм відповів: “Коли Я вам скажу, не повірите ви” (Лука 22:66-67).

Інші три євангелісти погоджуються з тим, що обвинувачення відбувалося в ніч його захоплення. Марк сказав: “А Ісуса вони повели до первосвященика. І зійшлися всі первосвященики й старші та книжники” (Марк 14:53), (див. Матвій 26:57, Іван 18:3).

Скільки разів співав півень?

Петро слідував за Ісусом (мир йому) на відстані, щоб спостерігати за його переслідуванням. Ісус сказав йому, що він (Петро) відречеться від нього (Ісуса (мир йому)) тричі в ту ніч, перш ніж півень заспіває двічі за Марком: “І заспівав півень хвилі тієї подруге. І згадав Петро слово, що Ісус був промовив йому: “Перше ніж заспіває півень двічі, відречешся ти тричі від Мене”. І кинувся він, та й плакати став...” (Марк 14:72). І один раз за іншими трьома євангелістами. Лука говорить: “І Господь обернувся й подививсь на Петра. А Петро згадав слово Господнє, як сказав Він йому: “Перше, ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене” (Лука 22:61), (див. Матвій 26:74, Іван 18:27). Три євангелісти (Лука, Матвій, Іван) згадували лише про одне голосіння півня в цій історії, на відміну від Марка, який згадує про дворазове голосіння півня.

Коли служниця впізнала Петра вперше?

Поки Петро спостерігав за переслідуванням, деякі впізнали його й ідентифікували як одного з послідовників Ісуса (мир йому). Отже, він був змушений заперечувати це тричі.

Євангелія погоджуються, що першим, хто його впізнав, була служниця. Проте вони суперечать там, де йдеться про місце, в якому ця подія сталася. Лука згадав, що він був всередині будинку і грівся. Лука каже: “Як розклали ж огонь серед двору, і вкупі сиділи, сидів і Петро поміж ними. А служниця одна його вгледіла, як сидів коло світла, і, придивившись до нього, сказала: “І цей був із Ним!” (Лука 22:55-56), (див. також Матвій 26:69, Марк 14:66).

Іван згадує, що це сталося, коли Петро знаходився надворі, біля воріт, адже ця служниця була відповідальною

за ворота. Іван запевняє, що один з учнів Ісуса попросив первосвященника дозволити Петру увійти. Іван сказав: “І питає Петра воротарка служниця: “Ти хіба не з учнів Цього Чоловіка?” Той відказує: “Ні!” (Івана 18:17). Вона впізнала Петра біля воріт, а не всередині будинку.

Хто впізнав Петра другий і третій раз?

За словами Марка, та сама служниця, яка його вперше впізнала, зробила це і вдруге. Він сказав: “Служниця ж, коли його вгледіла, стала знов говорити приявним: “Цей із них!” (Марк 14:69).

Проте, за словами Матвія, вдруге його впізнала інша служниця: “А коли до воріт він підходив, побачила інша його та й сказала приявним там людям: “Оцей був з Ісусом Назарянином!” (Матвій 26:71).

Лука не погоджується з ними. Він згадує, що вдруге Петра впізнає людина з натовпу, а не служниця. “Незабаром же другий побачив його та й сказав: “І ти від отих”. А Петро відказав: “Ні, чоловіче!...” (Лука 22:58).

Іван намагався спростувати ці протиріччя. Він використовує третю історію, де Петро відрікається, коли багато хто ідентифікує його, і ставить її у другому запереченні. Він каже: “А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: “Чи й ти не з учнів Його?” Він відрікся й сказав: “Ні!” (Іоанн 18:25).

Цей спосіб виявити Петра з-поміж багатьох був згаданий Марком і Матвієм у третьому запереченні. Марк сказав: “І він знову відрікся. Незабаром же знов говорили приявні Петрові: “Поправді, ти з них, бо ти галілеянин. Та й мова твоя така сама”. А він став клястись та божитись: “Не

знаю Цього Чоловіка, про Якого говорите ви!” (Марк 14:70-71).

Матвій говорить: “Підійшли ж трохи згодом присутні й сказали Петрові: “І ти справді з отих, та й мова твоя виявляє тебе”. Тоді він став клястись та божитись: “Не знаю Цього Чоловіка! І заспівав півень хвили тієї...” (Матвій 26:73-74).

Лука та Іван згадують, що втретє Петра впізнав один чоловік, а не натовп. Лука говорить: “І як часу минуло з годину, хтось інший твердив і казав: “Поправді, і цей був із Ним, бо він галілеянин”. А Петро відказав: “Чоловіче, не відаю, про що ти говориш... І зараз, як ще говорив він, півень заспівав” (Луки 22:59-60).

Іван підтверджує це і зазначає, що чоловік був одним із слуг головного священика: “Говорить один із рабів первосвященика, родич тому, що йому Петро вухо відтяв: “Чи тебе я не бачив у саду з Ним?” (Іван 18:26).

Тоді хто впізнав Петра вдруге? Чи була вона однією і тією ж самою служницею, або іншою, чи це взагалі був чоловік? Петро відрікся від Ісуса третього разу, тому що натовп знав його акцент, чи тому, що слуга первосвященика побачив його в саду з учнями Ісуса?

Єгипетський священик Матта Аль-Міскін визнає це протиріччя між Євангеліями. Він говорить: “Слова святого Луки відрізняються від того, що говорив святий Марк, коли мова заходила про людей, які поставали перед Петром кожного разу”.

Чому Варавва був у в'язниці?

Євангелія не сходяться до однієї думки з приводу причини позбавлення його волі. Іван говорить, що він – крадій: “А Варавва був злочинець” (Івана 18:40).

Марк і Лука погоджуються, що він був порушником, що і спричинило вбивство людини. Таким чином, він заслужив тюремного ув'язнення: “А той за повстання одне, яке сталося в місті, і за вбивство посаджений був до в'язниці” (Лука 23:19, див. також Марк 15:7).

В Книзі Діянь згадується, що Варавва був убивцею, а не тільки злодієм або порушником. Там ідеться: “Але ви відцурались Святого та Праведного, і домагалися видати вам душоубця” (Дії Апостолів 3:14).

Хто ніс хрест: Ісус чи Симон?

Пілат – згідно з Євангеліями – дав наказ розп'яти Ісуса. Юдеї схопили його, аби виконати наказ. В момент його схоплення, вони познайомилися з чоловіком на ім'я Симон, і змусили його нести хрест. Марк сказав: “І одного перехожого, що з поля вертався, Симона Кірінеянина, батька Олександра та Руфа, змусили, щоб хреста Йому ніс” (Марк 15:20-22), (див. Матвій 27:32, Луки 23:26).

Проте Іван не погоджується з трьома євангелістами, кажучи, що Ісус (мир йому) сам ніс хрест і не згадує про Симона: “І, ніши Свого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по-гебрейському Голгофа” (Івана 19:17). То хто ж ніс хрест: Симон чи Ісус (мир йому)?

Історія смерті Юди

У Новому Завіті згадуються дві різні історії про смерть зрадника Юди, який продав Ісуса. Вони розповідають, де він був і як отримав тридцять срібних. Матвій каже: “І, зв'язавши Його, повели, та й Понтію Пилату намісникові віддали. Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкався, і вернув тридцять срібняків первосвященикам і старшим, та й сказав: “Я згрішив, невинну кров видавши”. Вони ж відказали: “А нам що до того? Дивись собі сам”... І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потому пішов, та й повісився... А первосвященики, як взяли срібняки, то сказали: “Цього не годиться покласти до сховку церковного, це ж бо заплата за кров”. А порадившись, купили на них поле ганчарське, щоб мандрівників ховати...” (Матвій 27:2-7).

У Книзі Діянь згадується ще одна історія, про яку Петро згадав у своїй промові. Він сказав: “Мужі-браття! Належало збутись Писанню тому, що устами Давидовими Дух Святий був прорік про Юду, який показав дорогу для тих, хто Ісуса схопив, бо він був зарахований з нами, і жереб служіння оцього прийняв. І він поле набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвоє, і все нутро його вилилось... І стало відоме це всім, хто замешкує в Єрусалимі, тому й поле те назване їхньою мовою Акелдама, що є: Поле крові. Бо написано в книзі Псалмів: “Нехай пустою стане мешкання його, і нехай пожильця в нім не буде, а також: “А служіння його забере нехай інший” (Діяння 1:16-20).

Ці два уривки відрізняються багатьма речами:

- Спосіб смерті Юди

Або “він пішов і повісився”, або він помер через “падіння стрімголов, через що отримав розрив всередині, і всі його кишки випали”. Він не міг вмерти двічі, і він не міг

померти двома шляхами. Варто зазначити, що священник-історик Папіас (155 р. н.е.) зазначив, що Юда помер, потрапивши під колеса, і його нутрощі випали!

- Хто купив поле: Юда, який “поле набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвоє, і все нутро його вилилось...” чи священники, які взяли гроші з нього, і, “порадившись, купили на них поле ганчарське, щоб мандрівників ховати...”?

- Юда помер, розкаявшись, “як побачив, що Його засудили, розкаявся, і вернув тридцять срібняків первосвященикам і старшим, та й сказав: “Я згрішив, невинну кров видавши”. Вони ж відказали: “А нам що до того? Дивись собі сам...”, чи був покараний, як сказав Петро?

- Юда повернув гроші священникам “і вернув тридцять срібняків первосвященикам і старшим”, чи взяв гроші і купив поле: “І він поле набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвоє, і все нутро його вилилось...”?

- Чи помер Юда після обвинувачення, перед розп'яттям Ісуса (мир йому): “І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потому пішов, та й повісився...”? Чи він помер пізніше (лише Аллаг (Святий Він та Великий) знає, коли) після того, як купив поле?

- Поле було назване “полем крові”, тому що це була ціна крові Ісуса (мир йому): “А первосвященики, як взяли срібняки, то сказали: “Цього не годиться покласти до сховку церковного, це ж бо заплата за кров”. А порадившись, купили на них поле ганчарське, щоб мандрівників ховати, чому й зветься те поле полем крові аж до сьогодні”, - чи через кров Юди, коли його нутро випало?

“І він поле набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвоє, і все нутро його вилилось... І стало відоме це всім, хто замешкує в Єрусалимі, тому й поле те назване їхньою мовою Акелдама, що є: Поле крові. Бо написано в книзі Псалмів: “Нехай пустокою стане мешкання його, і нехай пожильця в нім не буде”, - а також: “А служіння його забере нехай інший”.

Що думали двоє інших розп'ятих чоловіків про свого товариша на хресті?

У Євангелії згадується, що Ісус (мир йому) був розп'ятий між двома злодіями, один з них праворуч, а інший – зліва. Марк і Матвій згадували, що два злодії насміхалися над Ісусом. Матвій сказав: “Також насміхалися з Нього й розбійники, що з Ним були розп'яті” (27:44). Те ж саме зустрічається і в Марка (15:32). Лука говорить: “А один із розп'ятих злочинників став зневажати Його й говорити: “Чи Ти не Христос?” То спаси Себе й нас! Обізвався ж той другий, і докоряв йому, кажучи: “Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Але ми справедливо засуджені, і належну заплату за вчинки свої беремо, Цей же жадного зла не вчинив”. І сказав до Ісуса: “Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!” І промовив до нього Ісус: “Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!” (Лука 23:39-43).

Хто перевіряв, чи сталося диво?

Євангеліє від Марка розповідає, що, коли Ісус (мир йому) був на хресті, він попросив води, а потім “один із них побіг, намочив губку оцтом, настромив на тростину, і давав

Йому пити й казав: “Чекайте, побачим, чи прийде Ілля Його зняти!” (Марк 15:36). Тож чоловік, який є автором попередніх слів, був тим, хто дав Ісусу (мир Йому) пити і звертався до інших: “Чекайте, побачим, чи прийде Ілля Його зняти!”.

Євангеліє від Матвія суперечить цьому опису, воно говорить: “А один із них зараз побіг і взяв губку та, оцтом її наповнивши, настромив на тростину й давав Йому пити. Інші казали: “Чекай но, побачмо, чи прийде Ілля визволяти Його” (Матвія 27:48-49). Він зазначив, що ці слова говорили інші, оскільки вони попросили чоловіка дати Ісусу (мир Йому) напій. Хто ж тоді це сказав і до кого це було адресовано?”

Якими були останні слова розп'ятого чоловіка?

У Євангеліях згадуються останні моменти життя Ісуса (мир Йому). Однак описи Ісуса (мир Йому) відрізняються. Матвій та Марк зображують його слабким і благаючим про допомогу: “А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: “Елі, Елі, лама савахтані?” цебто: “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?...” Дехто ж із тих, що стояли там, це почули й казали, що Він кличе Іллю. А один із них зараз побіг і взяв губку та, оцтом її наповнивши, настромив на тростину й давав Йому пити. Інші казали: “Чекай но, побачмо, чи прийде Ілля визволяти Його”. А Ісус знову голосом гучним і скрикнув, і духа віддав...” (Матвій 27:46-50, Марк 15:34-37).

Лука вважає, що такий кінець не личить Ісусу (мир Йому). Він назвав його сильною людиною, яка прийняла волю Аллага (Святий Він та Великий). Він каже: “І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: “Отче, у руки

Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...”
(Луки 23:46).

Іоанн уникає опису почуттів Ісуса (мир Йому). Проте він згадує ще одне твердження, приписуючи його Ісусу (мир Йому) як його останні слова на хресті. Іоанн говорить: “А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: “Звершилось!...”. І, голову схиливши, віддав Свого духа...” (Іоанн 19:30).

Якими були останні слова Ісуса (мир Йому), і в якій ситуації він знаходився?

Коли храмова завіса розірвалася?

Євангелісти вважають, що смерть Ісуса (мир Йому) мала бути винятковою, а не звичайною смертю. Вони вірили, що вона повинна супроводжуватися визначними подіями, які євангелісти по-різному описують, згідно із своєю багатого уявою.

Хоч вони й сходяться в тому, що завіса храму розірвалася, але їх роз’єднує питання часу. За словами Марка, це було після смерті Ісуса (мир Йому): “А Ісус скрикнув голосом гучним, і духа віддав!... І в храмі завіса роздерлась надвоє, від верху аж додолу” (Марк 15:37-38).

Лука, який точно описує всі події, не погоджується з євангелістом Марком, який був першим автором Євангелія. Лука вважає, що диво сталося до смерті Ісуса (мир Йому). Він говорить: “Наближалася шоста година, і темрява стала по цілій землі аж до години дев'ятої... І сонце затьмилось, і в храмі завіса роздерлась надвоє... І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...” (Лука 23:44-46). Ця

подія сталася до смерті Ісуса (мир Йому), на відміну від оповіді Марка.

Друге: протиріччя в історіях про Воскресіння

У чотирьох Євангеліях згадується історія воскресіння Ісуса (мир Йому) після його поховання. Ці історії сповнені суперечностей, що робить їх найбільш недолугими з-поміж всіх оповідей Євангелій.

Коли жінки прийшли до могили?

Євангелія згадують про жінок, які відвідали могилу в неділю. За словами Марка, це було після сходу сонця: “І на світанку дня першого в тижні, як сходило сонце, до гробу вони прибули, і говорили одна одній: “Хто відвалить нам каменя від могильних дверей?” (Марк 16:2-3).

За словами Матвія і Луки, це сталося на світанку, а Іван говорить, що було все ще темно. Іван говорить: “А дня першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений” (Івана 20:1), (див. Матвій 28:1, Лука 24:1).

Давайте подивимося, як отець Матта Аль-Міскін намагався пов’язати світанок зі сходом сонця. Він сказав: “Різниця полягає в тому, що жінки піднялися дуже рано, коли було ще темно. Вони пішли до західних воріт міста і чекали там, доки ворота не відчинились. Ворота не відчиняються, поки не зійде сонце. Це означало, що вони вирушили до воріт на світанку, і прийшли до могили після сходу сонця. Ось і весь конфлікт”.

Без сумніву, читач розуміє, що ні євангелісти, ні історики не знали про закриті ворота, про які говорив отець Матта. Читач також має усвідомлювати, що його розповідь суперечить Івану, який каже: “Рано вранці, як ще темно

було, прийшла Марія Магдалина до гробу”. Марія прийшла до могили, коли ще було темно, а не до західних воріт міста, які не відчинялись, доки не підніметься сонце!

Хто відвідав могилу?

За словами Івана, Марія Магдалина була єдиною, хто відвідав могилу: “А дня першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений” (Іван 20:1-3).

Матвій додає до розповіді ще одну анонімну Марію: “Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб” (Матвій 28:1).

Марк розповідає своїм читачам, що відвідувачами була Марія Магдалина, мати Якова і Саломія: “Як минула ж субота, Марія Магдалина, і Марія Яковова, і Саломія накупили пахощів, щоб піти й намастити Його” (Марк 16:1).

Лука згадує, що серед відвідувачів було багато жінок та інших людей з ними: “А жінки, що прийшли були з Ним із Галілеї, ішли слідом, і вони бачили гроба, і як покладене тіло Його. Повернувшись, вони наготували пахощів і мира, а в суботу, за заповіддю, спочивали. А дня першого в тижні прийшли вони рано вранці до гробу, несучи наготовані пахощі, та й застали, що камінь від гробу відвалений був” (Лука 23:55 – 24:1).

Все це відбулося під час одного візиту.

Коли камінь віддалили? Чи знайшли відвідувачі камінь, який закривав гробницю, чи вони зсунули його під час візиту, чи він вже був знятий?

Матвій говорить: “І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба Ангол Господній, і, приступивши, віддалив від гробу каменя, та й сів на ньому” (Матвія 28:2). Ці слова означають, що камінь був відсунутий одночасно.

Інші три євангелісти згадують, що відвідувачі виявили камінь відсунутим. Лука говорить: “А дня першого в тижні прийшли вони рано вранці до гробу, несучи наготовані пахощі, та й застали, що камінь від гробу віддалений був” (Лука 24:2), (див. Марк 16:4, Іван 20:1).

Що побачили відвідувачі-жінки?

За словами Марка, відвідувачі побачили молодого чоловіка, який сидів з правого боку могили, одягнений в білий одяг (5:16).

Матвій зображує молоду людину як ангела, що зійшов з небес (28:2).

Лука говорить, що це були два чоловіки в яскравому одязі (Луки 24:4).

Іван вказує, що вони були двома ангелами в білому одязі. Один сидів біля голови, а інший біля ніг (Івана 20:12).

Де Магдалина зустріла Ісуса (мир йому), і хто їй сказав про воскресіння Ісуса?

Відвідувачі були першими, хто бачив Ісуса (мир йому). Де відбулася зустріч?

Іван розповідає, що вона відбулася всередині гробниці, коли Магдалина (єдиний відвідувач за його словами) розмовляла з ангелами. Він сказав:

“І говорять до неї вони: “Чого плачеш ти, жінко?” Та відказує їм: “Узяли мого Господа, і я не знаю, де Його поклали...”. І, сказавши оце, обернулася назад, і бачить Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що то Ісус... Промовляє до неї Ісус: “Чого плачеш ти, жінко? Кого ти шукаєш?” Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: “Якщо, пане, узяв ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його, і Його я візьму!” Ісус мовить до неї: “Маріє! А вона обернулася та по-єврейському каже Йому: “Раббуні! цебто: Учителю мій!” (Іван 20:13 -16).

Ми помічаємо, що вона виявила Ісуса (мир йому) живим, без ангелів, які б розповідали їй про його воскресіння. Вона побачила і впізнала його, після того, як розмовляла з ним.

Матвій має іншу версію; він розповідає, що Магдалина та її супутниця зустріли Ісуса (мир йому) поза гробницею і далеко від неї, а ангел сказав їм про воскресіння Ісуса. Матвій говорить:

“А Ангол озвався й промовив жінкам: “Не лякайтеся, бо я знаю, що Ісуса розп'ятого це ви шукаєте. Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Підійдіть, подивіться на місце, де знаходився Він. Ідіть же хутко, і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих, і ото випереджує вас в Галілеї, там Його ви побачите. Ось, вам я звістив!”. І пішли вони хутко від гробу, зо страхом і великою радістю, і побігли, щоб учнів Його сповістити. Аж ось перестрів їх Ісус і сказав: “Радійте! Вони ж підійшли, обняли Його ноги і вклонились Йому до землі”. Промовляє тоді їм Ісус: “Не

лякайтесь! Ідіть, повідомте братів Моїх, нехай вони йдуть у Галілею, там побачать Мене!” (Матвій 28:5-10).

Таким чином, згідно з Матвієм, зустріч відбулася далеко від гробниці, і ангели розповіли їм про воскресіння Ісуса, а не сам Ісус.

Тепер виникає питання: хто з євангелістів сказав правду?

Чи можливо, що джерелом цих історій є Аллаг (Святий Він та Великий)?

Жінки приховували новини чи вони повідомили їх?

Марк суперечить Луці в тому, чи жінки розповідали про те, що вони бачили, чи ні. Марк говорить: “А як вийшли вони, то побігли від гробу, бо їх трепет та страх обгорнув. І не сказали нікому нічого, бо боялись...” (Марк 16:8). Лука говорить: “А вернувшись від гробу, про все те сповістили Одинадцятьох та всіх інших” (Лука 24:9).

Кому Ісус (мир йому) з'явився вперше?

Євангелія знову розходяться в тому, скільки разів Ісус (мир йому) з'являвся своїм учням і кому він з'явився вперше. За словами Марка та Івана, Ісус вперше з'явився Марії Магдалині (див. Марк 16:9, Іван 20:14), Матвій додає ще одну Марію (див. Матвія 28:9), а Лука згадує, що Ісус вперше з'явився двом учням, які йшли до Еммаусу (див. Луки 24:13).

Скільки разів Ісус з'являвся і де?

За словами Івана, Ісус (мир йому) з'явився учням тричі (див. Івана 26:19-20). Інші три євангелісти згадують, що Ісус (мир йому) з'явився лише один раз (див. Матвія 28:16, Марка 16:14, Луки 24:36).

Лука, який точно простежив за усіма подіями, запевнив, що Ісус (мир йому) з'явився учням лише один раз і був піднесений в кінці тієї зустрічі. Він розповідає: “І, як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними, і промовив до них: “Мир вам!” А вони налякалися та перестрашились, і думали, що бачать духа. Він же промовив до них: “Чого ви стривожились? І пощо ті думки до сердець ваших входять? Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю”. І, промовивши це, показав Він їм руки та ноги. І, як ще не йняли вони віри з радощів та дивувались, Він сказав їм: “Чи не маєте тут чогось їсти?” Вони ж подали Йому кусника риби печеної та стільника медового. І, взявши, Він їв перед ними. І промовив до них: “Це слова, що казав Я до вас, коли був іще з вами: “Потрібно, щоб виконалось усе, що про Мене в Законі Мойсеевім, та в Пророків, і в Псалмах написано”. Тоді розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання. І сказав Він до них: “Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього, і щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши. А ви свідки того. І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; а ви позостаньтеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти”. І Він вивів за місто їх аж до Віфанії; і, знявши руки Свої, поблагословив їх. І сталось, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них, і на небо возноситись” (Луки 24:36-51).

Він згадав, що перша і остання зустріч між Ісусом та його учнями відбулася в Єрусалимі. Він сказав: “І зараз устали вони, і повернулись до Єрусалиму, і знайшли там у зборі Одинадцятьох, і тих, що з ними були, які розповідали, що Господь дійсно воскрес, і з'явився був Симонові. А вони розповіли, що сталось було на дорозі, і як пізнали Його в ламанні хліба. І, як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними, і промовив до них: “Мир вам!” (Лука 24:33-36).

Тоді як його співавтори (Матвій і Марк) згадували, що це сталось в Галилеї: “Одинадцять же учнів пішли в Галилею на гору, куди звелів їм Ісус. І як вони Його вгледіли, поклонились Йому до землі, а дехто вагався” (Матвій 28:16-17), (див. Марк 16:7). Отже, де відбулася їх перша зустріч: у Єрусалимі чи Галилеї?

Чи був Тома присутній під час першої зустрічі з Ісусом (мир йому)?

Незалежно від того, скільки разів Ісус (мир йому) з'явився учням, ми питаємо тепер про тих, хто брав участь у першій зустрічі з ним (мир йому) в Єрусалимі чи Галилеї. Чи всі вони були присутні чи один з них, Тома, невірний, був відсутній?

Матвій згадав, що всі учні були присутні, крім Юди, зрадника. Він сказав: “Одинадцять же учнів пішли в Галилею на гору, куди звелів їм Ісус. І як вони Його вгледіли, поклонились Йому до землі, а дехто вагався” (Матвій 28:16-17). Ми розуміємо, що Тома був одним із тих, хто став на коліна перед Ісусом (мир йому), і він також може бути тим, кого Матвій мав на увазі, коли сказав: “...але деякі сумнівались”.

Іван запевняє, що на першому зібранні Томи не було. Він сказав: “А Тома, один з Дванадцятьох, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус. Інші ж учні сказали йому: “Ми бачили Господа!...” А він відказав їм: “Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, не ввірую!” (Іван 20:24-25). Звичайно, він говорив про перше зібрання. Тома зустрів Ісуса (мир йому) через вісім днів після цього. Він сумнівався в тому, кого бачив, і Ісус (мир йому) показав йому руки і ноги, як сказав Іван (див. Іван 20:26-27).

Як дивно те, що Павло додає до першої зустрічі. Він вписав Юду, учня-зрадника, сказавши: “...і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням, і що з'явився Він Кифі, потім Дванадцятьом” (1 Коринфянам 15:4-5). Це ще одне фатальне протиріччя цієї історії, яка є найбільш необгрунтованою у всьому Новому Завіті.

Як довго Ісус (мир йому) залишився на землі перед його вознесінням?

Нарешті, ми вказуємо на велике протиріччя в Євангеліях, говорячи про появу Ісуса, тобто період, під час якого Ісус (мир йому) перебував на землі до свого вознесіння.

Відповідно до Матвія та Марка, Ісус (мир йому) зійшов на небо в день воскресіння (див. Матвій 28:8-20, Марк 16:9-19, Лука 24:1-53).

Автор Діянь апостолів – вважається, що це був Лука – писав, що Ісус (мир йому) зійшов на небо через сорок днів після дня воскресіння (див. Дії 1:13).

Таким чином, маючи згадані протиріччя, ми відкидаємо свідчення очевидців відносно цього питання. Більш того, будь-який суд вважатиме їх брехунами. Хіба ми не зіткнулися з фальшивими свідками, коли мова заходила про подібні суперечності?

Отець Матта Аль-Міскін зазнав невдачі при спробі захистити ці протиріччя. Натомість він представив “прохання та застереження до кожного читача – не плутати з очевидними відмінностями в історії воскресіння. Справа в тому, що коли ми говоримо про воскресіння, ми говоримо про те, що не підпадає під контроль розуму, чуттів чи візуальної реалізації... Все, що стосується воскресіння, не підлягає критиці, розгляду, розслідуванню чи поясненню”.

Чи є читач одним із тих, хто знаходить виправдання для авторів Євангелій за те, що вони допустились таких помилок в історії воскресіння, чи він вважає це протиріччя ще одним доказом хибності свідків і відкидає їх суперечливі свідчення стосовно такого великого питання?

Третє: історії, про які говорить лише один євангеліст

Є багато подій, які могли б бути важливими, але про них згадує лише один євангеліст, всі інші ними знехтували. Комуś може спасти на думку, що це стосується “теорії завершення” оповідань Євангелій. Дана теорія припускає, що доповнення деяких авторів не є різновидом протиріччя.

Але це неправда. Згідно з нашими знаннями з історії та рукописів Євангелій, нам відомо, що пізній євангеліст залежав від попереднього. Якщо пізній євангеліст ігнорував або доповнював до того, що згадувалося вище, то це було пов'язано з його сумнівами в історії або її гармонії з вірою.

Лука пролив світло на цей пункт у своєму вступі. Він сказав: “...тому й я, все від першої хвили докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився” (Лука 1:3-4). Він ретельно копіював попередніх авторів, а якщо й залишав щось, то лише тому, що сумнівався в істинності написаного.

Є кілька важливих подій, про які згадував лише один автор. Це створює багато питань, які потребують відповідей.

- Лука згадав багато деталей про ніч схоплення Ісуса (мир йому), тоді як інші євангелісти цього не згадали. Він, наприклад, перебільшував, говорячи про слабкість Ісуса (мир йому), поки Аллаг (Святий Він та Великий) не послав ангела, щоб зміцнити його. Лука сказав: “І Ангол із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю...” (Лука 22:43-44).

Ці два абзаци – навіть багато сучасних копій згадують їх – видалені зі старих посилань. Ахмад абд аль-Вахаб цитував Джорджа Керда, тлумача Євангелія від Луки, кажучи: “Цілком можливо, що причиною цього видалення стало розуміння автором образу Ісуса. Його образ, як згадував Лука, був пов'язаний із людською слабкістю, що суперечить вірі у Сина Божого, який поділяв абсолютну владу батька Його”.

Це також може бути причиною того, чому євангелісти уникали детального опису. Іван нічого не згадував про страждання та агонію Ісуса тієї ночі.

Нам цікаво, звідки Лука знав, що ангел зійшов, і як він міг бачити страждання Ісуса (мир йому)? Як він міг описати подібне, коли всі учні спали, як він сам згадав у своєму наступному реченні? “І, підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби...” (Лука 22:45).

Крім того, Ісус (мир йому) не був поруч із ними, він молився далеко від них: “А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився...” (Лука 22:41).

- Євангелісти згадують, що один з учнів побив слугу первосвященника і відтяв його вухо. Історії схожі одна до одної – Іван вказує, що ім'я служителя було Малахія, а вухо було правим, проте Матвій і Марк не визначали його імені і не вказали, яке саме вухо було відтяте.

Ніхто з них, крім Луки, якого там не було, не зазначив, що Ісус (мир йому) зцілив вухо слуги. Ця подія, безсумнівно, стала великим чудом, вона мала б позитивно вплинути на тих, хто не вірив: “Та Ісус відізвався й сказав: “Лишіть, уже досить! І, доторкнувшись до вуха його, уздоровив його” (Лука 22:51). Лука не згадав жодної реакції

солдатів чи людей на це велике диво; здавалося, нічого не сталося.

- Інша історія, яку Марк був єдиним, хто розповів, це історія про молодого чоловіка, який тікав від інших людей. Вони стягнули його покрив – єдине, що було на ньому одягнуте. Чоловік залишив одяг і втік оголеним (див. Марк 14:51-52).

- Інша історія, про яку згадає лише Іван, полягає в тому, що Ісус (мир йому) просив солдатів, не чіпати його учнів (див. Іоанна 18:8). Фактично, Іван хотів довести пророцтво, яке згадується в Торі, як він зазначив після цього.

Він сказав: “Щоб збулося те слово, що “Він був сказав: “Я не втратив нікого із тих, кого дав Ти Мені” (Івана 18:9).

- Лише Іван згадав про те, що коли солдати намагалися схопити Ісуса (мир йому), вони попадали на землю. Іван сказав: “І як тільки сказав їм: “Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...” (Іван 18:6). Інші не згадували про це, незважаючи на важливість даної події. Що змусило солдатів злякатися і впасти?

Це був страх перед ангелами, які прийшли захистити Ісуса (мир йому), що й змусило їх попадати дотолу, як згадувалося в пророцтві Тори: “Бо ось вороги Твої, Господи, бо ось вороги Твої згинуть, розпорошаться всі беззаконники! І Ти рога мого підніс немов в однорожця, мене намастив Ти оливою свіжою. І дивилося око моє на занепад моїх ворогів, тих злочинців, що на мене встають, почують про це мої уші!” (Псалми 91:10-12).

- Також Іван згадав, що воїни привели Ісуса (мир йому) до Анни, тестя Кайяфи, який був первосвящеником, а

потім відвели його до священника Кайяфа (див. Іван 18:12-13).

- Лише один Лука згадав, що Пілат послав Ісуса (мир йому) до Ірода, правителя Галилеї (див. Луки 23:8). Дивно, але Ірод загинув набагато раніше того дня, ще за дитинства Ісуса (мир йому). Матвій сказав: “Коли ж Ірод умер, ось Ангол Господній з’явився в Єгипті вві сні Йосипові, та й промовив: “Уставай, візьми Дитятко та матір Його, та йди в землю Ізраїлеву, бо вимерли ті, хто шукав був душу Дитини”. І він устав, узяв Дитятко та матір Його, і прийшов у землю Ізраїлеву. Та прочувши, що царює в Юдеї Архелай, замість Ірода, батька свого, побоявся піти туди він. А вві сні остережений, відійшов до країв галілейських” (Матвій 2:19-22).

Якщо Матвій правильно повідомив про смерть Ірода в період дитинства Ісуса (мир йому), то Лука є брехуном, хоча він все докладно простежив.

Лука вивів Ірода з мертвих – за словами Джорджа Кейрда - тому що він хотів утворити зв’язок іншого царя з Пілатом, аби підтвердити друге пророцтво Псалмів: “Земні царі повстають, і князі нараджуються разом на Господа та на Його Помазанця...” (Псалом 2:2).

- Один лише Матвій згадує чудеса, які сталися з Ісусом (мир йому) на хресті в момент смерті. Він сказав: “І ось завіса у храмі роздерлась надвоє від верху аж додолу, і земля потряслася, і зачали розпадатися скелі, і повідкривались гроби, і повставало багато тіл спочилих святих, а з гробів повиходивши, по Його воскресенні, до міста святого ввійшли, і багатьом і з’явилися” (Матвій 27:51-53).

Ця подія не простежується у інших авторів-євангелістів чи істориків; в тому числі, і в Луки, який детально простежив все.

Якби ця історія була правдивою, то це стало б найбільшим чудом Ісуса (мир йому), і всі б згадали про нього. Наразі ж, вона більше схожа на вигадку. Нортон, якого називають “Хранителем Євангелій”, сказав: “Ця історія є хибною, такі розповіді були поширені серед юдеїв після знищення Єрусалиму. Можливо, хтось написав це на полях іудейської копії Євангелія від Матвія, і автори вставили його в контекст, а перекладач переклав це так, як і було”.

Ці історії були взяті з давніх легенд. У своєму коментарі (с. 253) Кейрд сказав: “У минулому було заведено так, що великі катастрофічні події супроводжувались ознаками нещастя, начебто природа симпатизувала людині через її страждання”.

У своєму коментарі (с. 427) Дені Нінехам сказав: “Кажуть, що такі страшні та надзвичайні події відбувалися, як правило, коли помирали первосвященики або окремі великі персонажі в давні та язичницькі часи, особливо цезар”.

Джон Фентон сказав: “Ці легендарні події включені Матвієм, щоб показати, що смерть Ісуса була Божим вчинком”. В своїх коментарях (с. 444) він відстоює вигадку Матвія та обґрунтовує його доповнення до історії.

Ще один доказ письменницької фантазії та брехні автора Євангелія від Матвія полягає в тісному вивченні впливу таких чудес на хід подій. Якби те, що говорить Матвій, було правдою, юдеї не наважилися б піти до Пілата чи попросити охороняти гробницю. Якщо ці міфічні події дійсно сталися, Кайяфа не смів би називати Ісуса мізерним,

Пілат покарав би юдеїв, і багато хто увірував би в Ісуса (мир йому). Люди увірували у нього через дива ще менші, ніж це. Коли Святий Дух зійшов на учнів, увірували три тисячі людей (див. Дії 2:40-41). А чудеса, про які згадує Матвій, були величнішими.

А як щодо тих мертвих людей: чи встали вони з могил одягненими чи голими? З ким вони говорили? Чи були вони сповнені жалю з приводу того, що сталося з Ісусом (мир йому)? Чи прийшли вони, щоб підтримати його чи показати співчуття? Як довго вони жили? Як вони знову померли і коли?

- Тільки Іван згадав про свою присутність біля матері Ісуса (мир йому) та Ісуса (мир йому) під час розп'яття: “Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина. Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: “Оце, жоно, твій син!” (Іван 19:25-26).

Євангелісти не могли проігнорувати таке важливе питання, якби це було правдою. Крім того, неправдоподібним видається те, що солдат дозволив родичам Ісуса (мир йому) стояти біля нього під час перебування на хресті. Петро відрікся Ісуса (мир йому) три рази, боячись тих же солдатів.

Четверте: дослідження історії Євангелій

Вивчаючи розповіді Євангелій, окрім невідповідностей їх змісту, ми знаходимо ще й суперечності та багато недоліків, яких просто не можна не помітити. Багато цих прогалин змушують християн визнати, що розп'ята людина не була Ісусом (мир йому), і що ці історії просто сфальсифіковані.

- Євангеліє розповідає про роль Юди у зраді Ісуса (мир йому) після того, як він супроводжував його і був одним із його дванадцяти учнів. Як же відбулася така різка зміна?

Відхилення людей від того, що є правильним, цілком можливе, але історія Євангелій робить Ісуса – якого Аллаг (Святий Він та Великий) послав, щоб направляти людей – причиною зради Юди. Іван стверджує, що, коли учні запитали свого вчителя Ісуса (мир йому) про зрадника, він відповів: “Ісус відповів: «Це той, кому я дам шматок хліба, який умочу в миску».Тоді він умочив шматок хліба і дав Юді, сину Симона Іскаріота. І відразу після того, як Юда взяв шматок хліба, у нього ввійшов Сатана. Тож Ісус сказав Юді: “Що робиш, роби швидше” (Іван 13:26-27). Згідно з цим уривком, Ісус (мир йому) і шматок хліба, який він дав Юді, стали причиною гріха та зради Юди.

Виникає запитання про первосвящеників, які шукали допомоги у Юди, щоб ідентифікувати Ісуса (мир йому). Як вони могли не знати Ісуса (мир йому), і потребували людини, яка б розповіла їм за тридцять срібників? Адже він (мир йому) навчав у храмі кожен день? (див. Луки 22:52)

- У Євангелії згадується, що в ніч розп'яття, Ісус (мир йому) молився Аллагу (Святий Він та Великий) про

порятунок від смерті. Де були учні в ці важкі моменти? Вони були з Ісусом (мир йому) в саду, але вони спали, як розповідає Лука. Лука: “І, підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби...” (Луки 22:45). Зазвичай, коли люди бояться, вони не можуть спати!

Так стверджують психологи. Адже секреція адреналіну в крові надниркової залози не дозволяє людині спати. Як учні могли заснути через страх?

- Ще одне протиріччя в історії розп'яття – це те, про що згадував Марк. Марк сказав, що Ісус (мир йому) прийшов до учнів і знайшов їх сплячими, тоді він (мир йому) сказав: “І вернувся Він утретє, та й каже до них: “Ви ще далі спите й спочиваєте? Скінчено, надійшла та година: у руки грішникам ось видається Син Людський!... Уставайте, ходім, ось наблизивсь Мій зрадник”...» (Марка 14:41-42). Те, що він говорить їм “спіть і спочивайте”, не звучить реалістично на фоні слів, сказаних пізніше: “Уставайте, ходім”.

Більше того, як же він міг просити їх втекти, коли знав, що буде розп'ятий? Чому він хотів втекти, якщо він, за їхніми словами, був готовий до розп'яття?

- У Євангелії згадується, що не тільки первосвященики виступали проти Ісуса (мир йому), але і всі люди. Величезний натовп кричав, вимагаючи у Пилата: “Розп'яти його”, - вони відмовились відпустити його, замість цього вони хотіли звільнити злочинця Варавву: “Після цього Пилат намагався пустити Його, та юдеї кричали, говорячи: “Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві” (Івана 19:12).

Марк говорить: “А первосвященики натовп підмовили, щоб краще пустив їм Варавву. Пилат же

промовив ізнов їм у відповідь: “А що ж я чинитиму з Тим, що Його ви Юдейським Царем називаєте? Вони ж стали кричати знов: “Розіпни Його!” Пилат же сказав їм: “Яке ж зло вчинив Він?” А вони ще сильніше кричали: “Розіпни Його!...” Пилат же хотів догодити народові, і відпустив їм Варавву. І видав Ісуса, збичувавши, щоб розп'ятий був” (Марк 15:11-15).

Де були ті тисячі людей, яких Ісус (мир йому) зцілив від прокази, сліпоти та інших хвороб? Де були ті, хто вітав його, коли він увійшов до Єрусалиму верхи на ослі? Де були вони? “І багато народу стелили одержу свою по дорозі, інші ж різали віття з дерев і стелили дорогою. А народ, що йшов перед Ним і позаду, викрикував, кажучи: “Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Осанна на висоті!” А коли увійшов Він до Єрусалиму, то здвигнулося ціле місто, питаючи: “Хто це такий?” (Матвія 21:8-10).

Де були ті шляхетні та добрі люди, коли солдати били Ісуса (мир йому) без причини чи гріха за ним?

- Марк згадує про чоловіка, який втік нагий. Він сказав: “Один же юнак, по нагому загорнений у покривало, ішов услід за Ним. І хапають його” (Марка 14:51). Це означає, що розп'яття відбулося влітку. Іудейський Песах є підтвердженням тому, коли відбулося розп'яття, адже він святкується в квітні!

Проте Іван пише про речі, які вказують на те, що розп'яття відбулося взимку. Він описує Петра, який гріється в день схоплення чоловіка для розп'яття через холодну погоду. Іван сказав: “А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: “Чи й ти не з учнів Його?” Він відрікся й сказав: “Ні!” (Івана 18:25). Євангелісти об'єднали в один день літо та зиму.

Крім того, Петро, який займає важливе місце в християнстві, і якого Євангелії зробили власником ключів землі і неба, тричі відрікся від особи, яка була схоплена того вечора і прокляв її. Євангелісти не наважувалися згадувати, кого Петро прокляв. Не треба ніякої особливої дотепності, щоб знати, що він прокляв схопленого чоловіка і заперечив, що знає його.

Чи він прокляв свого вчителя Ісуса (мир йому) чи розп'ятого зрадника?

Більше того, такі слова, як прокляття, не личать Петру, який повинен бути прикладом сили та рішучості, як сказав Ісус (мир йому): “Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя; ти ж колись, як навернешся, зміцни братню свою!” (Лука 22:32).

Малоймовірим є й те, що подібне прокляття могло сходити з вуст Петра, адже він ніколи б не відрікся від свого вчителя та пророка. Якби він вчинив так, то не заслуговував би бути покликаним віруючим, не кажучи вже про його особливості та чудеса, які згадують Євангелія. Таким чином, Петро був правий у своєму прокльоні, бо він прокляв розп'ятого чоловіка, котрий заслужив засудження і прокляття, а не Ісуса (мир йому).

- Євангелія зображують Ісуса (мир йому) як слабку людину, яка просить води, хоча бачить, що люди зневажають його, і дозволяє їм почути його крик. Це не зовсім відповідає тому, що ми знаємо про сильний характер Ісуса (мир йому), завдяки якому він кинув виклик іудеям, через що вони шукатимуть його, але вони ніколи не зможуть його знайти (див. Івана 7:23).

Це не збігається з характером Ісуса (мир йому), який увійшовши в храм, виганяв торговців (див. Марка 11:15).

Це також не звучить правдоподібно, якщо порівняти волю Ісуса (мир йому), який постив протягом сорока днів, не відчуваючи голоду або спраги (див. Матвія 2:4).

Чому зображується вся ця слабкість і Ісуса (мир йому), якщо він, за словами християн, претендує на божественність? Як він міг бути настільки слабким, коли він сказав своїм учням: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається! Чули ви, що Я вам говорив: “Я відходжу, і вернуся до вас. Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду до Отця, бо більший за Мене Отець” (Іван 14:27-28).

Таким чином, ми знаходимо, що євангельські історії підлягають розгляду в такому світлі найменше, оскільки їх автором є людина, сповнена всіляких слабкостей, таких як хибність, помилки та вигадки.

Суперечності розп'яття Ісуса (мир йому) з історичними доказами

Християни стверджують, що переконання мусульман стосовно звільнення Ісуса (мир йому) від розп'яття, означають заперечення історичної правди; правди, якої іудеї та християни, які були сучасниками розп'яття Ісуса (мир йому), і їхні наступники, дійшли.

Як Пророк ісламу та його послідовники, які прийшли через шість століть після розп'яття Ісуса, могли заперечувати цю подію?

На перший погляд, протест християн здається переконливим, але після уважного спостереження за показаннями свідків, ми виявили суперечності та слабкість цих оповідей.

Звертаючись до історії та шукаючи в її розповідях правду про розп'яття, і хто був розіп'ятий, ми виявили багато важливих питань:

- Багато древніх християн відкинули розп'яття Ісуса (мир йому). Християнські історики визнають цей факт, заявляючи, що багато християнських течій заперечують розп'яття. Серед них – паскідіани, коритяни, маркініани, пардісіани, сернсіани, парскаліани, павліани, мінесіани, титаніани, достіани, марсіани, фалнтаніани і гермасіани.

Низка тих течій були близькими до часу Ісуса (мир йому); вони існували в першому столітті. У своїй книзі “Єретики та їх суперечки” святий Альфонс Марія де Лукре згадував, що однією з ересей першого століття є те, що сказав Флорі: “Ісус був наділений силою невидимості. Він міг з'явитися в будь-якій формі, в якій забажав би. Таким чином, коли іудеї хотіли розіпнути його, він увібрав образ

Симона і дав Симону свій образ. Симон був розп'ятий замість Ісуса, а Ісус сміявся над іудеями. Тоді він повернувся, і ніхто не бачив його, і зійшов на небо”.

Здається, що цей вислів продовжував існувати до другого століття. Джон Фентон, коментатор Євангелія від Матвія, сказав: “Один з гностиків, який жив у другому столітті, сказав, що “Симон був розп'ятий замість Ісуса”.

Ореганос згадував про своєрідний ритуал його часу, коли Ісус міг змінити свій вигляд щоразу, як хотів. Ось чому поцілунок Юди був необхідним, тому що Ісус був добре відомий жителям Єрусалиму.

Найважливішою течією з тих, хто заперечує розп'яття Ісуса (мир йому), були пасілідіани. У своїй книзі “Ісламська віра про християнство”, Зеус і коментатор Джордж Пайр, згадували, що ця течія вірила в порятунок Ісуса і що розіпнутим був Симон (деякі з них називали його Симоном Асирійцем). Обидва імені можуть стосуватися однієї людини.

Ця течія також вірила, що Ісус (мир йому) був людиною. Паскіліос сказав: “Дійство воскресіння, яке відбулося після ілюзорного розп'яття, є одним з доказів того, що розп'ята людина не була Ісусом”.

Серед течій, які вважали, що розп'ятий чоловік не був Ісусом (мир йому) – були коринф'яни, карбократіани і сернт'яни. Джордж Пайл сказав: “Карбократіани і сернт'яни, які є одними з найдавніших християнських течій, вважали, що сам Ісус не був розіпнутим чи вбитим, а це був один з його учнів, який виглядав точно так само, як він”. Крім того, пасілідіани вважали, що замість Ісуса (мир йому) інша людина була розп'ята.

Існували також деякі християнські течії, які вважали, що Ісус (мир йому) був врятований від цього розп'яття і зійшов на небо. Серед них були рокітіани, маркіани та фалнтаніани. Ці три течії вірили в божественність Ісуса і вважали, що всі твердження про його приниження та розп'яття, суперечить його божественності.

Течії, які відмовилися від ідеї розп'яття Ісуса, стали результатом появи деяких Євангелій, які були відхилені церквою, незважаючи на те, що вони були написані раніше за Канонічні Євангелії. Перше з них було Євангелієм Варнави, в якому згадується, що розп'ятий був Юда, зрадник, якого Аллаг (Святий Він та Великий) змусив видати себе за Ісуса (мир йому).

Інформацію, подібну до того, що згадано вище, дає нам Кодекс Наг Хамаді, який був знайдений в Єгипті. Після Другої світової війни було виявлено тридцять п'ять праць, розміщених на 1153 сторінках, деякі з цих уривків говорили про спасіння Ісуса і про те, що він не був розіпнутим.

У цих манускриптах не згадувалося ні про переслідування Ісуса (мир йому), ані про його розп'яття. Крім того, в Євангелії від Петра (Петро говорив від першої особи) зазначається: “Здається, вони ловили його. Я сказав: “Що я бачу з вчителем, чи ти справді той, кого вони беруть ... з цвяхами в руках і ногах?” Спаситель сказав мені: “Той, кому вони вбивають цвяхи у руки і ноги, підмінений, вони соромлять мене, але подивися на мене і подивися на нього”.

Книга “Siet the Elder”, яка є однією з праць знайдених манускриптів, цитує Ісуса (мир йому), кажучи: “Це інший пив гіркоту і оцет, а не я; це інший носив хрест на плечах; це був інший, кому вони поклали вінок на голову. Я ж був на небі, насміхаючись над їхнім невіглаством”.

В іншій праці “Нарис про Воскресіння” сказано, що Ісус (мир йому) помер природним шляхом, і його свята душа ніколи не помре.

У книзі Дії Івана, яка є однією з апокрифічних книг, згадується, що Ісус (мир йому) сказав: “Я не той Ісус, який був розп'ятий на хресті”.

Тому історія в деяких рядках говорить правду, доводячи те, що говорив Священний Коран про спасіння Ісуса (мир йому) та розп'яття іншої людини.

Спростування розп'яття Ісуса (мир йому) пророцтвами Тори

Пророцтва займають важливе місце у віровченні християнина. Вони користуються великою повагою, адже змусили християн не приймати пророків, якщо їм не передувє пророцтво.

Розп'яття – на думку християн – це одна з найважливіших подій у світі. Таким чином, вона повинна була згадуватися пророками в їхніх книгах та Ісусом (мир йому) своїм учням.

Чи пророки казали про розп'яття Ісуса (мир йому) та його воскресіння, і чи Ісус (мир йому) розповів про це своїм учням?

Відповідь християнства на ці питання є ствердною, і вона згадується у багатьох місцях у Євангеліях, посланнях і книгах Тори.

Варто зазначити, що християни розглядають книги Тори як священну частину їхнього Писання, оскільки Євангелія посилаються на ці книги і беруть з них їхні пророцтва, які сходили від Ісуса (мир йому) протягом його життя чи під час його розп'яття.

Книги Тори відіграють дуже важливу роль у розповіді про розп'яття. Багато з того, що згадували євангелісти, є посиланням на ці книги, які, на їхню думку, пророкували розп'ятого Ісуса. Майже половина цих посилань – з Псалмів, автором яких вважають Давида та інших.

Ісус (мир йому) запевнив своїх учнів, що всі пророцтва в Торі повинні бути виконані в ньому. Він сказав: “Це слова, що казав Я до вас, коли був іще з вами:

“Потрібно, щоб виконалось усе, що про Мене в Законі Мойсеєвім, та в Пророків, і в Псалмах написано” (Луки 24:44).

Він також сказав: “Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!” (Івана 5:39).

Джош Макдауелл сказав: “У Старому Завіті існує двадцять дев'ять пророцтв, які говорять про зраду Ісуса Юдою, його переслідування, смерть і поховання. Всі вони були виконані протягом двадцяти чотирьох годин”.

Євангелісти використовували деякі з цих пророцтв у своїх працях в якості підтримки історії розп'яття Ісуса (мир йому). Таких пророцтв налічується чотирнадцять; Матвій назвав шість пророцтв; Марк згадав чотири пророцтва, два пророцтва міститься у Луки, а Іван згадав сім пророцтв.

Тому ми бачимо, наскільки важливими є пророцтва, пов'язані з розп'яттям Ісуса.

Християни перебільшують, зосереджуючи увагу на важливості та різноманітті пророцтв, які говорять про Ісуса (мир йому). У своїй книзі “Чи Тора пророкувала Ісуса?” священник Сергій згадував: “Ісус світить в Священній Біблії постійно, на відміну від сонця, яке вночі покидає землю. Немає жодної частини Тори, чи інших пророчих книг, які б не згадували про Ісуса. Ми знаходимо його ім'я, його особистість, характеристики, вчинки і образи у Торі та пророчих книгах у кожному реченні, кожному розділі, у кожній книзі. Листи та слова – це не що інше, як неперевершений образ Ісуса. Ми, християни, не переймаємося, де відкрити Тору і пророчі книги, щоб знайти слова про Ісуса”.

Незважаючи на перебільшення в цьому питанні, ми могли бачити важливість уривків у Торі, які вказують на Ісуса (мир йому).

Сергій охарактеризував особливу важливість Книги Псалмів щодо розп'яття. Він сказав: “Псалми охоплюють все про Ісуса. Вони згадують про його глибокі почуття, його біль, його особливості та риси, більше, ніж про якогось іншого пророк. Ми можемо сказати, що Псалми – це особлива книга Месії. Доказом є те, що автори Нового Заповіту цитують з Псалмів, і це – половина цитат, взятих з усього Старого Завіту”.

У своїй книзі “Господь Величі” Абд аль-Фаді аль-Кахрані запевняє про важливість Книги Псалмів. Він говорить: “Ніколи не було книги, повнішої ознак і пророцтв про Ісуса, як Псалтир; отже, його значення для богословів неможливо описати”.

У своїй знаменитій книзі “Правда між ісламом і християнством”, мусульманський вчений Мансур Хусейн обговорив це питання. Він погодився на дискусію з християнами, взявши Тору за основу розкриття правди та висвітлення даної проблеми. Адже, навряд чи іудеї змінять свої книги, аби відповідати віровченню християн.

Перш ніж підвести підсумки досліджень вченого Мансура, ми хотіли б згадати деякі моменти, де християни та мусульмани погоджуються або не погоджуються з Ісусовим (мир йому) розп'яттям.

Християни вважають, що Ісус (мир йому) був розп'ятий, тоді як мусульмани вважають, що розп'яття не було. Мусульмани також вірять, що це був хтось подібний до нього, і вони не заперечують, що розп'яття могло статися з кимось іще.

Мусульмани також не заперечують, що Аллаг (Святий Він та Великий) сказав Ісусу (мир йому), що йому доведеться зіткнутися з труднощами та випробуваннями, і один з його учнів зрадить його: “А коли настав вечір, Він із дванадцятьма учнями сів за стіл. І, як вони споживали, Він сказав: “Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене...”. А вони засмутилися тяжко, і кожен із них став питати Його: “Чи не я то, о Господи?” А Він відповів і промовив: “Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене. Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!” (Матвія 26:20-24).

Ісус (мир йому) був стражденний і зляканий, він молився до Аллага (Святий Він та Великий), щоб врятуватися від цієї змови, всю ніч. Матвій описав нам ситуацію Ісуса і його благання до Аллага (Святий Він та Великий): “Тоді з ними приходить Ісус до місцевості, званої Гефсиманія, і промовляє до учнів: “Посидьте ви тут, аж поки піду й помолюся отам”. І, взявши Петра й двох синів Зеведеєвих, зачав сумувати й тужити. Тоді промовляє до них: “Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут, і попильнуйте зо Мною...” І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився й благав: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...” І, вернувшись до учнів, знайшов їх, що спали, і промовив Петрові: “Отак, не змогли ви й однієї години попильнувати зо Мною? Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу, бадьорий бо дух, але немічне тіло”. Відійшовши ще вдруге, Він молився й благав: “Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя!” І, прийшовши, ізнову знайшов їх, що спали, бо зважніли їм очі були. І, залишивши їх, знов пішов,

і помолився втретє, те саме слово промовивши” (Матвія 26:36-44).

Лука описав сцену, кажучи: “А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю...” (Луки 22:44).

Мусульмани вірять в благання Ісуса (мир йому) до Аллага (Святий Він та Великий) протягом цієї важкої ночі, бо така реакція однакова для всіх пророків, коли вони зіштовхуються з труднощами; вони не шукали притулку ні в кого, окрім Аллага (Святий Він та Великий).

Аллаг відповів на молитви Свого раба і врятував його від смерті, як сказав Павло: “Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою” (Євреям 5:7). Аллаг (Святий Він та Великий) почув Свого раба і відповів на його молитву: “Та Я знаю, що Ти завжди почувеш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що послав Ти Мене” (Івана 11:42).

Таким чином, мусульмани не заперечують повністю те, що Євангелія згадують про розп'яття, та все, що супроводжувало ці події – розповідь Ісуса своїм учням про змову, і його похід до саду, прохання до Аллага (Святий Він та Великий) врятувати його від смерті.

Мусульмани вірять, що натовп прийшов, аби спіймати його – когось вивели з саду, переслідували, розіп'яли, а потім поховали. Розбіжність полягає в тотожності спійманого і розп'ятого.

Мусульмани вважають, що це був Юда, зрадник. Ісус (мир йому) втік, коли вони хотіли впіймати його, оскільки солдати впали; а коли ті встали, то знайшли Юду

Іскаріота самотнього в саду. Вони схопили його, вважаючи, що це був Ісус (мир йому), який має нести покарання за зраду свого пана.

Іван записав цей видатний момент: “Отож Юда, узявши відділ війська та службу від первосвящеників і фарисеїв, приходить туди із смолоскипами, та з ліхтарями, та з зброєю. А Ісус, усе відавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: “Кого ви шукаєте?” Йому відповіли: “Ісуса Назарянина”. Він говорить до них: “Це Я...”. А стояв із ними й Юда, що видав Його. І як тільки сказав їм: “Це Я”, - вони подалися назад, та й на землю попадали...” (Івана 18:3-6). Саме в момент порятунку вони впали, що було невидимим для очей мільйонів християн, які думали, що схопили Ісуса (мир йому).

Ісус (мир йому) був піднесений на небеса ангелами: “І Ангол із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили” (Луки 22:43). Він був врятований від змови захистом Всемогучого Бога – Аллага (Святий Він та Великий). Йому було дане життя, яке триватиме до Судного дня, коли він (мир йому) прийде на землю, щоб жити і померти в мирі: “Мир мені в день мого народження, в день моєї смерті та в день, коли я воскресну до життя!” (Мар’ям, 33).

Ми ставимо собі питання: що Псалми і Священні Книги розповідають про цю велику подію, якою не могли нехтувати? Чи згадали вони це? Якщо так, то що вони сказали? Чи розповідають вони про Ісуса (розп'ятого), як вірять християни, чи вони розповідають про спасіння Ісуса (мир йому) та про розп'яття Юди, зрадника, як вірують мусульмани?

Давайте знайдемо правильну відповідь з Псалмів, яка є найважливішою книгою для богословів.

Ми будемо посилатися лише на тринадцять псалмів, підбиваючи підсумок деяких чудових досліджень вченого Мансура Хусейна в його книзі “Правда між ісламом і християнством”, яка включає тридцять шість псалмів.

Псалми, які він обрав, входять до тих, які християни вважають пророцтвами про розп'ятого Ісуса.

Перше: другий Псалом (пророцтво невдалої змови розп'яти Ісуса (мир йому))

У ньому говориться: “Чого то племена бунтують, а народи задумують марне? Земні царі повстають, і князі нараджуються разом на Господа та на Його Помазанця. Позриваймо ми їхні кайдани, і покидаймо із себе їхні пута! Але Той, Хто на небесах пробуває посміється, Владика їх висміє! Він тоді в Своїм гніві промовить до них, і настрашить їх Він у Своїм пересерді...” (Псалом 2:1-5).

Християни вірять, що другий Псалом є пророцтвом очікуваного Месії, як це згадується в Книзі Дій: “Вони ж, вислухавши, однодушно свій голос до Бога піднесли й промовили: “Владико, що небо, і землю, і море, і все, що в них є, Ти створив! Ти устами Давида, Свого слуги, отця нашого, сказав Духом Святим: “Чого люди бунтуються, а народи задумують марне. Повстають царі земні, і збираються старші до купи на Господа та на Христа Його. Бо справді зібралися в місці оцім проти Отрока Святого Твого Ісуса, що Його намастив Ти, Ірод та Понтій Пилат із поганями та з народом Ізраїлевим, учинити оте, що рука Твоя й воля Твоя наперед встановили були, щоб збулося” (Дії 4:24-28).

Ми погоджуємося з тим, що цей Псалом пророкує Ісуса (мир йому). Він згадує змови іудеїв проти Ісуса (мир

йому), про що немає розбіжностей між мусульманами та християнами, але незгода полягає в наступному питанні – чи вдалось їм зашкодити Ісусу чи ні?

Що відповідає уривок?

Псалом відповідає, що Аллаг (Святий Він та Великий) висміював їх, бо саме в той момент Він злякав змовників. Хіба це може бути свідченням їхнього успіху у розп'ятті Ісуса (мир йому)? Чи, можливо, Бог сміявся тому що Його раб врятувався від зрадників, а їх зговір повернувся проти них самих?

Тридцять сьомий Псалом пояснює причину, через яку Бог сміється, він каже: “Друзі мої й мої приятелі поставали здаля від моєї біди, а ближні мої поставали оподаль... Тенета розставили ті, хто чатує на душу мою, а ті, хто бажає нещастя мені, говорять прокляття, і весь день вимишляють зрадливе! А я, мов глухий, вже не чую, і мов той німий, який уст своїх не відкриває... І я став, мов людина, що нічого не чує і в устах своїх оправдання не має...” (Псалом 37:12-15). І Бог засміявся через невдачу змови. Вони впали у яму, яку викопали для Ісуса (мир йому), якого врятував Аллаг (Святий Він та Великий).

Друге: сьомий Псалом (пророцтво про змову, яка обернулася проти самих же змовників)

Перш ніж почати читати уривок, ми запитаємо, чи є Псалом пророцтвом про Ісуса? Відповідь – так. Він каже: “Господь судить людей, суди ж мене, Господи, за моєю правотою й за моєю невинністю”, - який прокоментував святий Ієронім, кажучи: “Давид не міг сказати таких речей про себе, насправді це стосується ідеального Спасителя,

який ніколи не чинив неправильно”. Він вважає, що цей Псалом пророчить про Ісуса (мир йому).

Зв'язок між молитвами в Псалмах “Господи, Боже мій, я до Тебе вдаюся: спаси Ти мене від усіх моїх напасників, і визволь мене” і молитвами Ісуса (мир йому) у ніч схоплення “якщо можливо, врятуй мене” – зрозумілий.

Потім, в момент труднощів, молільник попросив Аллага (Святий Він та Великий) допомогти йому і піднести його: “Доки не повернуся на гору”, - це сталося в той момент, коли вони оточували його: “І громада народів оточить Тебе, і над нею вернися на висоту”.

Псалом згадує, що Аллаг (Святий Він та Великий) є “справедливим суддею”. В чому ж полягає справедливість – розіпнути Ісуса (мир йому) чи Юду?

Молільник в Псалмах благав Аллага (Святий Він та Великий) зміцнити праведників і закінчити зло безбожних. Він запевняє у захисті Аллага (Святий Він та Великий), Який рятує праведні серця.

Тоді Псалом згадує про зраду Юди: “І йому приготував смертельні знаряддя, Він зробить огнистими стріли Свої”.

Однак сталося щось дуже важливе, зло обернулося слабкістю: “Ото, беззаконня зачне нечестивий, і завагітніє безправ'ям, і породить неправду. Він рова копав, і його викопав, і впав сам до ями, яку приготував, обернеться зло його на його голову, і на маківку зійде його беззаконня!”. Те, що Юда вчинив своєму вчителю Ісусу (мир йому), повернулося на нього, а Ісус (мир йому) був врятований від іудеїв і зійшов на небо.

Юда отримав своє покарання згідно з Законом Аллага (Святий Він та Великий): “Хто яму копає, той в неї

впаде, а хто котить каміння на нього воно повертається” (Притчі 26:27).

В іншому місці: “Власні провини безбожного схоплять його, і повороззям свого гріха буде зв'язаний він, помиратиме він без напучування, і буде блукати в великій глупоті своїй!...” (Притчі 5:22-23).

У книзі Екклезіяста: “Хто яму копає, той в неї впаде, а хто валить мура, того гадина вкусить” (Екк. 10:8).

Це те про, що ясно згадується в дев'ятому Псалмі: “Як будуть назад відступати мої вороги, то спіткнуться і вигинуть перед обличчям Твоїм! Бо суд мій і справу мою розсудив Ти, Ти на троні суддевім сидів, Судде праведний! Докорив Ти народам, безбожного знищив, ім'я їхнє Ти витер на вічні віки! О вороже мій, руйнування твої закінчились на вічність, ти й міста повалив був, і згинула з ними їхня пам'ять! Та буде Господь пробувати навіки, Він для суду поставив престола Свого, і вселенну Він буде судити по правді, справедливістю буде судити народи. І твердиною буде Господь для пригніченого, в час недолі притулком. І на Тебе надіятись будуть усі, що Ім'я Твоє знають, бо не кинув Ти, Господи, тих, хто шукає Тебе! Співайте Господеві, що сидить на Сіоні, між народами розповідайте про чини Його, бо карає Він вчинки криваві, про них пам'ятає, і не забуває Він зойку убогих! Помилуй мене, Господи, поглянь на страждання моє від моїх ненависників, Ти, що мене підіймаєш із брам смерти, щоб я розповідав про всю славу Твою, у брамах Сіонської доні я буду радіти спасінням Твоїм! Народи попадали в яму, яку самі викопали, до пастки, яку заховали, нога їхня схоплена” (Псалом 9:4-16). Чи був Юда покараний через його злі справи, чи він зміг утекти від Закону Аллага (Святий Він та Великий) і заподіяти неприємності для Ісуса (мир йому)?

Псалми закінчуються, прославляючи Аллага (Святий Він та Великий): “Я ж Господа буду хвалити за Його правдою, і буду виспівувати Ймення Всевишнього Господа!”. Тому, перед нами постає чітка картина того, що сталося в день, коли Аллаг, Великий і Всемогутній, врятував Свого пророка і покарав Юду.

Християни не мають вибору: вони або ігнорують цей уривок, або визнають, що Ісус (мир йому) був несправедливим, грішним і отримав те, що заслужив; а Аллаг (Святий Він та Великий) – праведний, оскільки він вирішив вбити Ісуса. В іншому випадку, їм слід визнати переконання мусульман, що пророцтво стосується Юди, зрадника.

Третє: двадцятий Псалом (пророцтво про порятунок Ісуса (мир йому) від Аллага (Святий Він та Великий), і поразку його ворогів)

Він голосить: “Хай Господь в день лиха тобі відповість. Нехай ім’я Бога Якобового тебе захистить. Хай подасть він тобі допомогу з місця святого і підтримає тебе із Сіону. Нехай він згадає всі твої приношення, хай з прихильністю прийме твоє цілопалення. (Села). Хай задовольнить бажання твого серця і зробить успішними всі твої плани. Ми будемо радісно вигукувати, побачивши твоє спасіння, і підніmemo прапори в ім’я нашого Бога. Нехай Бог сповнить усі твої прохання. Тепер я точно знаю, що Господь рятує свого помазанця, відповідає йому зі святих небес – своєю правою рукою приносить великий порятунок. Одні покладаються на колісниці, інші — на коней, а ми будемо кликати ім’я Бога, нашого Бога. Вони розбиті й попадали, ми ж піднялись і непохитно стоїмо. О Господь, врятуй царя!

Бог відповідь нам у день, коли будемо кликати на допомогу” (Псалом 20:1-9).

Ілюструючи цей Псалом, церква Діви Марії, що розташована в Єгипті, говорить: “Деякі з іудейських отців вважали, що цей Псалом пов'язаний з Месією. Отже, деякі отці церкви (Афанасій і Августин) вважали, що це пророцтво про страждання Ісуса та про перемогу”.

Церква каже, що “спасіння Ісуса – в його воскресінні” означає, з мертвих. Це саме те, про що сказав батько Афанасій, який вважав, що цей Псалом є пророцтвом про розп'ятого Христа.

Таким чином, ця книга є пророцтвом про Ісуса (мир йому). Однак, що це означає, Ісус – розп'ятий чи врятований?

Уважне читання цього уривку показує, що Давид, якому належить цей Псалом, молився Аллагу (Святий Він та Великий), щоб Той відповів Його безсилому рабу. Давид благав Аллага (Святий Він та Великий) спасти Ісуса і забрати його на небеса, бо він робив добрі справи (жертви). Давид молився про спасіння Ісуса в “день тривоги”. Не було в Ісуса (мир йому) складнішого дня, ніж той день, коли він молився, просячи Аллага (Святий Він та Великий) врятувати його від смерті: “А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю...” (Лука 22:44).

Давид просив Аллага (Святий Він та Великий) відповісти на молитву нещасного і дати йому всі його благання: “Ти йому дав бажання серця його, і прохання уст його не відмовив”.

Давид просив про допомогу і порятунок для Ісуса (мир йому) із добрих справ: “Усі жертви твої пам'ятати Він буде, і буде вважати твоє цілопалення ситим”.

Псалом згадує про Ісуса і те, що Аллаг (Святий Він та Великий) врятував його від смерті у дуже чіткий спосіб, який навіть сліпий може розгледіти. Давид знав про результат своїх молитов: “Тепер я пізнав, що спасає Господь помазанця Свого, дає йому відповідь з неба святого Свого могутніми чинами помічної правиці Своєї”. Псалом згадує Месію по імені і розповідає про його порятунок і те, що Аллаг (Святий Він та Великий) підніс його і послав своїх ангелів захистити його: “В день недолі озветься до тебе Господь, Ім'я Бога Якового зробить сильним тебе”. Псалом також згадує про щасливий кінець: “Ми будем радіти спасінням Твоїм, і підіймемо прапор в Ім'я Бога нашого, нехай Господь виконає всі прохання твої!”.

Він говорить про цей чудовий момент, момент спасіння Ісуса (мир йому): “Вони похилились і впали, а ми стоїмо та ростемо на силах”. Це та мить, коли солдати впали, як згадувалося в Івана: “І як тільки сказав їм: “Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...” (Івана 18: 6).

Дев'ятий Псалом також згадує цю визначну мить, бо це одне із чудес Аллага (Святий Він та Великий): “Хвалитиму Господа усім серцем своїм, розповім про всі чуда Твої! Я буду радіти, і тішитись буду Тобою, і буду виспівувати Ймення Твоє, о Всевишній! Як будуть назад відступати мої вороги, то спіткнуться і вигинуть перед обличчям Твоїм! Бо суд мій і справу мою розсудив Ти, Ти на троні суддевім сидів, Судде праведний! Докорив Ти народам, безбожного знищив, ім'я їхнє Ти витер на вічні віки!” (Псалом 9:1-5).

Справедливий суддя знищив зло, коли безбожний впав. Чудо збулося і праведний раб врятувався, потім він подякував Аллагу (Святий Він та Великий): “Ти, що мене підіймаєш із брам смерті” (Псалом 9:13).

Крім того, двадцять сьомий Псалом повідомляє цей великий момент. У ньому йдеться: “Коли будуть зближатись до мене злочинці, щоб жерти їм тіло моє, мої напасники та мої вороги, вони спотикнуться й попадають!... коли проти мене розложиться табір, то серце моє не злякається, коли проти мене повстане війна, я надіятись буду на те, на поміч Його! Одного прошу я від Господа, буду жадати того, щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя, щоб я міг оглядати Господню приємність і в храмі Його пробувати! Бо Він заховає мене дня нещастя в Своїй skinі, сховає мене потаємно в Своєму наметі, на скелю мене проведе!” (Псалом 27:2-5).

Доказ про спасіння Ісуса (мир йому) у цьому псалмі є дуже чітким.

Четверте: двадцять перший Псалом (пророцтво про невдачу змови і відповідь на запит Ісуса (мир йому))

У своїй книзі “Дослідження Книги Псалмів” Фахрі Атей сказав: “Цей Псалом говорить про Ісуса”. Те ж саме міститься в книзі “Медитації Псалмів”, виданій отцями церкви Mar Garages.

Отець Малатій вважає цей Псалом одним із псалмів, який пророкував про Ісуса, і він цитує учених: “Цей псалом є месіанським. Талмуд повчає, що король, згаданий у цьому Псалмі, є Месією”. Він також коментує: “Деякі частини цього Псалму (особливо вірш 4) не можуть застосовуватися ні до кого, крім Ісуса”.

Вони праві, адже двадцятий Псалом згадує молитви Ісуса (мир йому) і відповідь Аллага (Святий Він та Великий) на них. Псалом (двадцять один) говорить про радість Ісуса, що його молитва була почута: “Піднесися ж, о Господи, в силі Своєї, а ми будем співати й хвалити могутність Твою!”.

Псалом згадує, що Аллаг відповів Ісусу і дав йому те, що він бажав: “Ти йому дав бажання серця його, і прохання уст його не відмовив”. Ісус (мир йому) попросив Аллага (Святий Він та Великий) своїми вустами про порятунок від цієї змови: “І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився й благав: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...” (Матвія 26:39).

Він (мир йому) боявся смерті і попросив Аллаха (Святий Він та Великий) спасти його. Аллаг відповів йому, як зазначалося в посланні до Євреїв: “Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою” (Євреям 5:7).

Ісус (мир йому) був впевнений, що Аллаг відповість на його молитву, так як Аллаг (Святий Він та Великий) ніколи не покидав його: “І зняли тоді каменя. А Ісус ізвів очі до неба й промовив: “Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. Та Я знаю, що Ти завжди почувеш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що послав Ти Мене” (Іван 11:41-42).

Псалом зазначає, що Аллаг (Святий Він та Великий) дарував йому довге життя, аж до Дня суду: “Бо Ти його випередив благословеннями добра, на голову йому поклав корону зо щирого золота. Життя він у Тебе просив, і дав Ти йому довголіття на вічні віки!”. Він поклав на голову вінець життя, який відрізняється від тернового вінця, покладеного

на голову розп'ятого. Псалом говорить: “На голову йому поклав корону зо щирого золота”.

Він також згадує ворогів Ісуса (мир йому), які змовилися і планували зло проти нього: “Хоча вони придумують зло, вони не зможуть досягти успіху”. Вони не зашкодили Ісусу, їх змова не вдалася, тому що Аллаг (Святий Він та Великий) підніс його: “Боже, твоєю силою я піднімаюся”.

Зло ворогів перевернулося проти них самих: “Цар має надію на Господа, у ласці Всевишнього не захитається він. Знайде рука Твоя всіх ворогів Твоїх, знайде правиця Твоя Твоїх ненависників. На час гніву Свого Ти їх учиниш огненною піччю, Господь гнівом Своїм їх понищить, і огонь пожере їх. Ти вигубиш плід їхній із землі, а їхнє насіння з-поміж синів людських”.

Враховуючи все сказане, чи знайдеться хтось, хто скаже, що розп'ятим був Ісус (мир йому)?!

П'яте: двадцять другий Псалом (пророцтво про розп'яття ганебного черв'яка, а не великого Ісуса (мир йому))

Християни погоджуються, що цей Псалом є пророцтвом про Ісуса (мир йому), бо автори Євангелій, цитуючи з цього приводу, згадують історії про розп'яття. Матвій сказав: “А розп'явши Його, вони поділили одягу Його, кинувши жереба” (27:35). Іван розповідає те ж саме (Івана 19:24).

Цитата з цього Псалму звучить так: “Вони ділять для себе одягу мою, а про шату мою жеребка вони кидають...”.

Крім того, історія цього Псалму відповідає історії плачу розп'ятого: “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?” (Матвія 27:46), (Марка 15:34).

Це також узгоджується з тим, що написано в Євангеліях про ситуацію розп'ятого чоловіка: “А хто побіч проходив, Його лихословили та головами своїми хитали, і казали: “Ти, що храма руйнуєш та за три дні будуєш, спаси Самого Себе! Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста! Так само ж і первосвященики з книжниками та старшими, насміхаючися, говорили: “Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти! Коли Цар Він Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста, і ми повіримо Йому! Покладав Він надію на Бога, нехай Той Його тепер визволить, якщо Він угодний Йому...” (Матвія 27:39-43). І це відповідає тому, що згадує Псалом: “А я червяк, а не чоловік, посміховище людське й погорда в народі. Всі, хто бачить мене, насміхаються з мене, розкривають роти, головою хитають, кажучи: “Він покладався на Бога, то хай Бог його і визволить! Нехай спасе його, якщо він такий дорогий йому””.

Це також узгоджується з тим, що написано в Євангелії: “...обліг мене натовп злочинців, прокололи вони мої руки та ноги мої...Я можу перелічити всі кості мої”.

Тому, на думку християн, цей уривок є пророцтвом про розп'яття, особливо, коли ми знаємо, що Давид не був розп'ятий, а значить він говорив про когось іншого.

Те, що цей псалом говорить про розп'ятого чоловіка, є фактом, але не про Ісуса (мир йому). Він говорить про Юду, зрадника, який закричав на хресті: “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?”. Ісус (мир йому) розповів нам, що Аллаг (Святий Він та Великий) завжди відповідає йому: “Та Я знаю, що Ти завжди почувеш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що

послав Ти Мене” (Івана 11:42). Це підтвердив і автор послання до Євреїв “Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою” (Євреям 5:7).

Це пророцтво стосується розп'ятого чоловіка, який буде молитися, а Аллаг (Святий Він та Великий) не буде відповідати йому: “Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув? Далекі слова мого зойку від спасіння мого!... Мій Боже, взиваю я вдень, та Ти не озвешся, і кличу вночі, і спокою немає мені! Та Ти Святий, пробуваєш на хвалах Ізраїлевих! На Тебе надіялись наші батьки, надіялися і Ти визволив їх. До Тебе взивали вони і спасені були, на Тебе надіялися і не посоромились. А я черв'як, а не чоловік, посміховище людське й погорда в народі. Всі, хто бачить мене, насміхаються з мене, розкривають роти, головою хитають!”.

Псалом описує розп'ятого чоловіка як “черв'яка, а не чоловіка, посміховище людське й погорду в народі”. Хто ж той чоловік ?

Він – Юда, зрадник. Його зрада зробила його черв'яком, зневаженим усіма людьми. Мусульмани, християни, іудеї, буддисти та інші ненавидять зраду. Це – ганьба для кожного. Люди виявляють презирство до нього, а Аллаг (Святий Він та Великий) не відповідає на його молитви.

Як помиляються ті, хто наполягає, що це пророцтво про Ісуса (мир йому). Як вони могли прийняти опис Ісуса (мир йому) як черв'яка і посміховище? Він – слава для всього людства. Ганьбою є Юда.

Ми помічаємо, що уривок описує розп'яту людину як черв'яка, через її положення перед Аллагом (Святий Він

та Великий). Це зрозуміло для того, хто бачить порівняння між тими батьками, яких почув Аллаг (Святий Він та Великий), та розп'ятим чоловіком. Тими, хто просить Його (Святий Він та Великий), і Він їм відповідає. Проте розп'ятий сказав: “Але я хробак, не людина”. Він, наче зневажений хробак перед Аллагом (Святий Він та Великий), бо Аллаг (Святий Він та Великий) не відповідає і не приймає його молитви, на відміну від його батьків.

Слід зазначити, що розп'ята людина зображена як ганьба, не тільки для своїх ворогів, але і для всього людства, у всіх їхніх поколіннях. Ісус (мир йому) ніколи не може бути таким, адже людство пишається тим, що має таку велику людину, яку Аллаг (Святий Він та Великий) обрав за Його посланця та натхненника.

Ми також помічаємо, що слово “сором” відноситься до самої людини, а не до розп'яття. Він – ганьба, і він – черв'як. Пречистий Ісус (мир йому) від того, щоб бути соромом чи черв'яком, мир та благословення йому!

Аллаг (Святий Він та Великий) прославив Ісуса (мир йому); він був не соромом, але славою і честю. Християни знехтували пророцтвом, яке каже: “Коли кличу, озвися до мене, Боже правди моєї, Ти простір для мене робив у тісноті... Помилуй мене, і почуй молитву мою! Людські сини, доки слава моя буде ганьбитись? Доки будете марне любити, шукати неправди? І знайте, що святого для Себе Господь відділив, почує Господь, як я кликати буду до Нього!” (Псалом 4:1-3).

Його порятунок (мир йому) є блаженством, в яке християни не вірили. Вони вважали Ісуса (мир йому) соромом та прокляттям, але це брехня, бо Аллаг (Святий Він та Великий) почув молитви Христа.

Описувати Ісуса (мир йому) як хробака – є неприпустимим. Як ті, хто вірить у його божественність, могли це прийняти? Ні! Хробак – це зневажений зрадник Юда.

Образ розп'ятого чоловіка, зневаженого народом, означає розп'ятого, а натовп – іудеїв, які стали свідками розп'яття.

Шосте: Псалом шістдесят дев'ять (пророцтво розп'ятого Юди, грішника)

Це ще один псалом-пророцтво про розп'яття. Автори Євангелія цитували з нього. Вони вважали, що це пророцтво про розп'ятого чоловіка – Ісуса (мир йому).

Іван говорить: “Потім, знаючи Ісус, що вже все завершилось, щоб збулося Писання, проказує: “Прагну! Тут стояла посудина, повна оцту. Вояки ж, губку оцтом наповнивши, і на тростину її настромивши, піднесли до уст Його. А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!...” (Івана 19:28-38).

Він мав на увазі, що пророцтва та книги були завершені. Він послався на те, що згадується у двадцять першому вірші цього Псалму: “І жовчі поклали у мій хліб потішення, а в спразі моїй оцтом мене напували...”

Крім того, Петро у своїй промові про Юду цитував з цього Псалму. Він сказав: “Бо написано в книзі Псалмів: “Нехай пустою стане мешкання його, і нехай пожильця в нім не буде, а також: “А служіння його забере нехай інший” (Дії 1:20).

Петро цитував з двадцять п'ятого вірша із цього Псалму: “Нехай їхнє село опустошене буде, хай мешканця в їхніх наметах не буде!”. (Псалми 69:25).

У своїй книзі “Коментар до Книги Дій Апостолів” Джон Уеслі та інші казали: “Святий Дух, від Давида, пророкував Юду в Псалмах 69, 109”.

Цей Псалом є пророцтвом про розп'ятого чоловіка за свідченням Івана та одночасно пророцтвом про Юду, зрадника, за Петром.

Чи не потребує це більшої уваги від тих, хто вірить у правдивість Старого Завіту?

Хто такий грішник, котрий був наділений оцтом через спрагу? Хіба це Ісус (мир йому) праведний чи Юда-зрадник?

Псалом сам відповість на це запитання. Розп'ятий чоловік відчайдушно крикнув, просячи милості Аллага (Святий Він та Великий), який не відповів на прохання. Він каже: “Спаси мене, Боже, бо води вже аж до душі підійшли! Я загруз у глибокім багні, і нема на чім стати, ввійшов я до водних глибин, і мене залила течія! Я змучився в крику своїм, висохло горло моє, очі мої затуманились від виглядання надії від Бога мого!... Тих, хто мене без причини ненавидить, стало більш, як волосся на моїй голові, набралися сили мої вороги, що безвинно мене переслідують, чого не грабував, те вертаю!”.

Псалом нагадує нам про крики відчайдушного розп'ятого: “Боже мій, Боже мій, чому ти покинув мене?”. Його горло було засохло, його очі затуманились, і ніхто йому не відповів.

Розп'ятому було цікаво про тих, хто ненавидів його і повісив його без причини. Він прийшов розповісти їм про

Ісуса (мир йому), але вони схопили його замість того, без жодних підстав.

Однак він знав, що це з ним трапилося через його гріхи та сором, сором за зраду, яка загорнула його. Він сказав: “Боже, Ти знаєш глупоту мою, а гріхи мої перед Тобою не сховані! Нехай через мене не матимуть стиду оті, хто на Тебе надіється, Господи, Господи Саваоте; нехай через мене не матимуть сорому ті, хто шукає Тебе, Боже Ізраїлів, бо я ради Тебе зневагу ношу, ганьба покрила обличчя моє!... Для братів своїх став я відчужений, і чужий для синів своєї матері, бо ревність до дому Твого з’їдає мене, і зневаги Твоїх зневажальників спадають на мене, і постом я виплакав душу свою, а це сталося мені на зневагу... За одягу надів я верету, і за приказку став я для них: про мене балакають ті, хто в брамі сидить, і пісні тих, хто п’янке попиває...” (Псалом 69:5-21).

Хто ж той грішник, якому дали оцет, коли він був на хресті? Чи міг він бути Ісусом (мир йому)? Ні, це – Юда, зрадник.

Проте розчавлений чоловік, що відчайдушно не здавався, продовжував плакати і просити Аллага (Святий Він та Великий) спасти його, покладаючи надію лише на велику милість Аллага (Святий Він та Великий), але плач не приніс йому ніякої користі: “Для братів своїх став я відчужений, і чужий для синів своєї матері, бо ревність до дому Твого з’їдає мене, і зневаги Твоїх зневажальників спадають на мене, і постом я виплакав душу свою, а це сталося мені на зневагу... За одягу надів я верету, і за приказку став я для них: про мене балакають ті, хто в брамі сидить, і пісні тих, хто п’янке попиває... А молитва моя до Тебе, Господи, в часі Твоєї зичливості; в многоті милосердя Твого подай мені відповідь про певність спасіння Твого,

визволь з болота мене, щоб я не втопився, щоб я урятований був від своїх ненависників та від глибокості вод! Хай мене не залле водяна течія, і хай глибінь мене не проковтне, і нехай своїх уст не замкне надо мною безодня! Обізвися до мене, о Господи, в міру доброї ласки Своєї, в міру великості Свого милосердя звернися до мене, і обличчя Свого не ховай від Свого раба, бо тісно мені, озвися ж небаром до мене, наблизись до моєї душі, порятуй же її, ради моїх ворогів відкупи Ти мене!...” (Псалом 69:9-18).

Він отримав результат своєї молитви та зради, як говорить книга: “І жовчі поклали у мій хліб потішення, а в спразі моїй оцтом мене напували... Бодай пасткою стала їм їхня трапеза, а їхні учти тенетами, бодай їхні очі потемніли, щоб їм не бачити, а їхні клуби хай завжди хитаються! Вилий на них Свою ревність, а полум'я гніву Твого нехай їх доганяє! Нехай їхнє село опустошене буде, хай мешканця в їхніх наметах не буде! Бо кого Ти був збив, вони ще переслідують, і побільшують муки раненим Тобою... Додай же гріха на їхній гріх, щоб вони не ввійшли в справедливість Твою, нехай скреслені будуть із книги життя, і хай не будуть записані з праведними!...” (Псалом 69:22-28).

Хто міг бути так покараний? Хто той, чий будинок спустошений? Його ім'я було виключено з книги життя, він помер, йому ніхто не відповів, і він був знятий з книги праведних і записаний в книзі зла і загиблих. Ким він міг бути? Неможливо, що він був Ісусом (мир йому).

Далі Псалом продовжує розповідати нам про спасіння Ісуса (мир йому). Він сказав про себе: “А я бідний та хворий, але, Боже, спасіння Твоє мене чинить могутнім, і я піснею буду хвалити Ім'я Боже, співом вдячним Його величати! І буде для Господа краща вона від вола, від бика, що роги він має, що копита роздвоєні має. Побачать

слухняні, і будуть радіти, хто ж Бога шукає нехай оживе ваше серце, бо до вбогих Господь прислухається, і в'язнями Своїми не гордує Він” (Псалом 69:29-33).

Аллаг (Святий Він та Великий) почув його молитви; Він врятував його і підніс на небеса. Віруючі були щасливі, бо Аллаг (Святий Він та Великий) чує молитви нужденних, таким чином, Він (Святий Він та Великий) заслуговує на похвалу та славу.

Читач може бути спантеличений, помилково припускаючи, що людина, яка просила, була Ісусом (мир йому): “А молитва моя до Тебе, Господи, в часі Твоєї зичливості; в многоті милосердя Твого подай мені відповідь про певність спасіння Твого, визволь з болота мене, щоб я не втопився, щоб я урятований був від своїх ненависників та від глибокості вод! Хай мене не залле водяна течія, і хай глибинь мене не проковтне, і нехай своїх уст не замкне надо мною безодня! Обізвися до мене, о Господи, в міру доброї ласки Своєї, в міру великості Свого милосердя звернися до мене...”. Ця особа просила про допомогу і молилася впродовж свого часу з Ісусом (мир йому) за заступництво та милість Аллага (Святий Він та Великий), що є єдиним способом, яким може скористатися такий зрадник.

Ісус (мир йому) в своїх молитвах використовував свою праведність і поклоніння Аллагу (Святий Він та Великий) для заступництва: “Суди ж мене, Господи, за мою правотою й за мою невинністю” (Псалом 7:8).

Те ж саме зустрічається в Псалмі сорок один: “А через невинність мою Ти підсилиш мене, і перед обличчям Своїм ти поставиш навіки мене! Благословенний Господь, Бог Ізраїлів, від віку й до віку! Амінь і амінь!” (Псалом 41:12-13).

Псалми згадували про це в багатьох місцях, таких як: “А я, як вони хворували були, зодягався в верету, душу свою мучив постом, молитва ж моя поверталась на лоно моє...” (Псалом 35:13), а також: “Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, бо знає Ім'я Моє він; як він Мене кликатиме, то йому відповім, Я з ним буду в неволі, врятую його та прославлю його, і довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє!” (Псалом 91:14). “В день неволі озветься до тебе Господь, Ім'я Бога Якового зробить сильним тебе! Він пошле тобі поміч із святині, і з Сіону тебе підпре! Усі жертви твої пам'ятати Він буде, і буде вважати твоє цілопалення ситим. Він дасть тобі, як твоє серце бажає, і виповнить цілий твій задум!” (Псалом 20:1-3).

Сьоме: Псалом тридцять п'ять (пророцтво про змову, яка обернулася на змовників)

Це ще один Псалом, який говорить про Ісуса (мир йому), і Іван процитував його у своєму Євангелії. Він сказав: “Та тепер вони бачили, і зненавиділи і Мене, і Мого Отця. Та щоб справдилось слово, що в їхнім Законі написано: “Мене безпідставно зненавиділи!” (Івана 15:24-25).

Ця цитата взята з дев'ятнадцятого вірша Псалму: “Наблизись до моєї душі, порятуй же її, ради моїх ворогів відкупи Ти мене!... Ти знаєш наругу мою, і мій сором та ганьбу мою, перед Тобою всі мої вороги!”. Тут йдеться про Ісуса, на цьому християни погоджуються і свідчить Іван.

Чи є цей псалом пророцтвом про розп'ятого Ісуса чи про його порятунок (мир йому)?

Псалом згадує молитви доброї людини, яка потребує Божої опіки та захисту від своїх ворогів. У ньому

говориться: “Судися, о Господи, з тими, хто судиться зо мною воюй з тими, хто зо мною воює, візьми малого й великого щита, і встань мені на допомогу! Дістань списа, і дорогу замкни моїм напасникам, скажи до моєї душі: “Я спасіння твоє!” (Псалом 35:1-3).

Молільник просить свого Бога, щоб його вороги були розчаровані, і допомогли йому Його ангели. Він каже: “Нехай засоромляться й будуть поганьблені ті, хто чатує на душу мою; хай відступлять назад і нехай посоромляться ті, хто лихо мені замишляє. Бодай вони стали, немов та полова на вітрі, і Ангол Господній нехай їх жене; нехай буде дорога їхна темна й сковзька, і Ангол Господній нехай їх жене, бо вони безпричинно тенета свої розставляють на мене, яму копають безвинно на душу мою! Нехай нагла загибель, якої не знає, на нього спаде, і сітка його, яку він наставив, хай зловить його у нагле нещастя, бодай він до нього упав!” (Псалом 35:4-8).

Молільник просить свого Бога повернути змову ворогів проти них самих. Чи Бог відповів своєму рабу чи розчарував його?

Глава чітко відповідає, що Аллаг відповів йому. Це показує радість спасіння Ісуса: “А душа моя в Господі буде радіти, звеселиться Його допомогою! Скажуть усі мої кості: “Господи, хто подібний до Тебе?” Ти рятуєш убогого від сильнішого над нього, покірного та бідаря від його дерія. Свідки встають неправдиві, чого я не знав питають мене, віддають мені злом за добро, осирочують душу мою! А я, як вони хворували були, зодягався в верету, душу свою мучив постом, молитва ж моя поверталась на лоно моє...” (Псалми 35:9-13).

Псалом розповідає про його ворогів, які розчарувалися. Він говорить: “Нехай з мене не тішаться ті,

хто ворогує на мене безвинно, нехай ті не моргають очима, хто мене без причини ненавидить, бо говорять вони не про мир, але на спокійних у краї облудні слова вимишляють, свої уста на мене вони розкривають, говорять: “Ага, ага! Наші очі це бачили”!. Ти бачив це, Господи, не помовчи ж, Господи, не віддаляйся від мене! Устань, і збудися на суд мій, Боже мій і Господи мій, на суперечку мою, розсуди Ти мене до Своїй справедливості, Господи, Боже мій, і нехай через мене не тішаться, нехай не говорять у серці своїм: “Ага, його маємо ми”, - хай не кажуть вони: “Ми його проковтнули...”. Нехай посоромляться та застидаються разом, хто з мого нещастя радіє, бодай вбрались у сором та в ганьбу, хто рота свого розкриває на мене! Хай співають та звеселяються ті, хто бажає мені правоти, і нехай кажуть завжди: “Хай буде великий Господь, що миру бажає Своему рабові! А язик мій звіщатиме правду Твою, славу Твою кожен день!” (Псалом 35:19-28).

Це була глибока, сповнена віри молитва, від достойного раба, який просив свого Бога, аби вороги, які ненавиділи його без причини, зазнали розчарування.

Аллаг (Святий Він та Великий) відповів йому на молитви, піст і носіння веретища як знак поклоніння Аллагу (Святий Він та Великий) і покірність Йому: “А душа моя в Господі буде радіти, звеселиться Його допомогою! Скажуть усі мої кості: “Господи, хто подібний до Тебе? Ти рятуєш убогого від сильнішого над нього, покірного та бідаря від його дерія”. Свідки встають неправдиві, чого я не знав питають мене, віддають мені злом за добро, осирочують душу мою! А я, як вони хворували були, зодягався в верету, душу свою мучив постом, молитва ж моя поверталась на лоно моє...” (Псалом 35:9-13).

Восьме: Псалом сорок (пророцтво Бога, Який відповідає на молитви Ісуса (мир йому), і невдача змови)

Псалом сорок є ще одним доказом порятунку Ісуса (мир йому) та смерті його ворогів.

Аби довести нам, що цей Псалом є пророцтвом про Ісуса (мир йому), невідомий автор послання до Євреїв процитував з нього. Він сказав: “Тому то, входячи в світ, Він говорить: “Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!” (Євреям 10:5-7).

Це цитата з уривків 6 і 7 цього Псалму, його автор сказав: “Жертви й приношення Ти не схотів, Ти розкрив мені уші, цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді я сказав: “Ось я прийшов із звоєм книжки, про мене написаної. Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій у мене в серці” (Псалом 40:6-7).

Вибір авторів біблійного словника цього Псалму також підтверджує його як одного з християнських псалмів. Святий Джеймс Анас сказав, що цей псалом є одним з тих, “які говорять про біль Ісуса”.

Що говорить цей Псалом, коли було доведено, що мова йде про Ісуса (мир йому)?

Він починається з добрих новин від Аллага (Святий Він та Великий), Який, відповідаючи на прохання Ісуса (мир йому), врятував його від змови, бо він довіряв Йому (Святий Він та Великий). Він каже: “Непохитно надіюсь на Господа, і Він прихилився до мене, і благаання моє Він почув. Витяг мене Він із згубної ями, із багна болотистого, і поставив на скелі ноги мої, і зміцнив мої стопи, і дав пісню нову в мої

уста, для нашого Бога хвалу, нехай бачать багато-хто й пострах хай мають, і хай вони мають надію, на Господа! Блаженна людина, що Бога вчинила своєю твердиною, і не зверталась до пишних та тих, що вони до неправди схиляються!” (Псалом 40:1-4).

Далі Псалом звеличує Аллага (Святий Він та Великий) за Його благословення, і описує того, хто глибоко молиться Аллагу (Святий Він та Великий) і кається Йому: “Багато вчинив Ти, о Господи, Боже мій, Твої чуда й думки Твої тільки про нас, нема Тобі рівного! Я хотів би все це показати й про це розказати, та воно численніше, щоб можна його розповісти... Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій у мене в серці. Я проповідував правду в великому зборі, ото, своїх уст не ув'язнюю я, Господи, знаєш Ти, справедливість Твою не ховав я в середині серця свого, про вірність Твою та спасіння Твоє я звіщав, не таїв я про милість Твою та про правду Твою на великім зібранні” (Псалом 40:5-10).

Тоді Ісус (мир йому) молився Аллагу (Святий Він та Великий) про порятунок від змови, яка оточує його, і дозволити йому відвернути своїх ворогів: “Тому, Господи, не ув'язни милосердя Свого від мене, а милість та правда Твоя нехай завжди мене стережуть, бо нещастя без ліку мене оточили, беззаконня мої досягли вже мене, так що й бачити не можу, вони численнішими стали за волосся на моїй голові, і серце моє опустило мене... Зволь спасти мене, Господи, Господи, поспіши ж бо на поміч мені, нехай посоромлені будуть, і хай зганьблені будуть усі, хто шукає моєї душі, щоб схопити її! Нехай подадуться назад, і нехай посоромлені будуть, хто бажає для мене лихого! Бодай скам'яніли від сорому ті, хто говорить до мене: “Ага! Ага!”. Нехай тішаться та веселяться Тобою всі ті, хто шукає Тебе

та хто любить спасіння Твоє, нехай завжди говорять: “Хай буде великий Господь!” (Псалом 40:11-17).

Сталося так, як і просив Ісус (мир йому); вони повернулися назад, розчаровані тим моментом, який Іван записав у своєму Євангеліє. У ньому говориться: “І як тільки сказав їм: “Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...” (Іван 18:6).

Він попросив Аллага (Святий Він та Великий) спасти його: “А я вбогий та бідний, за мене подбає Господь: моя поміч і мій оборонець то Ти, Боже мій, не спізнйся!”.

Допомога Аллага (Святий Він та Великий) прийшла вчасно: “Витяг мене Він із згубної ями, із багна болотистого, і поставив на скелі ноги мої, і зміцнив мої стопи, і дав пісню нову в мої уста, для нашого Бога хвалу, нехай бачать багато-хто й пострах хай мають, і хай вони мають надію, на Господа!”.

Аллаг (Святий Він та Великий) також відповів на його молитви щодо ворогів Ісуса (мир йому). Вони стали посоромленим та розчарованими: “Нехай посоромлені будуть, і хай зганьблені будуть усі, хто шукає моєї душі, щоб схопити її! Нехай подадуться назад, і нехай посоромлені будуть, хто бажає для мене лихого!”.

Дев'яте: Псалом сорок один (Пророцтво про звільнення Ісуса (мир йому) від змови його учнів у той жорстокий день)

Іван у своєму Євангелії, цитував з цього Псалма, коли говорив про Юду. Про його зраду Іван сказав: “Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините! Не про всіх вас кажу. Знаю Я, кого вибрав, але щоб збулося Писання: “Хто

хліб споживає зо Мною, підняв той на Мене п'яту свою!" (Іван 13:17-18).

Іван процитував дев'ятий вірш цього Псалму. Він каже: "Навіть приятель мій, на якого надіявся я, що мій хліб споживав, підняв проти мене п'яту!". Цей Псалом є пророцтвом про Ісуса (мир йому), як він (мир йому) сказав: "Нехай звершиться писання".

Дозвольте нам поміркувати над цим Псалмом з самого початку, оскільки він передбачає спасіння Ісуса (мир йому) у той жорстокий день. Аллаг (Святий Він та Великий) захистив його і не відпустив на поталу ворогам: "Блаженний, хто дбає про вбогого, в день нещастя Господь порятує його! Господь берегтиме його та його оживлятиме, буде блаженний такий на землі, і Він не видасть його на поталу його ворогам!" (Псалми 41:1-3).

Потім він згадує ворогів Ісуса (мир йому) та зрадника, якому довіряв Ісус (мир йому): "Вороги мої кажуть на мене лихе: "Коли вмре та загине імення його?" А коли хто приходить відвідати, мовить марне: "Його серце збирає для себе лихе, і як вийде надвір, то говорить про те...". Всі мої вороги між собою шепочуться разом на мене, на мене лихе замишляють: "Негідна річ тисне його, а що він поклався то більше не встане!..." Навіть приятель мій, на якого надіявся я, що мій хліб споживав, підняв проти мене п'яту!" (Псалми 41:5-9).

Саме його учень Юда, який мав бути його охороною, змовився проти нього.

Праведність Ісуса і його покора Аллагу (Святий Він та Великий) врятували його від ворогів, і завадили Юді у змові. Псалом говорить: "Але, Господи, помилуй мене, і мене підйми, і я їм відплачу, із того довідаюся, що Ти любиш мене, коли надо мною сурмити не буде мій ворог. А

я через невинність мою Ти підсилиш мене, і перед обличчям Своїм ти поставиш навіки мене! Благословенний Господь, Бог Ізраїлів, від віку й до віку! Амінь і амінь!” (Псалом 41:10-13). Бог був задоволений ним, не відпустив його ворогам, і через праведність врятував його.

Десяте: псалом тридцять четвертий (Пророцтво про цілісність костей Ісуса (мир йому) і його порятунок від змовників, які загинуть від зла)

Автори Євангелія цитували цей Псалом і вважали, що він пророчить про Ісуса (мир йому). Іван процитував двадцятий вірш цього Псалму: “Йому кості ламати не будуть!” (Івана 19:36).

Що передбачає цей Псалом? Чи говорить він про Ісуса (розп'ятого); на чії молитви Бог не відповів; чи був Ісус врятований та чи розчарувалися його вороги?

У Псалмі згадуються довгі молитви Ісуса (мир йому) в саду, відповідь Аллага (Святий Він та Великий) на них, і ангели, яких Аллаг (Святий Він та Великий) послав, щоб допомогти йому: “Шукав я був Господа, і Він озвався до мене, і від усіх небезпек мене визволив. Приглядайтесь до Нього й засяєте, і не посоромляться ваші обличчя! Цей убогий взивав, і Господь його вислухав, і від усіх його бід його визволив. Ангол Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, і визволює їх. Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе! Бійтеся Господа, всі святії Його, бо ті, що бояться Його, недостатку не мають! Левчуки бідні й голодні, а ті, хто пошукує Господа, недостатку не чують в усьому добрі” (Псалми 34:4-10).

Книга продовжує запевняти у причетності Аллага (Святий Він та Великий) до порятунку Ісуса (мир йому) і безпеки його тіла. Далі йдеться про його ворогів, яких Аллаг (Святий Він та Великий) прокляв: “Очі Господні на праведних, уші ж Його на їхній зойк, Господне лице на злочинців, щоб винищити їхню пам'ять з землі. Коли праведні кличуть, то їх чує Господь, і з усіх утисків їхніх визволює їх. Господь зламаносердим близький, і впокорених духом спасає. Багато лихого для праведного, та його визволяє Господь з них усіх: Він пильнує всі кості його, із них жодна не зламається! Зло безбожному смерть заподіє, і винними будуть усі, хто ненавидить праведного. Господь визволить душу рабів Своїх, і винні не будуть усі, хто вдається до Нього!” (Псалом 34:15-22).

Безбожний помер від свого зла, тоді як всі кості Ісуса (мир йому) були в безпеці і ніколи не були зламані. Це не те, що сталося з розп'ятим чоловіком, у якого – без сумніву – були зламані руки і стопи: “Я розлитий, немов та вода, і всі кості мої поділились, стало серце моє, немов віск, розтопилось в моєму нутрі” (Псалом 22:16). Ісус (мир йому) був спасений, лише Ісус (мир йому) є тим, над ким справдилось пророцтво, і ні одна з його кісток не була пошкоджена.

Аллаг (Святий Він та Великий) врятував Ісуса (мир йому) від усіх неприємностей, тому що він надіявся на Аллага (Святий Він та Великий): “Очі Господні на праведних, уші ж Його на їхній зойк, Господне лице на злочинців, щоб винищити їхню пам'ять з землі. Коли праведні кличуть, то їх чує Господь, і з усіх утисків їхніх визволює їх. Господь зламаносердим близький, і впокорених духом спасає. Багато лихого для праведного, та його визволяє Господь з них усіх: Він пильнує всі кості його, із них жодна не зламається! Зло безбожному смерть заподіє,

і винними будуть усі, хто ненавидить праведного. Господь визволить душу рабів Своїх, і винні не будуть усі, хто вдається до Нього!” (Псалом 34:15-22).

Аллаг (Святий Він та Великий) покарав тих, хто ненавидів Ісуса (мир йому); Він (Святий Він та Великий) згубив їх за їхні злодіяння: “Господнє лице на злочинців, щоб винищити їхню пам'ять з землі. Коли праведні кличуть, то їх чує Господь, і з усіх утисків їхніх визволює їх... Зло безбожному смерть заподіє, і винними будуть усі, хто ненавидить праведного” (Псалом 34:16-21).

Одинадцять: псалом дев'яносто перший (Пророцтво про ангелів, які рятують Ісуса (мир йому))

Диявол прийшов випробувати Ісуса (мир йому) і нагадав йому пророцтво про нього в Псалмах: “Та й каже Йому: “Коли Ти Син Божий, то кинься додолу, бож написано: “Він накаже про Тебе Своїм Анголам, і вони на руках понесуть Тебе, щоб об камінь коли не спіткнув Ти Своєї ноги”. Ісус відказав йому: “Ще написано: не спокушуй Господа Бога свого!” (Матвія 4:6-7).

Це Ісуса (мир йому) Аллаг (Святий Він та Великий) наказав ангелам захищати і носити, щоб вберегти його (мир йому) навіть від каменю.

Сатана процитував пророцтво, з яким Ісус (мир йому) погодився, з одинадцятого вірша цього Псалму. Він каже: “Бо Своїм Анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги!”.

Це пророцтво стосується Ісуса (мир йому), отже, коли воно справдилось?

Псалом розповідає про Ісуса (мир йому), який надіявся і залежав від Аллага (Святий Він та Великий), Котрий врятував його від змови і підняв на небо без жодної шкоди, а ангели несли його, перш ніж вороги змогли взяти його, і дарував йому довге життя: “Той скаже до Господа: “Охороно моя та твердине моя, Боже мій, я надіюсь на Нього!” Бо Він тебе вирве з тенет птахолова, з моровиці згубної, Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його захираєшся ти! Щит та лук Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде!... Тільки своїми очима подивишся, і заплату безбожним попобачиш, бо Господа, охорону мою, Всевишнього ти учинив за своє пристановище! Тебе зло не спіткає, і до намету твого вдар не наблизиться, бо Своїм Анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги! На лева й вужа ти наступиш, левчука й крокодила ти будеш топтати! Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, бо знає Ім'я Моє він; як він Мене кликатиме, то йому відповім, Я з ним буду в недолі, врятую його та прославлю його, і довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє!” (Псалом 91:2-16).

У Псалмі 57-омому також: “Я кличу до Бога Всевишнього, до Бога, що чинить для мене добро. Він пошле з небес і врятує мене, Він поганьбить того, хто чатує на мене... Вороги приготували пастку для стіп моїх, душу мою нахилили, вони викопали вовчу яму для мене, і попадали в неї самі!” (Псалом 57:2-6).

Таким чином, дев'яносто перший псалом – це ясне пророцтво про відповідь Аллага на молитви Ісуса (мир

йому), Який забрав його на небеса з допомогою ангелів, перш ніж вороги змогли взяти його. Ніхто не плюнув йому в обличчя, він ніколи не був розіп'ятий і не вмер, мир йому і благословення Аллага (Святий Він та Великий).

Дванадцять: Псалом сто дев'ять (Пророцтво про переслідування Юди та його розп'яття)

Християни вважають, що цей Псалом пов'язаним з розп'яттям, і деякі з них відносять його Юди. Сказано: “Хай інший маєток його забере! Бодай діти його стали сиротами, а жінка його удовою! І хай діти його все мандрують та жебрають, і нехай вони просять у тих, хто їх руйнував!”.

Автор Дій згадав цей Псалом, коли цитував Петра, який говорив про Юду: “Бо написано в книзі Псалмів: “Нехай пустою стане мешкання його, і нехай пожильця в нім не буде, а також: “А служіння його забере нехай інший” (Дії 1:20).

Це був Юда, чий маєток було забрано. Учні обрали іншу людину, слідуючи цьому пророцтву. Вони кидали жеребки для Йосипа та Маттія, а потім обрали Маттія і його долучили до одинадцяти апостолів (див. Дії 1:23-26).

Таким чином, без сумніву, цей Псалом говорить про Юду, і це – факт. Йдеться про його переслідування: “Як буде судитись нехай вийде винним, молитва ж його бодай стала гріхом!”.

Коли Юду переслідували, якщо він не був розіпнутим чоловіком? Уривок говорить про його переслідування та результат: “Нехай дні його будуть короткі, хай інший маєток його забере!”.

Цей Псалом також згадує про Юду, як він висить на хресті, та диявола (обвинуваченого за іншою версією Біблії) праворуч. Він був дияволом або обвинуваченим, який знущався над ним (Луки 23:39-43).

Коли ж диявол або обвинувачувана людина стояла по праву руку Юди? Коли Юда піддавався засудженню, якщо не в той момент, коли Аллаг (Святий Він та Великий) розлютився на нього?

Його перебування на хресті було ганьбою, що змусило знущатися над ним, плювати на нього і бити його: “І я став для них за посміховище, коли бачать мене, головою своєю хитають...”.

Псалом описує прохання про милосердя від розп'ятого чоловіка до Аллага (Святий Він та Великий): “А Ти Господи, Владико, зо мною зроби ради Ймення Свого, що добре Твоє милосердя, мене порятуй, бо я вбогий та бідний, і зранене серце моє в моїм нутрі!... Помози мені, Господи, Боже мій, за Своїм милосердям спаси Ти мене! І нехай вони знають, що Твоя це рука, що Ти, Господи, все це вчинив!”.

У нього не було іншого виходу окрім, як просити Аллага (Святий Він та Великий), в якому може поганий і добрий знайти прихисток і просити про милість. Він почав плакати на хресті, кажучи: “Боже мій, Боже мій, чому ти покинув мене?” (Матвія 27:46).

Псалом також згадує прокляття на Юду, коли він перебував на хресті: “Зодягнув він прокляття, немов свою одіж, просякло воно, як вода, в його нутро, та в кості його, мов олива! Бодай воно стало йому за одіж, в яку зодягнеться, і за пояс, що завжди він ним підперезається! Це заплата від Господа тим, хто мене обмовляє, на душу мою наговорює зло!”. Прокляття стало його нагородою за те, що

він зробив. Він був розп'ятий, а кожен розп'ятий – проклятий, як згадується в книзі Второзаконня: “А коли буде на кому гріх смертного присуду, і буде він убитий, і ти повісиш його на дереві, то труп його не буде ночувати на дереві, але конче поховаєш його того дня, бо повішений Боже прокляття, і ти не занечистиш своєї землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі на спадок” (Второзаконня 21:22-23).

Цей псалом є очевидним пророцтвом про Юду, проклятого, розп'ятого поруч з обвинуваченим чи дияволом; він переслідувався замість Ісуса (мир йому) і був визнаний винним. Упорядник “Дій апостолів” мав рацію, коли сказав: “Святий Дух через уста Давида пророкував про Юду в Псалмах 69 і 109”.

Тринадцяте: псалом сто вісімнадцять (пророцтво про порятунок Ісуса (мир йому) від смерті)

Християни вважають, що цей Псалом також є пророцтвом про Ісуса (мир йому), оскільки в кінці він розповідає про камінь, який будівничі відкинули. У ньому говориться: “Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем, від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших!”.

Петро назвав це пророцтвом про розп'ятого Ісуса, забуваючи про те, що згадується на початку цього Псалму про великий камінь. Петро сказав: “Нехай буде відомо всім вам та всім Ізраїлевим людям, що ім'ям Ісуса Христа Назарянина, якого ви розіпнули, якого Бог воскресив із мертвих, через нього цей чоловік стоїть перед тобою добре. Цей Ісус є каменем, який був відкинутий вами, будівельниками, який став наріжним каменем” (Дії 4:10-11).

Отець Матта Аль-Міскін сказав: “Псалом 118 є найбагатшим з усіх Псалмів, які описують порятунок Ісуса”.

Цей Псалом згадує той камінь, який будівничі відкинули. Він каже: “У тісноті я кликав до Господа, і простором озвався до мене Господь! Зо мною Господь не боюся нікого, що зробить людина мені? Господь серед тих, що мені помагають, і побачу загибель своїх ненависників. Краще вдаватись до Господа, ніж надіятися на людину, краще вдаватись до Господа, ніж надіятися на вельможних!” (Псалми 118:5-9). Ісус (мир йому) довіряв Богу, який йому відповів, допоміг і врятував від неприємностей.

Тоді Псалом згадує ворогів Ісуса (мир йому), їхню змову проти нього і його хвилювання через те, що вони загинули, і їх змова не вдалася: “Всі народи мене оточили, я ж Господнім Ім'ям їх понищив! Оточили мене й обступили мене, я ж Господнім Ім'ям їх понищив! Оточили мене немов бджоли, та погасли вони, як терновий огонь, я бо Господнім Ім'ям їх понищив! Дошкульно попхнув ти мене на падіння, та Господь спас мене! Господь моя сила та пісня, і став Він спасінням мені!” (Псалом 118:10-14).

Аллаг (Святий Він та Великий) врятував його від смерті, отже, він щасливий і радісний: “Голос співу й спасіння в наметах між праведників: Господня правиця виконує чуда! Правиця Господня підноситься, правиця Господня виконує чуда! Не помру, але житиму, і буду звіщати про чини Господні! Покарати мене покарав був Господь, та смерті мені не завдав. Відчиніте мені брами правди, я ними ввійду, буду славити Господа! Це брама Господня, праведники в неї входять. Я буду хвалити Тебе, бо озвався до мене, і став Ти спасінням мені! Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем, від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших! Це день, що

його створив Господь, радіймо та тішмося в нім! Просимо, Господи, спаси! Просимо, Господи, пощасти! Благословен, хто гряде у Господнє Ім'я! Благословляємо вас із Господнього дому!” (Псалом 118:15-26).

Цей Псалом, як ми побачили, є ще одним доказом того, що Ісус (мир йому) був врятований від своїх ворогів.

Такий самий висновок повторюється в багатьох місцях Псалмів, які пастор Сергіос вважає “особливою книгою Месії”.

На завершення процитуємо з Псалма сто сорок. У ньому говориться: “Визволь мене від людини лихої, о Господи, бережи мене від насильника, що в серці своїм замишляють злі речі, що війни щодня викликають! Вони гострять свого язика, як той вуж, отрута гадюча під їхніми устами! Пильнуй мене, Господи, від рук нечестивого, бережи мене від насильника, що задумали стопи мої захитати... Чванливі сховали на мене тенета та шнури, розтягли свою сітку при стежці, сільця розмістили на мене! Я сказав Господеві: Ти Бог мій, почуй же, о Господи, голос благання мого! Господи, Владико мій, сило мого спасіння, що в день бою покрив мою голову, не виконай, Господи, бажань безбожного, не здійсни його задуму!” (Псалом 140:1-8).

Висновок пророцтв Псалмів

Учений Мансур Хусейн закінчує своє важливе дослідження чітким висновком, говорячи:

“З усього, згаданого раніше, ми дійшли висновку, що Псалми дійсно пророкували, що Аллаг (Святий Він та Великий) врятував Свого Месію, відповів йому зі Своєї висоти, врятував від смерті, підняв його над ворогами, і

послав Своїх ангелів взяти його на небеса. Юда Іскаріот, який викопав яму своєму наставнику Ісусу (мир йому) та привів натовп до нього, впав у ту саму яму.

Він був покараний за свої вчинки, його зло обернулося проти нього ж. Він став соромом для людей. Вони схопили його замість Ісуса (мир йому), переслідували його і розіпнули його.

Пророцтва в Псалмах настільки ясні, і це не вірші, які ми змінюємо або інтерпретуємо. Вони складають повну, чітку картину десятків віршів і Псалмів, які пророкують неушкодженість Ісуса (мир йому).

Це правда, про яку згадує Благородний Коран, і в яку вірують всі мусульмани. Хто ж хоче переконатись у цій істині, нехай читає і посилається на Псалми Святої Біблії, в яку вірують християни, що й змусить його/її прийти до того самого висновку.

Якщо Ви, читачу, хочете більше доказів, Ви можете прочитати те, що згадується в Притчах: “Безбожний то викуп за праведного, а лукавий за щирого” (Притчі 21:18). Ви також можете уважно прочитати їх вислів: “Справедливість невинного дорого йому випростовує, безбожний же падає через безбожність свою. Справедливість прямих їх рятує, а зрадливі захоплені будуть своєю захланністю. При смерті людини безбожної гине надія, зникає чекання людини нікчемної. Виринається праведний з утиску, і замість нього безбожний іде” (Притчі 11:5-8).

Спростування розп'яття Ісуса Євангеліями, посланнями апостолів і пророцтвами

Чи Ісус (мир йому) пророкував своє розп'яття?

У чотирьох Євангеліях згадується розп'яття Ісуса (мир йому) як кінець його життя на землі. Проте чи пророкував Ісус своє розп'яття, і чи знали його учні про це?

Треба бути сліпим, щоб не побачити, що автори Євангелія цитували пророкування Ісуса (мир йому) про змову, яка приведе до його розп'яття та смерті. Чи дійсно Ісус (мир йому) казав все це?

Насправді, висловлювання Ісуса (мир йому) про передбачуване розп'яття та смерті (див. Матвія 17:22, 20:16, 26:2, 26:23) були додані до Євангелій, і докази, які доведуть це, будуть чіткі у наступних примітках.

- Речення в Євангелії від Матвія, в якому йдеться, що Ісус (мир йому) розповів про змову, з якою зіткнеться син людський, і призведе до його смерті, прийшло без будь-якого вступу чи причини. Крім того, від учнів не повідомляється жодних коментарів, так, ніби це була звичайна подія. Якщо це висловлювання правдиве, то це означає, що розп'ятий син людський не був Ісусом (мир йому).

- У чотирьох уривках, де згадується Ісусове (мир йому) пророкування своєї смерті, розповідається про схоплення сина людського та його розп'яття або смерть, але не згадується Ісус (мир йому) по імені.

Титул “Син Людський” – хоч читач і припускає, що він позначає Ісуса (мир йому) – може означати когось

іншого. Учні запитали Ісуса про сина людського, кажучи: “...то чого ж Ти говориш, що Людському Сину потрібно піднесеному бути? Хто такий цей Син Людський?” (Івана 12:34). Якщо цей титул уособлював тільки Ісуса (мир йому), вони б не питали.

- Спосіб, яким три Євангелія описують реакцію учнів, коли вони чують це пророцтво, настільки дивний. У Матвія (26:1-2) він не згадується жодної реакції чи здивування. Тим не менше, у Матвія (26:23) вказано, що “вони були сумні”, тобто вони розуміли, що він мав на увазі, тому стали сумні.

Проте Марк сказав: “Вони ж не зрозуміли цього слова, та боялись Його запитати” (Марка 9:32). Лука також підтвердив це, кажучи: “Проте не зрозуміли вони цього слова, було бо закрите від них, щоб його не збагнули, та боялись Його запитати про це слово” (Луки 9:45)

- На додаток до протиріч в цих уривках, страх і невпевненість учнів замість того, щоб запитати Ісуса (мир йому), є дивними. Він (мир йому), як відомо, добре дбав про них, і навіть мив їм ноги. Вони так часто запитували його про щось інше, чому ж тоді вони не запитали його про цю важливу справу?

- Три євангелісти сказали, що Ісус воскресне з мертвих на третій день (див. Матвія 17:23, Марка 9:32, Луки 18:33), і цього не сталося. Він залишався не більше одного дня і двох ночей.

- Втеча учнів, включаючи Петра, також спростовують Ісусові (мир йому) передбачення про своє розп'яття та смерть. Петро, якому Ісус сказав: “Господи, з тобою я готовий йти до в'язниці та до смерті” (Луки 22:33). Учні знали, що це не Ісус (мир йому) був схоплений, а потім вони втекли. Ісус (мир йому) сказав про них: “Коли з ними

на світі Я був, Я беріг їх у Ймення Твоє, тих, що дав Ти Мені, і зберіг, і ніхто з них не згинув, крім призначеного на загибель, щоб збулося Писання” (Івана 17:12).

Крім того, учні, знаючи, що їх наставник в безпеці, не переймалися тим, щоб слідувати за розп'ятим і спостерігати за ним, коли він був на хресті або під час його переслідування, за винятком того, що ми маємо у Петра, Івана та деяких.

Якщо припустити – заради аргументації – що Ісус (мир йому) передбачив своє розп'яття та смерть, то це не означає, що Аллаг (Святий Він та Великий) не міг змінити те, що Він визначив для нього (мир йому), і не врятує його. Ісус (мир йому) молився Аллагу (Святий Він та Великий), щоб Той врятував його від смерті. Його довга молитва в саду є доказом того, наскільки впевнений він був, що мав можливість порятунку. Інакше, його молитви стали б марною тратою часу, наче сподівання на воду в міражі.

Якщо ми розберемо історію про царя Єзекію, то знайдемо подібне свідчення того, що у нас є. Ісаї сказав: “Тими днями смертельно захворів був Єзекія. І прийшов до нього Ісаї, Амосів син, пророк, і сказав до нього: “Так сказав Господь: “Заряди своєму домові, бо ти вмираєш і не будеш жити...” (Ісаї 38:1).

Однак цар не здавався: “І відвернув Єзекія обличчя своє до стіни, і помолився до Господа, та й сказав: “О, Господи, згадай же, що я ходив перед обличчям Твоїм правдою та цілим серцем, і робив я добре в очах Твоїх! І заплакав Єзекія ревним плачем!” (Ісаї 38: 2-3).

Бог не розчарував його, Він прийняв його молитви: “І було Господнє слово до Ісаї, говорячи: “Іди й скажеш до Єзекії: “Так сказав Господь, Бог батька твого Давида: “Почув Я молитву твою, побачив Я сльозу твою! Ось Я

додаю до днів твоїх п'ятнадцять літ, і з руки асирійського царя врятую тебе та це місто, й обороню це місто” (Ісаїя 38:4-6). Бог змінив долю Єзекії, Він прийняв його молитви. Не кажучи вже про Ісуса, Його праведного раба, чії молитви є більш важливими.

Так само Аллаг (Святий Він та Великий) загрожував королю Ахабу, а потім простив його через молитви до Нього (див. Царства (1) 21:19-29).

Те саме сталося, коли Аллаг (Святий Він та Великий) припинив покарання, яке Він зіслав на народ Ізраїлю, після того як цар помолився Йому (Святий Він та Великий) і збудував Йому жертовника (див. Самуїл (2) 24:11-25).

Ісус (мир йому) так довго молився в саду, просячи Аллага (Святий Він та Великий), щоб Той врятував його від смерті та розп'яття, чи знав він (мир йому), що буде розп'ятий? Якщо так, то в чому полягав сенс молитви?

Я переконаний, що молитва Ісуса в саду показує його віру в Аллага (Святий Він та Великий), і він знав, що Він (Святий Він та Великий) відповість йому.

Хіба доцільно стверджувати, що Аллаг (Святий Він та Великий) підніс Ісусу (мир йому) розчарування після всіх молитов? Це відбувається лише з тими, хто не кориться Аллагу (Святий Він та Великий) і не заслуговує на Його милість.

Прийняття Аллагом (Святий Він та Великий) молитв Його пророків, коли ті зверталися до Нього, є конфірмаваним. Він пообіцяв спасти їх, як згадувалося в Якова: “І молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться. Отже, признавайтесь один перед одним у своїх

прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного! Ілля був людина, подібна до нас пристрастями, і він помолився молитвою, щоб дощу не було, і дощу не було на землі аж три роки й шість місяців... І він знов помолився, і дощу дало небо, а земля вродила свій плід!” (Яків 5:15-18).

Аллаг (Святий Він та Великий) також прийняв молитви Авраама (мир йому), коли Він (Святий Він та Великий) наказав йому вбити свого сина. Він послухався Аллага (Святий Він та Великий), а потім помолився до Нього. Аллаг (Святий Він та Великий) прийняв молитви і врятував його сина. Аллаг (Святий Він та Великий) також врятував пророка Даниїла (Даниїл 6:15-24) та трьох хлопчиків, яких кинули у вогонь: “І зібралися сатрапи, заступники, і підсатрапи, і цареві радники, та й побачили тих мужів, що огонь не мав сили над їхнім тілом, і не опалився волос їхньої голови, і їхні плащі не змінилися, і запах огню не ввійшов у них” (Даниїл 3:27).

Що гарантує прийняття Аллагом (Святий Він та Великий) прохання Ісуса (мир йому), так це поява ангела для його зміцнення (див. Луки 22:43). Той ангел сміявся та знущався над Ісусом (мир йому) чи допомагав і рятував його?

Аллаг (Святий Він та Великий) прийняв Ісусові (мир йому) молитви і врятував його, і розіп'яв Юду, зрадника. Допомога та спасіння Ісуса (мир йому) відповідають правосуддю і милості Аллага (Святий Він та Великий) більше, ніж те, коли говорять, що Він (Святий Він та Великий) розчарував Ісуса (мир йому), відпустив його на поталу ворогам і розіпнув його.

Аллаг захистив Свого Месію, врятував його і допоміг йому знайти шлях, як зробив це для багатьох інших,

чись положення набагато нижче, ніж Ісусове (мир йому). Серед них був Петро, до якого ангел Божий прийшов до в'язниці, зруйнував ланцюги, коли той спав, і попросив його піти (див. Дії 12:7).

Отже, з усіх цих прикладів ми бачимо, що піклування та захист Аллага (Святий Він та Великий), які оточували віруючих, також оточували й Ісуса (мир йому) і рятували його від ворогів. Що ж він (мир йому) передрікав, коли сказав: “А Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не залишив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби” (Іван 8:29).

Новозавітні пророцтва про порятунок Ісуса

Свідчення євангелістів про розп'яття Ісуса (мир йому) та смерть суперечать багатьом уривкам, які говорять не тільки про те, що Ісус (мир йому) розповів своїм учням про свою безпеку та порятунок, але і про те, що він оголосив це іудеям, кинув виклик їм, сказавши що перемиг їм і світ.

Однак християни ігнорували ці уривки. Вони не бачили, що в Євангеліях згадуються слова Ісуса (мир йому), які говорять, що він буде спасений у багатьох місцях, таких як:

- Що згадується в Євангелії від Івана: “Фарисеї прочули такі поголоски про Нього в народі. Тоді первосвященики та фарисеї послали свою службу, щоб схопити Його. Ісус же сказав: “Ще недовго побуду Я з вами, та й до Того піду, Хто послав Мене. Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете...”

Коли це пророцтво справдилось, коли юдеї шукали його (мир йому) і не знайшли? Без сумніву, саме в той день,

коли вони прийшли, щоб його спіймати, Аллаг врятував його і підніс на небо, де ті не змогли його знайти.

Юдеї зрозуміли, що він мав на увазі його порятунок і безпеку від них: “Фарисеї прочули такі поголоски про Нього в народі. Тоді первосвященики та фарисеї послали свою службу, щоб схопити Його. Ісус же сказав: “Ще недовго побуду Я з вами, та й до Того піду, Хто послав Мене. Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете...” Тоді говорили юдеї між собою: “Куди це Він хоче йти, що не знайдемо Його? Чи не хоче йти до виселенців між греки, та й греків навчати? Що за слово, яке Він сказав: Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете?” (Івана 7:32-36).

- В іншому уривку Ісус (мир йому) оголосив іудеям, що буде в безпеці. Він сказав: “І сказав Він їм знову: “Я відходжу, ви ж шукати Мене будете, і помрете в гріху своїм. Куди Я йду, туди ви прибути не можете...” А юдеї казали: “Чи не вб'є Він Сам Себе, коли каже: “Куди Я йду, туди ви прибути не можете?” І сказав Він до них: “Ви від долу, Я з висока, і ви зо світу цього, Я не з цього світу. Тому Я сказав вам, що помрете в своїх гріхах. Бо коли не ввіруєте, що то Я, то помрете в своїх гріхах”. А вони запитали Його: “Хто Ти такий?” І Ісус відказав їм: “Той, Хто спочатку, як і говорю Я до вас. Я маю багато про вас говорити й судити; правдивий же Той, Хто послав Мене, і Я світові те говорю, що від Нього почув”. Але не зрозуміли вони, що то Він про Отця говорив їм. Тож Ісус їм сказав: “Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що то Я, і що Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив. А Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не зоставив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби” (Івана 8:21-29).

- Коли він (мир йому) дав Юді вкусити, то сказав учням те саме: “Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але як сказав Я юдеям: “Куди Я йду, туди ви прийти не можете, те й вам говорю Я тепер. Нову заповідь Я вам даю: “Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”. А Симон Петро Йому каже: “Куди, Господи, ідеш Ти?” Ісус відповів: “Куди Я йду, туди ти тепер іти за Мною не можеш, але потім ти підеш за Мною” (Івана 13:33-36). Він (мир йому) не мав на увазі смерть, бо смерть – це доля кожного.

- Під час свого переслідування розп'ятий чоловік (Юда) сказав: “Незабаром Син Людський сидітиме по правиці сили Божої!” (Лука 22:69). Юда вірив в порятунок і безпеку Ісуса (мир йому) через те, що він чув від нього, і бачив момент, коли видав себе нього (мир йому). Він сказав їм, що з того моменту Ісус (мир йому) буде на небесах.

- У Євангелії від Івана ми читаємо: “Ото настає година, і вже настала, що ви розпорошитесь кожен у власне своє, а Мене ви Самого покинете... Та не Сам Я, бо зо Мною Отець! Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнасте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!” (Івана 16:32-33). Всі вони тікали і залишили його, але Аллаг (Святий Він та Великий) був з ним. Ось чому Ісус просив їх повірити, що він переміг світ, і бути упевненими, що він знаходився в безпеці, а не те, що його били та розп'яли.

- Іван також сказав: “То Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить...” (Івана 13:3). Іван не мав на увазі смерть під словом “іти”, бо всі люди повертаються до Аллага (Святий

Він та Великий), кажучи, що його повернення після поховання через три дні, вимагає доказів.

- Проте яскравішим свідченням спасіння Ісуса є те, що згадував автор послання до Євреїв. Він сказав: “Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою” (Євреям 5:7).

Цей уривок є очевидним доказом того, що Аллаг (Святий Він та Великий) прийняв молитви Ісуса (мир йому) тієї ночі, коли він був у саду, і врятував його від розп'яття та перешкод, яких він боявся. Саме в цьому Ісус (мир йому) переконаний: “І зняли тоді каменя. А Ісус ізвів очі до неба й промовив: “Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. Та Я знаю, що Ти завжди почувеш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що послав Ти Мене” (Івана 11:41-42).

Дослідники вважають, що всі ці уривки є повним переліком доказів того, що Ісус (мир йому) знаходився у безпеці від своїх ворогів і що він був піднесений на небеса перед розп'яттям. Небо – це місце, де вони не можуть до нього добратися. Неможливо, щоб він мав на увазі смерть, через яку проходить кожен. Більш того, ніхто не заперечує його ворогів, кажучи: “Він помре, щоб вони не змогли до нього дістатися”.

Ісус (мир йому) кидав виклик своїм ворогам, кажучи: “Ось ваш дім залишається порожній для вас! Говорю бо Я вам: “Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: “Благословенний, Хто йде у Господне Ім'я!” (Матвія 23:38-39).

Таким чином, ми бачимо чисту правду, про яку пророки сказали в світлі достатньої ясності.

Спосіб, у який Ісус (мир йому) врятувався від змови

Якщо докази підтвердили порятунок Ісуса (мир йому), і що він був в безпеці від змови його злих ворогів, то виникає ще одне питання: як Ісус (мир йому) втік і врятувався від цієї змови?

Благородний Коран і Сунна Пророка Мухаммада (мир йому) не згадують, як саме врятувався Ісус (мир йому). Все, що Коран повідомляє, це те, що Аллаг (Святий Він та Великий) зробив когось подібним до Ісуса (мир йому), і вороги схопили його, не знаючи цього.

Таким чином, ми повертаємося до Євангелій, які стверджують факт розп'яття, щоб побачити, як Ісусу вдалося врятуватися. Ми повинні прочитати, що знаходиться між рядками в оповіданнях Євангелій, аби знайти правду, яку суперечили євангелісти.

По-перше, ми повинні згадати, що мусульмани не проти знайти деталі в Євангеліях, навіть якщо ми сумніваємося в деяких із них. Ми приймаємо їх заради дискусії з християнами.

Серед цих деталей:

1) Ісус (мир йому) покинув сад у супроводі своїх учнів. Він сказав їм, що один з учнів зрадить його і допоможе іудеям, які хотіли розп'яти його.

2) Ісус (мир йому) довго молився тієї ночі Аллагу (Святий Він та Великий), щоб Той врятував його від смерті.

3) Ісус (мир йому) прийняв те, що Аллаг (Святий Він та Великий) визначив для нього, як він сказав: “Не як я хочу, але як ти хочеш” (Матвія 26:39), і “нехай твоя воля буде” (Матвія 26:42).

4) Ісус (мир йому) молився, поки учні спали, і він намагався розбудити їх декілька разів.

5) Юда Іскаріот, зрадник, і воїни прийшли до саду, несучи вогні та мечі, щоб впіймати Ісуса (мир йому), і знак означав, що Ісус (мир йому) – той, кого Юда цілує.

6) Натовп підступив, і Ісус (мир йому) запитав їх, кого вони хотіли. Вони відповіли, що хочуть Ісуса з Назарету. Тоді Ісус (мир йому) сказав: “І як тільки сказав їм: “Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...” (Івана 18:6).

7) Петро намагався захистити його, але не зміг, тому втік з усіма учнями.

8) Той, кого вони спіймали (а не Ісуса), був прийнятим для розслідування первосвященником, а потім Пилатом. Петро йшов за ним, і він відрікся від нього тієї ночі тричі.

9) Під час допиту первосвященик попросив полоненого поклястись, чи є він Месією чи ні, він відповів йому: “На це Ісус відповів: “Ти сказав...” А навіть повім вам: “Відтепер ви побачите Людського Сина, що сидітиме праворуч сили Божої, і на хмарах небесних приходитиме!” (Матвія 26:64).

10) Суд засудив полоненого до смерті і привів до Пилата, який запитав його, чи був він царем іудеїв. Він відповів: “Ти сам сказав це”, - і після цього не сказав ні слова, чим здивував Пилата.

11) Суддя не знайшов провини за злочин, достойної смерті. Він хотів звільнити його, але натовп наполягав на розп'ятті та визволенні Варавви. Тоді суддя заявив, що не відповідає за його смерть, і доставив його до них.

12) Схоплений був відведений до місця розп'яття, і він був розп'ятий біля двох злодіїв.

13) Схоплений кричав на хресті; вони дали йому оцет, після чого той помер.

Мусульмани не згодні з Євангеліями щодо важливого питання: кого схопили і взяли з саду?

Мусульмани вважають, що це був Юда Іскаріот, учень-зрадник. Однак ми повинні довести це, оскільки воно є питанням суперечки, і ми довели це на основі доказів з книги Псалмів.

Уявімо, що схопленим був Юда, а ті, хто його схопили, були збиті з пантелику, вважаючи, що це був Ісус (мир йому). Уявіть собі також натовп – близько тисячі людей, які несуть вогні та мечі, – і Юда веде їх.

Коли натовп дійшов до саду, учні заснули. Ісус (мир йому) намагався розбудити їх, але не міг, незважаючи на складність ситуації, вони глибоко спали. Натовп та Юда наблизились до Ісуса (мир йому), а учні все ще спали. Коли Ісус (мир йому) сказав їм: “І як тільки сказав їм: “Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...” (Івана 18:6).

Тут ми припиняємо читати те, що згадують рядки Євангелій.

Яка причина їхнього падіння? Що змусило їх попадати? Як їх падіння допомогло Ісусу (мир йому), якщо вони спіймали його після цього? Чому вони не впали знову, коли хотіли спіймати його пізніше?

Давайте уявимо собі, що сталося в той момент. Юда наблизився до Ісуса (мир йому), щоб поцілувати його як знак для солдатів, і в той момент солдати підійшли, несучи вогні і мечі, аби спіймати Ісуса (мир йому), потім

здійснилася велика сила Аллага – як згадувалося Іваном – і вони впали, після того, як відступили.

Я даю вам можливість уявити, що сталося після того, як вони впали. Напевно, там було багато шуму, зіткнення і падіння. Після цього сум'яття вони встали, здивувались тому, що з ними сталося.

Вони побачили, як Юда здивувався, побачивши Ісуса (мир йому), який сходив на небо. Аллаг (Святий Він та Великий) зробив так, що він виглядав як Ісус (мир йому). Однак, хто очікував, що це був Юда, і хто міг його впізнати?

В ту мить, коли вояки впали, настав момент спасіння Ісуса (мир йому), як описано в книзі Псалмів: “Тепер я пізнав, що спасає Господь помазанця Свого, дає йому відповідь з неба святого Свого могутніми чинами помічної правиці Своєї. Одні колесницями хваляться, а інші кіньми, а ми будем хвалитись Ім'ям Господа, нашого Бога...” (Псалом 20:6-8).

В іншому Псалмі йдеться: “Нехай проклинають вони, Ти ж поблагослови! Вони повстають, та нехай засоромлені будуть, а раб Твій радітиме!” (Псалом 109:28).

Інші псалми свідчать про цей великий момент: “Полічив Ти тиняння моє, помісти ж мої сльози перед Собою, чи ж вони не записані в книзі Твоїй? Тоді то мої вороги повтікають назад, того дня, як я кликати буду. Те я знаю, що Бог при мені...” (Псалом 56: 9). “Нехай посоромлені будуть, і хай застидаються ті, хто шукає моєї душі, щоб схопити її! Нехай подадуться назад, і нехай посоромлені будуть усі, хто бажає для мене лихого!” (Псалом 70:2). “Коли будуть зближатись до мене злочинці, щоб жерти їм тіло моє, мої напасники та мої вороги, вони спотикнуться й попадають!...” (Псалом 27:2). “Нехай посоромлені будуть, і хай зганьблені будуть усі, хто шукає

моєї душі, щоб схопити її! Нехай подадуться назад, і нехай посоромлені будуть, хто бажає для мене лихого!” (Псалом 40:14) та інші.

Тоді Юду привели на допит, до суду Пилата, і всі вони сумнівалися в його ідентичності. Первосвященик сумнівався в ньому, а його відповіді на запитання Пилата та Ірода, показали його здивування та нездатність сказати правду, в яку ніхто не повірить, навіть якщо він розкаже. Він відповів їм: “Ти так сказав” (Матвій 27:11).

Коли первосвященики та знать зібралися в денний час: “А коли настав день, то зібралися старші народу, первосвященики й книжники, і повели Його в синедрион свій, і казали: “Коли Ти Христос, скажи нам. А Він їм відповів: “Коли Я вам скажу, не повірите ви. А коли й спитаю вас Я, не дасте Мені відповіді. Незабаром Син Людський сидітиме по правиці сили Божої! Тоді всі запитали: “То Ти Божий Син?” А Він їм відповів: “Самі кажете ви, що то Я...” (Лука 22:66-70).

Ніщо не могло пояснити його дивних відповідей і таких же дивних питань, за винятком того, що той, кого вони взяли, не був Ісусом (мир йому). Ці дивні питання надходили від людей, які кожен день бачили Ісуса (мир йому). Схожість змусила первосвящеників сумніватися в особі, яку вони схопили. Вони намагалися дізнатись від нього, але той і не заперечував, і не стверджував.

Юда знав, що його заперечення не мають ніякого сенсу. Ніхто б не повірив йому. Можливо, через жаль про скоєне, він приймає покарання від Аллага (Святий Він та Великий) – бути розп'ятим замість Ісуса (мир йому); він міг зробити це заради порятунку Ісуса (мир йому). Тому і мовчав.

Це близького до того, що згадують Євангелія про кінець Юди: шкодуючи за скоєне, він повісився і покінчив життя самогубством.

Він виконав пророцтва Псалмів: “Як буде судитись нехай вийде винним, молитва ж його бодай стала гріхом! Нехай дні його будуть короткі, хай інший маєток його забере!” (Псалом 109:7-8). Він прийшов піймати Ісуса (мир йому), але не зміг: “...чого не грабував, те вертаю!” (Псалом 69:4).

У когось це може викликати плутанину, оскільки Матвій сказав, що Юда повісився і не був розп'ятий (див. Матвія 27:2-5). Досить суперечити, варто лише згадати, що Дії повідомляють, що він “впавши сторчма, тріснув надвоє, і все нутро його вилилось...” (див. Дії 1:16-20).

Причиною цього протиріччя між двома Євангеліями є зникнення Юди. І Матвій, і Лука створили кінець для Юди, який підходить його злочину. Це протиріччя означає, що у Юди був справжній кінець, якого обидва автори не знали, таким чином, вони склали власні історії.

Хтось може приписати Ісусові (мир йому) вознесіння, яке відбулося після розп'яття, що стосується історії воскресіння, яка говорить, що Ісус (мир йому) був на землі після розп'яття.

Проте, це заперечення є неприйнятним у даному питанні, оскільки воно спирається на слабкі історії. Тим не менше, ці історії не суперечать спасінню Ісуса (мир йому), а навпаки підтверджують це. Перебування Ісуса (мир йому) на землі, означало, що він був ще живий. Його переховування від іудеїв та римлян у багатьох образах (див. Івана 20:14-15), (Луки 24:13, Іоанна 21:1-7) заважало навіть учням впізнати його. Насправді, це доводить спасіння Ісуса (мир йому) від смерті, а не його воскресіння.

Якби Ісус (мир йому) зміг перемогти смерть, він би не боявся і не ховався від іудеїв. Смерть не прийде до нього знову, як згадує автор послання до Євреїв: “І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд” (Євреям 9:27).

У Римлянах Павло сказав: “А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, смерть над Ним не панує вже більше!” (Римлянам 6:8-9).

Таким чином, немає жодних пояснень його приховуванням, за винятком того, що він був врятований від смерті, і він був стурбований тим, що його вороги можуть з'ясувати це, а потім спробувати знову його вбити.

Варнава згадує в своєму Євангелії, що Ісус (мир йому), після порятунку та сходження на небеса, знову повернувся, щоб попрощатися з матір'ю, перш ніж він знову підніметься.

Варнава також згадав про те, що Ісус (мир йому) розповів йому правду після смерті Юди. Він сказав: “Учителю, побачивши, що Бог милостивий, чому він так мучив нас, змусивши нас повірити, що ти мертвий?” Мати твоя так плакала за тобою, що вона була близька до смерті; і той, хто є святим Богом, за тебе Бог страждав, щоб знищити наклеп, який ти мав серед розбійників на Голгофській горі. Ісус відповів ... “І хоча я був невинний у світі, бо люди називали мене Богом і Сином Божим, Бог, щоб я не знущався над демонами в день суду, бажав, щоб я знущався над людьми в цьому світі за смертю Юди, закликаючи всіх людей повірити, що я помер на хресті. І це глузування буде продовжуватися до приходу Мухаммада, посланника Божого, який, коли він прийде, розкриє цей обман тим, хто вірить в Божий закон” (Варнава 220:14-20).

Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллага) прийшов і розповів правду, яку християни довго не знали. Аллаг був правий, коли сказав: “Та за слова їхні: “Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар’ям!””. Але ж вони не вбили його та не розіп’яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не вбивали його. Це Аллаг підніс його до Себе, Аллаг — Великий, Мудрий!” (Ан- Ніса, 157-158).

Розповідь про розп'яття в язичництві

Коли християнство стверджувало розп'яття як спокуту гріхів, це була не його власна ідея. Християнство запозичило це з старих вірувань, в які язичники вірили задовго до Ісуса (мир йому).

Євангелісти згадували про події розп'яття, як вирішив Павло, і як це згадувалося в язичництві.

Найбільш схожою на історію розп'яття є легенда вавилонського бога Ваала. Пізніше, дві старовинні дошки, що належать до дев'ятого століття до н.е., були знайдені. На цих двох дошках міститься історія, яка точно відповідає тому, що християни кажуть про переслідування Ісуса (мир йому) та про розп'яття.

У своїй книзі “Всесвіт, що розгортається” Артур Фіндлі зробив порівняння двох історій (Ваала та Ісуса) і знайшов багато подібностей. Здається, ця вавилонська легенда потрапила до Єрусалиму з іудейськими заручниками, які прийшли з вавилонського полону.

Багато деталей про розп'яття у Євангеліях схожі на язичницькі історії. Матвій згадав деякі дивні події, коли Ісус був розп'ятий. Він сказав: “А від години шостої аж до години дев'ятої темрява сталась по цілій землі... І ось завіса у храмі роздерлась надвоє від верху аж додола, і земля потряслася, і зачали розпадатися скелі, і повідкривались гроби...”(Матвія 27:45-53).

Християни взяли це від давніх язичників. Учений Тінн'є цитував багато історичних думок про поширення подібних розповідей серед тих язичників, коли їхні спасителі помирали.

Індуси, наприклад, кажуть: “Коли їхній спаситель Кришна помер, сталося багато чудес і ознак: темне коло оточувало Місяць, сонце стало темним посеред дня, а небо пройняв вогонь і попіл”. Крім того, ті, хто шанує Просіуса, говорять: “Коли він був розп'ятий на горі Кокас, творіння затремтіли, і земля струснулася”. Римляни та греки вірили в подібні явища, які супроводжують смерть або народження великих.

Крім того, історик Канон Фаррар у своїй книзі “Життя Христа” та історик Гіббон зазначають, що деякі язичницькі історики та поети сказали: “Коли спаситель Осколабіус був убитий, сонце затемнилося, птахи поховалися в гніздах, тому що цілитель їх болю помер”.

Затемнення сонце, що трапляється, коли вмирає один зі спасителів, кажуть, сталося і з приходом смерті Геракла, Біоса, Кітса та Крібереніона, бога римлян. Таким чином, проявлення чудес, коли настає смерть великих людей, – стара легенда, яка переходила через народи, потім через авторів Євангелій, від язичництва.

Сонячний шанувальник приносив жертву сонцю, особливо, під час затемнення. Коли ж затемнення зникало, вони вірили, що так сталося через одного з їхніх поводитирів, який врятував їх, і замість них взяв покарання. Матвій не забув згадати про сказане: “А від години шостої аж до години дев'ятої темрява сталась по цілій землі!” (Матвія 27:45).

Інша схожість між християнством і язичництвом полягає в тому, що вони обидва вірять у воскресіння своїх богів з мертвих. Євангелія згодні з тим, що Ісус (мир йому) встав із мертвих, але індуси вірили в це задовго до християн, як згадувалося про Кришну: “Це Кришна, який піднімається до свого дому на небесах”.

Буддисти також кажуть, що люди землі і неба були сумними через смерть Будди: “Навіть Махаво (великий бог) був засмучений і закричав: “Ти, святий і вірний, встань”, - тоді він (Будда) обернувся живим. Скорбота стала радістю, а небо посвітліло і щасливо сказало: “Бог, котрий ми думали, що він помер, повернувся”. Китайці вірять в те ж саме про свого бога (Лао), а Магі свого бога (Зорестер).

У вірші про його життя, віруючі в Сколабіуса кажуть: “Ти, дитина, яка зможе вилікувати людей, коли вийдуть мертві ... і ти вийдеш із темного місця і станеш богом”.

Вавилоняни казали про Тамуза: “О святі, переконайтеся, що ваш бог повернеться, довіряйте своєму богу, який воскрес із мертвих”.

Ці вірування були поширені в язичництві до християнства. Прихильники Осориса, Гороса, Баку, Геркулеса та багатьох інших вважали, що вони воскресли з мертвих.

Найважливішим серед цих богів є Осорис, якого єгиптяни шанували перед християнством. Міф про нього був відомий ще в третьому столітті до н.е. Історик Магамі сказав: “Головним принципом релігійного вчення язичників в Єгипті є вірування в воскресіння бога”.

Аллаг (Святий Він та Великий) попередив християн: “Скажи: «О люди Писання! Не порушуйте в своїй релігії меж істини й не йдіть за ницими бажаннями людей із минулих поколінь, які самі заблукали й збили багатьох [зі шляху істини]” (Аль-Маїда, 77). Але вони відвернулися і пішли за поганськими народами.

Їх віра в Ісуса схожа на вірування язичників в заявлених богів. Аллаг (Святий Він та Великий) Великий і

Всемогутній каже: “Сказали юдеї: «Узайр — син Аллага!» Сказали християни: «Месія — син Аллага!» Ці слова з їхніх вуст схожі на слова невіруючих, які жили раніше. Нехай знищить їх Аллаг! Як же вони віддалилися!” (Ат-Тауба, 30).

Віровчення мусульман про Первородний гріх і Спокуту

Раніше, ми довели порятунок Ісуса (мир йому), що спростовує все те, у що вірують християни, коли мова заходить про спокуту. Адже віра християн в розп'яття Ісуса не доводить, що він був розп'ятий заради спокути їх гріхів, навпаки його порятунок, безсумнівно, знищує цю віру.

Те, до чого ми прийшли, не заважає нам продовжувати критикувати інші переконання християн, які ґрунтуються на помилкових віруваннях, найважливішими серед яких є Спокута та Первородний гріх.

Перш ніж почати спростовувати ці переконання, ми згадаємо віру мусульман про гріхи Адама та всіх народів.

Коранічні вірші згадують про Адама (мир йому) та Аллага (Святий Він та Великий), Який пошанував його. Він є намісником Аллага (Святий Він та Великий) на землі: “І коли сказав Господь твої ангелам: “Я поставлю намісника на землі” (Аль-Бакара, 30).

У віршах також підноситься слава Аллага (Святий Він та Великий) Адаму та його нащадкам: “Ми пошанували синів Адама й дозволили їм пересуватися сушею та морем, наділили їх благами й віддали їм велику перевагу перед багатьма іншими творіннями!” (Аль-Ісра, 70).

Найцікавішим прикладом цієї честі є те, що Аллаг (Святий Він та Великий) наказав ангелам поклонитися йому: “Ми створили вас, надали вам образ ваш, а потім сказали ангелам: «Вклоніться Адаму!» І вклонилися всі...” (Аль-Араф, 11).

Однак ця шана не означає, що Адам перетворився з людини на ангела, оскільки він (мир йому) зробив помилку

і впав в оману Сатани. Потім він покався, і Аллаг (Святий Він та Великий) прийняв його покаяння і простив його: “Вони скуштували з нього та й побачили наготу свою. І почали прикриватися листям із дерев райських. Не послухався Адам Господа свого й заблукав. Але потім Господь обрав його, прийняв каяття й наставив на прямий шлях” (Та Га, 121-122).

Аллаг (Святий Він та Великий) прийняв каяття Адама, так як Він (Святий Він та Великий) приймає покаяння від того, хто не послухався Його, незважаючи на його гріх, бо прощення Аллага (Святий Він та Великий) є набагато більшим, ніж наші гріхи: “Скажи: «О раби Мої, які порушили межі на шкоду собі! Не втрачайте надії на милість Аллага! Воістину, Аллаг прощає всі гріхи, адже Він — Прощаючий, Милоседний!» (Аз-Зумар, 53).

Є лише один гріх, який Аллаг (Святий Він та Великий) не пробачить, доки людина, яка є язичником, не покається: “Воістину, Аллаг не прощає, коли Йому додають рівних, але прощає все, окрім цього, тому, кому побажає! І хто додає Аллагу рівних, той заблукав у глибокій омані!” (Ан-Ніса, 116)

Аллаг (Святий Він та Великий) спустив з неба Адама жити на землі, з якої Аллаг (Святий Він та Великий) створив його, і яку створив для нього. Він (Святий Він та Великий) наказав йому та його нащадкам доглядати її і дав їм силу робити добро і зло, доки вони живі, тоді кожен повернеться до свого Бога, щоб отримати винагороду або покарання за те, що він / вона зробив.

“І сказали Ми: «Вийдіть звідти всі!» А якщо прийде від Мене до вас прямий шлях, то ті, хто йтиме прямим шляхом Моїм, не матимуть страху й не будуть засмучені! А ті, які не вірували та й вважали Наші знамення брехнею,

вони — жителі пекла. Будуть вони там довіку!” (Аль-Бакара, 38-39).

Коранічні вірші запевняють людину у відповідальності за те, що вона робить: “Воістину, Я — Бог і немає бога, крім Мене! Тож поклоняйся Мені й звершуй молитву, щоб пам’ятати про Мене! Воістину, Час настане! Але Я приховую строк приходу його, щоб відплатити кожній душі за те, в чому вона поспішала!” (Та Га, 14-15), і “Кожній людині Ми повісили на шию сувій [долі]. У День Воскресіння Ми дістанемо його як розгорнуту книгу: «Читай книгу свою! Достатньо сьогодні тобі й твоєї лічби!»” (Аль-Ісра, 13-14).

Таким чином, все, що людина робить, вже записано, і вона побачить скоєне в той день, коли нічого не буде приховано від Аллага (Святий Він та Великий): “У той День люди вийдуть з могил юрбами, щоб побачити свої вчинки. Хто зробив добра на вагу порошинки — побачить його!” (Аз-Зальзалья, 6-8)

Ця відповідальність не перешкоджає милості Аллага (Святий Він та Великий): “Воістину, Ми увірували в Господа нашого, щоб простив Він гріхи наші й чаклунство, до якого ти силував нас. А Аллаг — Кращий та Вічний!»” (Та Га, 73).

Мусульмани повністю відкидають ідею успадкування Первородного гріха. Священний Коран чітко вказує на хибність цієї несправедливої віри, яку попередні пророки продовжували заперечувати і запевняти в протилежному: “Невже він знає потаємне так, що бачить його? Чи ж йому не розповіли про те, що у сувоях Муси та Ібрагіма, який виконав обіцяне? Жодна душа не понесе тягар іншої душі. Воістину, людина отримає лише те, до

чого прагне. І побачать прагнення її, а потім вона сповна отримає винагороду!” (Ан-Наджм, 35-41).

Аллаг (Святий Він та Великий) розповів Мойсею (мир йому) у Торі про цей справедливий принцип: “Виграв той, хто очистився, згадував свого Господа й молився! Але ж ви віддасте перевагу життю земному, хоча життя наступне — краще й вічне. Воістину, це міститься в сувоях давніх, сувоях Ібрагіма й Муси” (Аль-Аля, 14-19).

І, нарешті: “Це не залежить від ваших бажань чи бажань людей Писання. І хто чинить зло, тому відплатять тим же, і не знайдеться йому, окрім Аллага, ні покровителів, ні помічників!” (Ан-Ніса, 123).

Згадані коранічні вірші, які є одними з найвеличніших у Книзі Аллага (Святий Він та Великий), чітко роз’яснюють це значення. Ми згадали їх як вступ, щоб спростувати віру в Спокуту. Ми не будемо спростовувати це коранічними словами Аллага (Святий Він та Великий), але підемо шляхом, який ми використовували в цих серіях, тобто переосмислення християнства розумом, міркуванням та посиленням на святі уривки християн.

Християнська віра у порятунок

Спокута вважається ключем усіх християнських вірувань. Це найважливіше вчення, яке християни проповідують. Щоб досягти цього, вони розіпнули Ісуса (мир йому), якого врятував Аллаг (Святий Він та Великий).

Щоб спокутування та порятунок личили образу великого Бога, християни створили розп'ятого Бога. Новий Заповіт цитує Петра, кажучи: “І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти...” (Петро (1) 1:18-19)

Перш ніж почати спростовувати це вчення, згадаймо священні уривки, які є основою всіх вірувань християнина. Ми згадаємо їх, щоб пізнати їхнє значення для порятунку та спокути, кому вони це дозволяли, а кому ні, та багато іншого, пов'язаного з цим питанням, яке визначає долю мільйонів людей у наш час і в наступний.

Перше, що ми помічаємо, полягає у розбіжностях цих уривків у тому, що прощає кров Ісуса (мир йому). Низка уривків стверджує, що кров Ісуса (мир йому) могла простити тільки первородний гріх. Інші уривки говорять, що вона очищує від будь-яких гріхів, що коїлись до розп'яття, але деякі кажуть, що вона прощає будь-які гріхи, які людина скоює зараз і в майбутньому.

Щоб прояснити плутанину, ми згадуємо ці уривки. Невідомий автор послання до Євреїв сказав про Ісуса (мир йому): “Тому Він Посередник Нового Заповіту, щоб через смерть, що була для відкуплення від переступів, учинених за першого заповіту, покликані прийняли обітницю вічного спадку” (Євреям 9:15).

Автор вважав, що спасіння було тільки від гріха Адама (мир йому).

Однак Павло робить спасіння ширшим. Він сказав: “Але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів...” (Римлянам 3:24-25). Він зробив прощення за всі гріхи, які коїлися до Ісуса (мир йому), для тих, хто вірив у нього.

Марк приводить те ж саме: “Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не ввірує засуджений буде” (Марка 16:16).

Проте в іншому місці Євангеліє розповідає про втрату деяких християн, тих, хто зробив чудеса ім'ям Ісуса (мир йому), але він заперечив: “Не кожен, хто каже до Мене: “Господи, Господи! Увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато-хто скажуть Мені того дня: “Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?” І їм оголошу Я тоді: “Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!” (Матвія 7:21-23).

Павло, в іншому місці, описує прощення для всіх людей. Він говорить про Ісуса (мир йому): “Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?” (Римлянам 8:32).

Іван пояснив і підтвердив цю віру: “Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу” (Івана (1), 2:2). “І ми бачили і свідчимо, що Отець послав Сина Спасителем світу” (Іван (1), 4:14).

Іван говорить про прощення за всі гріхи кожного, на відміну від того, що сказав Петро: “Усі пророки свідкують про Нього, що кожен, хто вірує в Нього, одержить прощення гріхів Його Йменням” (Дії 10:43), оскільки Петро вважав, що прощення наступить лише для тих, хто вірує в Ісуса (мир йому).

В іншому місці Павло зображує прощення різних рівнів, навіть для тих, хто вірує в Ісуса (мир йому). Він каже: “Бо я не соромлюсь Євангелії, бож вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові” (Римлянам 1:16).

На думку Павла, віра в те, що Ісус (мир йому) є Сином Божим, і віра в Його воскресіння з мертвих є умовами для спасіння та прощення. Він сказав: “Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся...” (Римлянам 10:9).

Розбіжності, які ми виявили в цих уривках, вплинули на християнські течії. Їх відрізняє віра в те, на кого поширюється порятунок і прощення. Є течії, які вважають, що це стосувалось всіх людей, інші вважають, що тільки тих, хто вірить у воскресіння Ісуса, тоді як деякі вважають, що це тільки для тих, хто вірить, що Ісус є сином Божим.

Віра католиків і православних у спасіння та прощення

Католики та православні вважають, що спасіння прийшло не від усіх гріхів, але тільки від первородного гріха. У своїй книзі “The Enchiridion” святий Августин сказав: “Після розп'яття, людство отримало свою свободу, яка була втрачена через гріх Адама. Якщо хрещений скоїв

великий гріх після хрещення, то він заслуговує на вічне покарання. Якщо гріх був малий, то католик відбуде покарання у чистилищі, де віруючі караються за свої гріхи”.

Релігійні книги християн пояснюють чистилище як покарання: “Чистилище – це місце, де люди сповідують свої гріхи перед тим, як іти до неба... Ті, хто входить до чистилища, вмирають мирно, хоча вони все ще вважаються грішниками або тими, хто не повністю виконав приписи свого віросповідання. Покарання чистилищем більше, ніж будь-яке покарання життя; люди залишаються в чистилищі, доки повністю не виконають Божу справедливість”.

Католицьким доказом цієї віри є те, що згадується у Марка: “Бо посолиться кожен огнем, і кожна жертва посолиться сіллю” (Марка 9:49). Це покарання включає кожного віруючого, який вчиняє гріх.

Вони також посилаються на слова Павла: “То буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він огнем об'являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є. І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через огонь” (Коринтянам (1) 3:13-15).

Таким чином, згідно з католицьким та православним ученням, спасіння та прощення можна охарактеризувати так, як сказав Генріх Абу Хатер: “Це Боже втілення заради порятунку людства від залишків першого гріха”.

Якби не сам Ісус приніс себе в жертву, людство зникло б як ті, хто був перед Ісусом. Серед тих, хто зник – за переконанням християн – були пророки.

У своїй книзі “З Ісусом” Полос Салама сказав: “Вони перебували в Алімпасі – в пеклі – місці для душ добрих людей, тих, для кого двері небес були закриті через гріх

Адама. Вони залишалися там, поки не прийшов другий Адам, Ісус”.

Коментатори Священної Біблії говорили про Мойсея (мир Йому): “Немає різниці, наскільки великий був Мойсей, він би зник без благословення Ісуса, і навіки був би покарний за свій гріх”.

Ці великі пророки, за свідченням святого Павла, заслуговують покарання не через їхні гріхи, а через гріх батька-Адама: “Та смерть панувала від Адама аж до Мойсея і над тими, хто не згрішив, подібно переступу Адама, який є образ майбутнього. Але не такий дар благодаті, як переступ. Бо коли за переступ одного померло багато, то тим більш благодать Божа й дар через благодать однієї Людини, Ісуса Христа, щедро спливли на багатьох. І дар не такий, як те, що сталося від одного, що згрішив; бо суд за один прогріх на осуд, а дар благодаті на виправдання від багатьох прогріхів. Бо коли за переступ одного смерть панувала через одного, то тим більше ті, хто приймає рясноту благодаті й дар праведности, запанують у житті через одного Ісуса Христа. Ось тому, як через переступ одного на всіх людей прийшов осуд, так і через праведність Одного прийшло виправдання для життя на всіх людей. Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через послух Одного багато-хто стануть праведними” (Римлянам 5:14-19).

Індульгенція для спасіння від гріхів

Для того, щоб врятувати себе від покарань у чистилищі, на дванадцятому зібранні у Римі 1215 року католики зголосилися сповідувати папство та індульгенцію. Вони вирішили, що “Папська церква володіє індульгенцією

та силою прощення, і вона має повноваження давати його тому, кому забажає”.

Церква посилалася на деякі уривки Євангелія, які, за її переконанням, давали їй цю владу. Серед них – уривки, в яких Ісус (мир йому) говорив з Петром: “І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її. І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!” (Матвія 16:18-19). Церква вважає себе спадкоємицею Петра, таким чином, вона також успадкувала і владу від нього.

Іван також сказав, що Ісус сказав своїм учням: “Кому гріхи простите, простяться їм, а кому затримаєте, то затримуються!” (Івана 20:23).

Церква та її люди успадкували роль Ісуса (мир йому), що описана Павлом. Він сказав: “Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус...” (Тимофій (1) 2:5).

Було багато заперечень проти рішення Ради. Ці заперечення звучали з боку тих, хто не вірив, що священники-грішники могли дарувати прощення та спасіння.

У 1869 р. було прийняте рішення охороняти Папу від цих опозицій та інших заперечень. Після поширення індульгенцій з'явилося те, що церква назвала закритою компенсацією. Католицький богословський словник пояснює це наступним чином:

“Людина підпорядкована цим етапам очищення, оскільки вона вмирає, сповідуючи благословення, і як і раніше заслуговує покарання; її гріхи не були прощені після визнання. На нас чекає відплата, якщо ми не виконаємо таємні компенсації. Після того, як ми переконали свою

волю, таємниця залишатиметься правильною, але ми повинні покрити свої погрішності і чекати на найгірших результатів цієї правди”.

Варто зазначити, що безглузді сповідання та індульгенції, які протягом тривалого часу використовувались церквою як шлях до порятунку, є головними причинами конфлікту між протестантами та католиками.

Визнання церкви та індульгенції є прикладами ідолопоклонства в християнстві, оскільки прощення, яке священники дають духівнику, або тому, хто платить за поблажливість, є знаком відчинення небесних дверей і визначенням долі людей. Таким чином, ті, хто дає прощення або індульгенції, стали іншими богами, на додаток до Трійці, в яку вони вірять.

Якщо розум задумається над способом, в який церква дає прощення, він усвідомить її ганебність, спростує і відкине її. Причасниця стоїть перед священником, якому не можна одружуватися, і визнає свої гріхи, просячи його про прощення... можна тільки уявити масштаби розпусти, яку це сповідання принесе.

Інший спосіб прощення, який полягає в тому, щоб платити гроші священникам, є своєрідним імперіалізмом у релігії. Якщо ви не можете купити поблажливість, ви повинні підготуватись до того, щоб піти в пекло, тому що небо – відповідно до цього нелогічного принципу – тільки для багатих.

Віра протестантів у спасіння та прощення

Протестанти відрізняються тим, що віра не є умовою порятунку. Вони вважають, що спасіння включає в себе всі

гріхи, воно стосується кожного, незалежно від того, вірить він чи ні.

У своїй книзі “Світло світу” Джордж Форд сказав: “Добродушні люди знають, що умови порятунку набагато більші, ніж конфесійні. Вони не відрізняються через походження та національність”.

У своїй дискусії з Дідатом Аніс Шоруш сказав: “Ісус Назарянин виконав це пророцтво, оскільки він помер замість грішників, всіх грішників, а не тільки Адама і Єви”.

Він також сказав: “Спасіння прийшло не для мусульман, іудеїв чи інших, а для всіх нас, Бог любить нас, Бог став сином, а син став людиною, і тому ми, люди, стали синами Божими”.

Протестантський богослов Тертон сказав: “Ми тримаємося на принципі спокутування, а це означає, що Ісус врятував нас від гріха, а потім отець примирив грішника з людиною, тому що “ми були ворогами, хоча ми були примирені з Богом через смерть його Сина” (Римлянам 5:10).

Провина Адама і успадкований гріх

Історія про гріх, спокутування та порятунок починається тоді, коли Аллаг (Святий Він та Великий) створив Адама на небесах і застеріг його не куштувати плодів з одного із дерев. Тоді диявол спокусив його, і Адам та Єва впали у своє зло, вони їли з забороненого дерева, а Аллаг (Святий Він та Великий) покарав їх, як вони заслужили, і відправив їх на землю.

Початком цих вірувань стала історія, яка мала місце на початку людського існування. Давайте подивимося, що про неї говорить Свята Біблія. Почнемо з історії гріха Адама, як це згадується в книзі Буття.

Книга Буття говорить: “І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала. І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: “Із кожного дерева в Раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!” І сказав Господь Бог: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього”. І вчинив Господь Бог із землі всю польову звірину, і все птаство небесне, і до Адама привів, щоб побачити, як він їх кликатиме. А все, як покличе Адам до них, до живої душі воно ймення йому. І назвав Адам імена всій худобі, і птаству небесному, і всій польовій звірині. Але Адамові помочі Він не знайшов, щоб подібна до нього була. І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закрив його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: “Оце тепер вона кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка. Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони

одним тілом”. І були вони нагі обоє, Адам та жінка його, і вони не соромились. Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: “Чи Бог наказав: “Не їжте з усякого дерева раю?” І відповіла жінка змієві: “З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: “Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти”. І сказав змії до жінки: “Умерти не вмрете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло”. І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв. І розкрилися очі в обох них, і пізнали, що нагі вони. І зшили вони фігові листя, і зробили опаски собі. І почули вони голос Господа Бога, що по раю ходив, як повіяв денний холодок. І сховався Адам і його жінка від Господа Бога серед дерев раю. І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: “Де ти?” А той відповів: “Почув я Твій голос у раю і злякався, бо нагий я, і сховався”. І промовив Господь: “Хто сказав тобі, що ти нагий? Чи ти не їв з того дерева, що Я звелів був тобі, щоб ти з нього не їв?” А Адам відказав: “Жінка, що дав Ти її, щоб зо мною була, вона подала мені з того дерева, і я їв”. Тоді Господь Бог промовив до жінки: “Що це ти наробила?” А жінка сказала: “Змії спокусив мене, і я їла”. І до змія сказав Господь Бог: “За те, що зробив ти оце, то ти проклятіший над усю худобу, і над усю звірину польову! На своїм череві будеш плазувати, і порох ти їстимеш у всі дні свого життя. І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту”. До жінки промовив: “Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш дітей, і до мужа твого пожадання твое, а він буде панувати над тобою”. І до

Адама сказав Він: “За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: “Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороху вернешся”. І назвав Адам ім'я своїй жінці: Єва, бо вона була мати всього живого. І зробив Господь Бог Адамові та жінці його одягу шкуряну і зодягнув їх. І сказав Господь Бог: “Ось став чоловік, немов один із Нас, щоб знати добро й зло. А тепер коли б не простяг він своєї руки, і не взяв з дерева життя, і щоб він не з'їв, і не жив повік віку”. І вислав його Господь Бог із еденського раю, щоб порати землю, з якої узятий він був. І вигнав Господь Бог Адама. А на схід від еденського раю поставив Херувима і меча полум'яного, який обертався навколо, щоб стерегти дорогу до дерева життя” (Буття 2:15-3:24).

Критичний аналіз історії Тори про перший гріх

До біблійної історії виникає велика кількість питань, які ставлять під сумнів правдоподібність уривку, на якому християни звели одну з найбільших ілюзій.

Перше, що ми помічаємо, це те, що історія показує божественне єство Аллага (Святий Він та Великий) у негідному для Нього світлі. Вона описує Аллага (Святий Він та Великий) як неосвіченого.

У книзі сказано: “І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: “Де ти?”” (Буття 3:8-9). Його запитання не було ствердним або лайливим, а було запитанням від того, хто не міг не знати, де був Адам (мир йому) у цей момент.

Більше того, історія пов'язана із спокусою змія, якщо змій був справжнім, як вірять християни, виникає питання: чи вважаються тварини відповідальними і чи можуть вони бути покарані? Чи послав Бог пророків тваринам з їхнього роду? Де Старий Заповіт згадує про цю дивну річ?

Хоча свята книга описує змія як символ диявола (див. Одкровення 20:2), книга Буття згадує справжнього змія, а не символічне значення. Вона описує змія як звіра: “І до змія сказав Господь Бог: “За те, що зробив ти оце, то ти проклятіший над усю худобу, і над усю звірину польову! На своїм череві будеш плазувати, і порох ти їстимеш у всі дні свого життя”.

Тора говорить про справжнього змія, якого ми все ще бачимо в даний час, повзучим на животі як покарання за неслухняність.

Тора зазначає, що причиною залишення Адамом неба, є побоювання, що Адам може посісти домінуюче положення за рахунок дерева життя.

Існує більш важливе питання: яким був гріх Адама? Тора чітко відповідає – він їв із забороненого дерева, дерева пізнання. Які результати цього знання? Тора не згадує жодних наслідків цієї помилки, крім того, що Адам і Єва побачили себе голими; вони побачили речі, розрізняючи добро і зло.

Знання – це сходинка до істини, воно не було забороненим, окрім часів тиранії. Адам скоїв злочин, шукаючи знання! Хіба це не те, що Бог хотів для людства.

Адам отримав покарання несправедливо – згідно з уривком – за гріх, який він вчинив несвідомо. Він ще не відрізняв правди від неправди. Однак ми дивуємось, як

Адам скоїв гріх (якщо він не схильний робити гріх), котрий передався людству, як заявляють християни?

Іслам знає природу людини, за якою створив її Аллаг (Святий Він та Великий); вона здатна чинити правильно і неправильно. Таким чином, вона повинна робити те, що правильно, уникати хибного, і нести відповідальність за вчинене.

Є ще одна важлива справа. Хто буде відповідати за провину Адама та Єви?

У книзі згадується, що Адам не несе відповідальності за спокусу змія, а лише Єва. У ній говориться: "...і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв".

Коли Адама запитали про провину, він сказав: "Жінка, що дав Ти їй, щоб зо мною була, вона подала мені з того дерева, і я їв". Павло згадував про невинність Адама під час спокуси диявола, каже він: "І Адам не був зведений, але, зведена будши, жінка попала в переступ" (Тимофію (1) 2:14).

За словами Павла сталося так: "Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили" (Римлянам 5:12).

Без сумніву, це вплинуло на ставлення іудеїв до жінок. Вони зневажають їх. У попередньому уривку вони вважають жінку причиною цього гріха, як сказав Бін Сірах у своїй книзі: "Гріх був породжений від жінки, і ми всі помремо через це" (Сірах 25:24).

Священний Коран згадує про вину Адама – чоловіка, главу сім'ї і того, хто приймає рішення – який несе відповідальність за гріх: "Вони скуштували з нього та й

побачили наготу свою. І почали прикриватися листям із дерев райських. Не послухався Адам Господа свого й заблукав” (Та Га, 121).

У книзі також згадуються три покарання, які стосуються Адама, Єви та змія.

Зміїна кара була: “І до змія сказав Господь Бог: “За те, що зробив ти оце, то ти проклятіший над усю худобу, і над усю звірину польову! На своїм череві будеш плазувати, і порох ти їстимеш у всі дні свого життя. І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту”.

Євина кара була: “До жінки промовив: “Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого пожадання твоє, а він буде панувати над тобою”.

Тоді як Адама кара була такою: “І до Адама сказав Він: “За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: “Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороху вернешся...”.

Цікаво, чи були змії в ті дні, які не їли ґрунт, але ковтали тварин? Чи їдять змії сьогодні ґрунт? З іншого боку, чи було дійсним це покарання після розп'яття Ісуса?

Жінку покарали двома шляхами: фізично, під час вагітності та народження; емоційно, через незмінне прагнення чоловіка і його влади над нею.

Ці покарання є достатніми для спокутування Єви та для всіх жінок після неї: “І Адам не був зведений, але, зведена будши, жінка попала в переступ. Та спасеться вона дітородженням, якщо пробуватиме в вірі й любові, та в посвяті з розвагою” (Тимофій (1) 2:14-15).

Ми помічаємо, що ці покарання та покарання Адама відрізняються від того, що обіцяв Бог за куштування плодів з того дерева (Буття). Адам і Єва не померли, однак жили довго.

Ми не можемо сказати, що цей уривок означав метафоричну смерть, адже Павло сказав: “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Римлянам 5:12).

Доводить справжність смерті те, що сказано у цьому уривку: “Бо в той день, коли ти їстимеш, ти конче помреш”, - оскільки їжа була реальною, смерть також була реальною; він запевняє, кажучи: “Ти обов'язково помреш”. Це не було образним виразом.

Власне, коли Адам їв з дерева – згідно з цим уривком – він виріс духовно; він отримав повне знання, як і Аллаг Всезнаючий (Святий Він та Великий): “Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло. І сказав Господь Бог: “Ось став чоловік, немов один із Нас, щоб знати добро й зло” (Буття 3:5, 22).

Жодна розумна людина не буде заперечувати важливість цього знання для людства, сповнене злих вчинків, які тільки можна уявити. Як би жило людство, якщо б не знала людина, і не могла розрізнати правильне і хибне?

Прикро, що уривок вважає змія більш чесним, ніж Аллага (Святий Він та Великий). Відповідно до Буття, Аллаг (Святий Він та Великий) сказав Адаму: “Бо в той день, коли ти їстимеш від нього, конче помреш”, - але коли він їв із нього, він не вмер. Однак змій був правим, на відміну від того, що сказав Аллаг (Святий Він та Великий): “І сказав змій до жінки: “Умерти не вмерете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло”, - і як сказав змія, так і сталося.

Чи правильно, щоб така ситуація була згадана в книзі, присвяченій Аллагу (Святий Він та Великий), Всезнаючому і Всемогутньому?

Християнська філософія гріха і спокутування

Ми прочитали біблійні уривки і побачили в попередніх нотатках те, що змушує спростовувати розповідь про гріх Адама. Однак, ми закриємо одне око на дилеми, які містяться в цих уривках і дійдемо до наслідків гріха Адама для людства. Що християни вважають гріхом Адама, його покаранням та наслідками?

Святий Августин (430 н.е.) вважається одним з перших християн, який дав повне пояснення цього питання у своїй книзі “The Enchiridion”. Аль-Османі у своїй книзі “Що таке християнство” вважає його єдиним, хто зрозумів питання спокути.

Підсумок його поглядів такий:

- Аллаг (Святий Він та Великий) створив людину і її свободу волі, благословив її і заборонив їй їсти пшеницю.

Проте Адам скористався своєю волею неправильним шляхом, з’ївши те, що заборонено. Йому було не складно уникати гріха, тому що у нього ще не було почуття пожадливості та захоплення.

- Гріх Адама є великим, тому що він включає в себе багато гріхів:

По-перше, невірство, адже Адам вирішив жити самостійно, а не керуватися Божим законом.

Друге: він згрішив перед Богом, тому що не довіряв Богу.

Третє: він вбив себе, оскільки покарання – це смерть.

Четверте: духовна спокуса, тому що щирість людського духу зникла через віру в солодкі слова змія.

П'яте: крадіжка, тому що він взяв те, що не належить йому.

Шосте: Жадібність.

Таким чином, за його словами, цей гріх став матір'ю всіх людських гріхів.

- Покарання за цей ганебний гріх – смерть або вічні страждання. Адам втратив свою волю через скоєний гріх; він став вільним вчиняти гріхи, але не вільним робити правильні речі.

Після скоєння гріха, людина позбавляється Божої милості. Таким чином, гріх був поєднанням природи батьків, який перейшов до дітей.

Ми помічаємо, як Августин перебільшує гріх Адама, закривши двері каяття заради підготовки до віри в Спасителя Ісуса (мир йому), чії болі можуть врятувати нас від цих гріхів.

Перебільшення, яке Августин використовує, говорячи про гріх Адама, поширюється на всі гріхи. Гріх Адама, як і всі гріхи, менші, ніж прощення Аллага (Святий Він та Великий).

Якби християни закрили це питання, справа набула б особистого характеру і стосувалась лише Адама та його дружини. Проте Августин та інші християни наполягають на тому, щоб цей гріх передбачав суворе покарання. Велика трагедія виникла внаслідок цього гріха, що полягає в успадкуванні цього гріха та суворому покаранні людства.

Августин запевнив про спадковість гріха Адама і Єви, оскільки гріх став частиною людської природи, який передався їхнім дітям; тому дитина народжується винною. Ян Калавін сказав, що гріх передається синові у спадщину.

Святий Томас (1274 н.е.) описав його як гріх душі, але який передався частинам тіла.

Таким чином, всі люди стали грішниками. У своїй книзі “Філософія прощення у християнстві” Авад Саман сказав: “Оскільки Адам, батько всіх людей, втратив життя, з яким Бог створив його, через свій гріх і став грішником перед тим, як мати дітей, то всі його діти будуть грішниками. Куди б ми не глянули, ми знаходимо, що немає змін в Законі Божому. Сказано у дарі з неба: “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Римляни 5:12-21).

Колоні (протестантський вчений) описав поширення гріха як хворобу. Він сказав: “Коли ми кажемо: ми заслуговуємо Божого покарання через гріх Адама, це не означає, що ми були невинними, і несправедливо понесли тягар Адама... Насправді, ми успадкували від Адама не лише покарання, але і гріх. Дитина стає грішником через власний гріх, а не через когось іншого”.

Християнські вчені відчували несправедливість цієї віри; вони намагалися це виправдати, аби люди приймали це без заперечень. Нодра Аль-Язей сказав: “Адам представляє людину, яка була в благословеннях і втратила їх. Таким чином, коли Адам позбувся благословення, кожна людина втратила їх; тому що гріх Адама є гріхом кожного. Це не означає, що гріх переходить у спадок, бо це не спадщина. Це означає, що Адам, людина, скоїв гріх, а значить і все людство вчинило гріх, кожен вчинив гріх, тому що він – людина”.

Критика філософії спадковості гріха

Попередні виправдання та пояснення не переконують тих, хто вірить, що успадкування первородного гріха є несправедливістю, від якої далекий Аллаг (Святий Він та Великий).

Не можна описати успадкування гріха як поширення хвороби; ми не можемо обирати хвороби і, на відміну від гріха, стан хвороби не карається.

Більш того, коли кажуть, що відокремлення тіла від душі означає, що гріхи переходять від духу до тіла, це є неправильним, тому що людина робить гріх і тілом, і душею. Людина складається із них обох і живе ними, але Адам не складається з себе і своїх дітей.

Таким чином, ми наполягаємо на тому, що успадкування гріха є своєрідною несправедливістю, яка не може бути віднесена до Аллага (Святий Він та Великий), Всемогутнього.

Не існує жодних доказів цієї нерозбірливої віри в Торі, але є свідчення протилежні, які спростовують спадковість гріха і запевняють, що кожен відповідає за те, що робить.

Серед таких свідчень:

- “Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову, справедливість справедливого буде на ньому, а несправедливість несправедливого на тому буде” (Єзекіїль 18:20).

- “Не будуть забиті батьки за синів, а сини не будуть забиті за батьків, кожен за гріх свій смертю покараний буде” (Повторення Закону 24:16).

- “Бо кожен за власну провину помре, і кожній людині, що їсть недоспіле, оскома впаде їй на зуби!” (Єремія 30:31).

- “Великий в пораді й могутній у чинах, що очі Твої відкриті на всі дороги людських синів, щоб кожному дати згідно з його дорогою та згідно з плодом його чинів...” (Єремія 32:19).

- “Не будуть забиті батьки за синів, а сини не будуть забиті за батьків, кожен за гріх свій смертю покараний буде” (Повторення закону 24:16).

- “Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову, справедливість справедливого буде на ньому, а несправедливість несправедливого на тому буде” (Єзекіїл 18:17).

- “Чи погубиш також праведного з нечестивим? Може є п'ятдесят праведних у цьому місті, чи також вигубиш і не пробачиш цій місцевості ради п'ятидесяти тих праведних, що в ньому є? Не можна Тобі чинити так, щоб убити праведного з нечестивим, бо стане праведний як нечестивий, цього ж не можна Тобі! Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?” (Буття 18:23-25).

Ісус (мир йому) спростував первісну філософію гріха. Він сказав: “Коли б Я не прийшов і до них не казав, то не мали б гріха, а тепер вимовки не мають вони за свій гріх. Хто Мене ненавидить, і Мого Отця той ненавидить. Коли б Я серед них не вчинив був тих діл, яких не чинив ніхто інший, то не мали б гріха. Та тепер вони бачили, і зненавиділи і Мене, і Мого Отця” (Іван 15:22-24).

Ісус (мир йому) не мав жодного уявлення про успадкований первородний гріх, він сварив їх за те, що вони

зробили з ним; що не вірили у нього, і він запевнив, що вони “не мали б гріха”, якби Аллаг (Святий Він та Великий) не послав його до них з чудесами.

Відкидання ідеї успадкування первородного гріха доказом невинності багатьох3

Священні книги християнства згадують багатьох праведників і хвалять їх, і якщо вони були грішниками, то не заслуговували б на таку похвалу. Серед них були діти, про яких говорив Ісус (мир йому) в одній зі своїх порад: “Поправді кажу вам: “Коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне! Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім” (Матвія 18:3-4, див. Марка 10/13/16).

Коли його учні кричали на дітей, він сказав: “Тоді привели Йому діток, щоб поклав на них руки, і за них помолився, учні ж їм докоряли. Ісус же сказав: “Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким” (Матвія 19:13-14).

З цих двох уривків ми розуміємо дитячу невинність від первородного гріха. Таким чином, він розглядав їх як приклад праведних, які ввійдуть у Царство Боже. Проте блаженний Августин каже, що всі діти, які не хрестились, будуть загиблими, підуть в пекло, і вони не матимуть насолоди побачити Царство Боже.

Праведний не був носієм первородного гріха. Тора згадує таких, вихваляє їх і не згадує про те, що вони загинуть або нестимуть тягар первородного гріха: “І було мені слово Господнє таке: “Що це вам, що ви складаєте приповідку на Ізраїлеву землю, говорячи: “Батьки їли неспіле, а оскома в синів на зубах! Як живий Я, говорить Господь Бог, не будете

вже складати тієї приповідки в Ізраїлі! Тож усі душі Мої: як душа батькова, так і душа синова Мої вони! Душа, що грішить, вона помре. А чоловік, коли він справедливий, і робить право та справедливість, на горах жертвенного не їсть, і очей своїх не зводить до божків Ізраїлевого дому, і жінки свого ближнього не занечищує, а до жінки в часі її нечистоти не наближується, і нікого не тисне, боржникові застава його конче звертає, грабунку не чинить, хліб свій дає голодному, а голого покриває одежею, на лихву не дає, а відсотків не бере, від кривди відвертає руку свою, чинить правдивий суд поміж чоловіком та чоловіком, уставами Моїми ходить, а прав Моїх дотримує, щоб чинити правду, справедливий такий конче буде жити, говорить Господь Бог!” (Єзекіїль 18:1-9). Кожен, хто чинить добро – праведний, і гріх Адама чи інших не впливають на нього.

Серед тих праведних, які не несли гріха, і котрих пошанувала Тора, були пророки. Якби вони були грішниками, то не були б достойними спрямовувати людей на правильний шлях. Якщо Бог простив пророків, то чому Він так само не пробачив всіх людей – без крові?

Серед пророків, яких шанує Тора, є Енох: “І ходив із Богом Енох, і не стало його, бо забрав його Бог” (Буття 5:24). Павло про нього сказав: “Вірою Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерті; і його не знайшли, бо Бог переніс його. Бо раніш, як його перенесено, він був засвідчений, що Богові він догодив” (Євреям 11:5).

Тора також говорить про Ноя (мир йому): “Це ось оповість про Ноя. Ной був чоловік праведний і невинний у своїх поколіннях. Ной з Богом ходив” (Буття 6:9).

Йов також був праведним, він сказав про себе, що є чистим від будь-якого гріха чи провини, і що він був добрим і слухняним Аллагу (Святий Він та Великий): “Отож,

говорив до моїх ушей ти, і я чув голос слів: “Чистий я, без гріха, я невинний, і немає провини в мені!” (Йов 33:8-9).

Незважаючи на всі ці добрі речі про Йова, Іван Хреститель був більший, ніж він, як сказав Ісус: “Поправді кажу вам: “Між народженими від жінок не було більшого над Івана Хрестителя! Та найменший у Царстві Небеснім той більший від нього!” (Матвія 11:11). Лука також сказав про нього: “Бо він буде великий у Господа, ні вина, ні п'яного напою не питиме, і наповниться Духом Святим ще з утроби своєї матері” (Луки 1:15).

Ці люди не успадкували первородний гріх, і це не вплинуло на них, навіть якщо вони були нащадками Адама. Книга згадує про їх праведність і відсутність потреби у спасінні кров'ю Ісуса чи когось іншого.

Крім того, Тора славилася багатьох людей, які не були пророками, і називала їх праведниками, а це означає, що вони не були носіями первородного гріха.

Серед них – Абель, син Адама, від якого Аллаг (Святий Він та Великий) прийняв жертву і не прийняв її від його брата; гріх батька не мав жодного відношення до відмови Аллага від жертви (див. Буття 4:4).

Автор послання до Євреїв сказав про нього: “Вірою Абель приніс Богові жертву кращу, як Каїн; нею засвідчений був, що він праведний, як Бог свідчив про дари його; нею, і вмерши, він ще промовляє” (Євреям 11:4).

Ті, хто вижили з Ноем (мир йому), були всі праведні, таким чином, Аллаг врятував їх від потопу: “І Бог побачив землю, аж ось він був згубний, бо всі тіла руйнували дорогу свою на землю, і Бог сказав до Ноя: “І бачив Бог землю, і ось зіпсулась вона, кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі. І винищив Бог усяку істоту на поверхні землі, від людини

аж до скотини, аж до плазуна, і аж до птаства небесного, вони стерлись з землі. І зостався тільки Ной та те, що з ним у ковчезі було” (Буття 6:12-7:23).

Якщо гріх був успадкований, кожен був би грішником, і між тими, хто вижили та потонули не було б ніякої різниці.

Ісус (мир йому) згадав про порятунок Лазаря перед своїм заявленим розп'яттям: “Та ось сталось, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали. І, терплячи муки в аду, звів він очі свої, та й побачив здаля Авраама та Лазаря на лоні його. І він закричав та сказав: Змилуйся, отче Аврааме, надо мною, і пошли мені Лазаря, нехай умочить у воду кінця свого пальця, і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!” (Луки 16:22-24).

Ісус (мир йому) запевнив, що заради спасіння Закхея, який пожертвував половину своїх грошей заради Бога, йому не потрібна була кров або спаситель, якого б розіп'яли: “Став же Закхей та й промовив до Господа: “Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо. Ісус же промовив до нього: “Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів” (Луки 19:8-9). Він отримав спасіння добрими і праведними справами.

Спростовує віру у спадковість гріха й те, що деякі християни, в минулому і останнім часом, заперечили її. Вони висловили свою відмову від такої несправедливості – бути відповідальними за гріхи, яких вони не скоїли, не висловлювали своєї думки про них і навіть не свідчили.

Ось кілька прикладів:

- Кодекс Нага Хаміді, який був виявлений після Другої світової війни, не згадує первородного гріха чи ідеї спокути, в яку вірять отці церков.

- Деякі християни заперечують цю віру, серед яких двоє святих з містечка Британи, що у Франції та Римі, які зробили це на початку п'ятого століття. Пілагос, Сильтос та їхні послідовники заперечували успадкування гріха Адама. Вони вважали, що це перешкоджає вічному щастю, і відповідальність за свої вчинки несе кожен особисто.

Серед тих, хто заперечує цю віру – теологи Йоганна фам Едахаб і Ква Еліас Чис, від яких Британська енциклопедія цитувала: “Гріх Адама нікому не завдав шкоди, крім Адама; це не вплинуло на людство. Кожна новонароджена дитина – як Адам, перш ніж вчинити гріх”.

Про успадкування первородного гріха Джеймс Браун Старший сказав: “Це мерзенна ідея. Не було жодного народу, який міг повірити у таку безглуздість”.

Д-р Насмі Лука, говорячи про негативні наслідки цієї віри, сказав: “Насправді, ніхто не сприймає віровчення з ідеєю первородного гріха, крім тих, хто був вихований на засадах цієї темної ідеї. Це безнадійне віровчення возвеличує те, що робить людину ганебною, таким чином, вона живе сумнівами, не довіряє собі через успадкований гріх. Ця жорстка ідея псує всяке задоволення у житті, і порятунок людини від неї – велика благодать, яка дає їй нове життя”.

Він також сказав: “Я ніколи не забуду, як був наляканий через перший гріх, і його опис, що пов’язується з пеклом... як покарання за гріх Адама, який був спокушений Своєю... Я ніколи не забуду, як хвилювався про за ті мільйони людей, які жили перед Ісусом, де вони? В чому

була їхня провина, щоб померти, не маючи шансу бути врятованими?”.

Таким чином, ми спростовуємо віру у ідею спадковості гріха Адама, опираючись на чіткі уривки Священних книг та докази мудрих християн.

Обґрунтування розп'яття Ісуса (мир йому) в християнстві

Щоб виправдати розп'яття Ісуса (мир йому) і поєднати його з гріхом Адама, християни кажуть, що Аллаг (Святий Він та Великий) зі Свого милосердя хотів врятувати людство від прокляття гріха Адама, але Його правосуддя також повинно карати тих, хто вчинив гріх. Тож як зрівноважити справедливість і милосердя? Вони не знайшли іншої можливості, окрім розп'яття Ісуса, невинного, на благо людства, яке успадкувало гріх і прокляття через Адама!

У своїй книзі “The Enchiridion” Августин узагальнив це питання, сказавши, що Бог милостивий, Він не змінить своїх законів, і оскільки смерть – справедливе покарання для первородного гріха, Він виконав трюк, щоб врятувати своїх рабів. Вони помруть і знову повернуться до нового життя, з яким отримують свободу.

Оскільки смерть всіх людей суперечить законам природи, має бути той, хто не є грішним, кого б Бог міг відправити на покарання, щоб його смерть стала рівною смерті та покаранню людства, тому Бог обрав Свого сина для цієї місії.

Пастор Лабейб Майкл сказав: “Милосердний Бог точно так само, як і люблячий Бог, ненавидить гріхи, і якщо ця картина була зафіксована в нашому розумі... ми б зрозуміли, що Божі атрибути не дозволять Йому пробачити гріх без покарання. Розп'яття є необхідною умовою об'єднання Божої милості та справедливості”.

У своїй книзі “Філософія прощення” Авад Саман підтвердив це. Він сказав: “Якщо б справедливість Божа була меншою, ніж Його милосердя, якому немає меж, Його

досконалості довелося б не терпіти у своїй справедливості, і оскільки ніхто не міг це зробити, то не було б можливості для порятунку, за винятком жертвування собою”.

Ісус не народився грішником; він був подібним до всіх людей. Він був жертвою, завдяки якій Бог примирився з людьми і приніс їм Свою справедливість і милість разом.

У своїй книзі “Короткий зміст основ вірувань” Хабіб Гегес сказав: “Коли людський рід став аморальним, і люди наповнилися гріхами, Бог не дозволив їм знищити себе. Але він хотів, зі Своєї милості, врятувати нас через когось іншого, цей хтось – не людина, не ангел, ані інше творіння, він – наш Спаситель, єдиний Божий син, наш господар Ісус Христос, який прославився назавжди”.

Святий Голд Сек запевняє про важливість покарання, він сказав: “Кожній людині повинно бути зрозуміло, що Бог не порушив би Свої закони, бо якби він це зробив, то хто назвав би його Справедливим?”

Прощенню передуює покарання, як казав автор послання до Євреїв: “І майже все за Законом кров’ю очищується, а без пролиття крові не має відпущення” (Євреям 9:22).

Павло сказав: “Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!” (Коринфянам (1) 6:20), і він додав: “Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!” (Римлянам 6:23).

“Бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його” (Римлянам 5:10).

Петро сказав: “І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що

передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти..." (Петра (1) 1:18-19).

Християни вважають, що спасіння Ісуса заради людства є справою істини, для якої він був втілений. Афанасій сказав: "Ісус є невидимим богом, і він став видимим, чому? Щоб довести до кінця спасіння, на яке був здатен тільки Бог, Бог втілив себе у Ісусі заради спасіння. Спасіння було ціллю, а втілення – засобом".

Критика обґрунтування християн про важливість розп'яття

Мусульмани бачать у згаданому християнському догматі спотворення та відхилення від істини; це є образою по відношенню до Аллага (Святий Він та Великий) і невірою в Нього, чого не слід робити християнам. Як розум та релігія могли віками визнавати протиріччя між милістю та справедливістю Аллага, Який не знав, як звести їх разом, і, нарешті, Він знайшов спосіб – розп'яття невинного Ісуса в якості милості від Нього людям?

Християнство показує, що Аллаг (Святий Він та Великий) нездатний пробачити Адама за його гріх і не знає, яке призначити йому покарання після того, як Він вирішив, що його необхідно покарати.

Згодом, приходять поспішне рішення про покарання, яке вимагало негайного розв'язання. Він шукав цей шлях віками, і, нарешті, знайшов його. Єдиним способом було піддати мукам Ісуса на хресті як спокуту за гріх, який він не скоїв.

Християни описують свого бога як огидного лихваря, який потребує компенсацій за все, що дає. Вони забули про те, що Аллаг (Святий Він та Великий) не карає в

якості помсти чи гніву, або на втіху собі, Він карає, щоб запобігти злу і очистити людей від гріхів.

Християни забули, що є багато прийнятних альтернатив, які відповідають законам Аллага (Святий Він та Великий) до людей. Всі вони набагато кращі, ніж розп'яття Ісуса (мир йому) заради очищення від гріха і втілення закону справедливості та кари Божої, як стверджують християни.

Серед таких альтернатив – каяття і прощення, такі як прощення через індульгенцію, яке коштує кілька доларів, або покарання батьків за їх гріх, і все це, крім прощення доларами, згадується в Біблії як Божий закон про прощення.

Покаяння – це спокута

Якщо існує конфлікт між милосердям і справедливістю, як заявляють християни, то найкращим способом його вирішення є покаяння, яке Аллаг (Святий Він та Великий) згадує в Священному Корані, і саме так вчинив Адам. Це чудовий шлях від Аллага (Святий Він та Великий) для тих, хто коїть гріхи.

Покаяння стирає гріх і очищає серце, а той, хто кається, стає улюбленцем Аллага (Святий Він та Великий). Чому християни не можуть повірити, що Адам повернувся до Аллага (Святий Він та Великий) у покаянні і Він (Святий Він та Великий) простив йому? Чому вони наполягають на покаранні? Чому автор послання до Євреїв наполягав на тому, що «без пролиття крові немає відпущення» (Євреям 9:22)?

Уривки з Тори та Євангелій містять багато історій про покаяння і Аллаг (Святий Він та Великий) приймає їх.

Ісус (мир йому) сидів з грішниками, а інші скаржилися, кажучи: «Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: «Приймає Він грішників та з ними їсть» (Луки 15:2). Тоді Ісус показав їм свою турботу про покаяння і радість Аллага за тих, хто кається: «А Він їм розповів оцю притчу, говорячи: «Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її? А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє. І, прийшовши додому, скликає він друзів і сусідів, та й каже до них: «Радійте зо мною, бо знайшов я вівцю свою тую загублену» (Луки 15:3-6).

Таким чином, Аллаг (Святий Він та Великий) приймає каяття як спосіб прощення гріхів, і це не суперечить Його здатності карати грішника.

Він навів ще два приклади каяття та його важливості, оскільки він описував свою радість за каяття як щастя батька через повернення свого заблудлого сина або того, хто знайшов свої загублені гроші (див. Лука 15:8-32).

Аллаг (Святий Він та Великий) пообіцяв прийняти покаяння від того, хто кається, як у книзі Єзекіїля: «А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів своїх, яких наробив, і виконував усі устами Мої, і робив право та справедливість, буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які наробив він, не згадаються йому, він буде жити в своїй справедливості, яку чинив! Чи Я маю вподобання в смерті несправедливого?!» (Єзекіїля 18:21-32).

У книзі Ісаї він запевняє свою обіцянку: Він каже: «Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!» (Ісаїя 55:7). Аллаг (Святий Він та Великий) Милосердний обіцяє прощати своїх

грішних рабів, якщо вони покаються, без суперечності між його милосердям та справедливістю, бо Аллаг (Святий Він та Великий) чинить так, як хоче.

Прийшовши до іудеїв і нагадавши їм про важливість покаяння, Іван Хреститель сказав: «Як побачив же він багатьох фарисеїв та саддукеїв, що приходять на хрищення, то промовив до них: «Роде зміїний, хто вас надоумив утікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння! І не думайте говорити в собі: «Ми маємо отця Авраама. Кажу бо я вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння!» (Матвія 3:7-9). Покаяння – це єдиний шлях, а не спадкоємність чи спокута.

Тора каже: «... і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прошу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!» (Хроніки (2) 7:14).

Однак, незважаючи на все це, Авад Саман сказав: «Незалежно від того, наскільки важливим є покаяння, цього недостатньо, щоб пробачити наші гріхи».

Тоді чому пророки наполягали на його важливості і що Аллаг (Святий Він та Великий) любить каяття? Чому ці двері зачинилися перед обличчям Адама, коли він найкраще знав великого Бога та Його милість? Не кажучи вже про його почуття провини та наслідки, і Адам той, про кого Аллаг (Святий Він та Великий) сказав: «Вони скуштували з нього та й побачили наготу свою. І почали прикриватися листям із дерев райських. Не послухався Адам Господа свого й заблукав. Але потім Господь обрав його, прийняв каяття й наставив на прямий шлях» (Та Га 121-122).

Проте Павло наполягав на тому, що «платою за гріх є смерть» (Римлянам 6:23), тому Він не міг змінити це

рішення, бо Аллаг (Святий Він та Великий) не бреше; Він любить бути милостивим зі своїм народом. Таким чином, немає жодного способу об'єднати два Його бажання, окрім спокути.

Цей принцип досить дивно зображує Аллага (Святий Він та Великий), стверджуючи, що Він безсилий і переживає за свою репутацію серед Своїх творінь. У будь-якому разі, це суперечить тим уривкам, які гарантують, що покаранням за гріх є смерть, але Аллаг (Святий Він та Великий) прощає через каяття, без суперечності між Його милосердям та правосуддям.

У книзі Єзекіїля йдеться: «А коли Я скажу до несправедливого: «Конче помреш ти, а він навернеться від свого гріха, і робитиме право та справедливість: заставу поверне несправедливий, грабунок відшкодує, ходитиме уставами життя, щоб не чинити кривди, то конче буде він жити, не помре! Усі гріхи його, які він нагрішив, не будуть йому згадані, право та справедливість робив він, конче буде він жити!» (Єзекіїля 33:14-16). Смерть – це кара за гріх, але ця кара замінюється покаанням та добрими справами, без необхідності кровопролиття.

Те, про що сказав Яків: «І молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться» (Якова 5:15) – молитви знімають гріхи, не потребуючи крові та спокути.

Доброчинність також знімає гріхи: «Бо милостиня врятує від смерті, і очищає усякий гріх, а ті, хто втілює милостиню та правду, будуть наповнені життям» (Товія 12:9).

Боже прощення

Існує ще один спосіб втілити закон Аллага (Святий Він та Великий) про покарання і Його прощення одночасно; це не суперечить справедливості, оскільки ніхто б не запитав Аллага (Святий Він та Великий), чому Він пробачив грішників.

Перш ніж заговорити про прощення, ми помічаємо, що в християнстві є поняття «справедливість», яка означає давати людям їхні права, у вигляді нагород і покарань, не більше і не менше.

Таким чином, порушення обіцянки не суперечить справедливості, це – великодушність Аллага (Святий Він та Великий) до грішників, бо Він є наймилосерднішим.

Прощення є однією із властивостей Аллага (Святий Він та Великий), про яку Він сповістив людей, і Він найдостойніший втілювати його, бо Він – Володар добра і досконалості. Аллаг (Святий Він та Великий) простив ізраїльтян без спокути чи розп'яття: «Нахили, Господи, ухо Своє і вислухай мене, бо я бідний та вбогий! Бережи мою душу, бо я богобійний, спаси Ти, мій Боже, Свого раба, що на Тебе надію кладе! Змилосердься до мене, о Господи, бо я кличу до Тебе весь день...» (Псалом 85:1-3).

Павло сказав: «Блаженні, кому прощені беззаконня, і кому прикриті гріхи. Блаженна людина, якій Господь не порохує гріха!» (Римлянам 4:7-8). Були люди, яким Аллаг (Святий Він та Великий) дарував прощення без пролиття крові, і немає суперечності між Його справедливістю та Його милосердям по відношенню до них.

Ісус (мир йому) вчив своїх учнів пробачити, і він дав їм в приклад історію про боржника (див. Матвія 18:23-34).

Петро запитав Ісуса: «Петро приступив тоді та запитався Його: «Господи, скільки разів брат мій може

згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?» Ісус промовляє до нього: «Не кажу тобі до семи раз, але аж до сорока і семи раз по семи!» (Матвія 18:21-22).

Іншим разом він сказав їм: «А Я вам кажу: «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матвія 5:44-45).

Прощення є дуже хорошою рисою, яку Аллаг (Святий Він та Великий) заслуговує більше, ніж Його творіння.

Чому Аллаг (Святий Він та Великий) не простив Адама, відпустивши гріхи, і, таким чином, позбавив би Ісуса болю розп'яття? Чому Він не замінив Ісуса жертвою, як Він зробив це для Авраама, щоб врятувати його сина?

Ідея, на якій наполягають християни, що одного прощення, без кровопролиття, було б не достатньо (див. Євреям 9:22), зазнала поразки через вказівку на те, що Аллаг (Святий Він та Великий) не приймає жертви як засіб для прощення. У книзі Матвія ми читаємо: «Ідіть же, і навчіться, що то є: «Милости хочу, а не жертви. Бо Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння» (Матвій 9:13).

У Торі Аллаг (Святий Він та Великий) сказав ізраїльському народу: «Зненавидів Я, обридів Собі ваші свята, і не нюхаю жертв ваших зборів... І коли принесете Мені цілопалення та хлібні жертви свої, Я Собі не вподобаю їх, а на мирні жертви ваші із ситих баранів не погляну...» (Амос 5:21-22). Аллаг (Святий Він та Великий) хотів їхні добрі справи, а не тільки жертву.

У книзі Псалмів: «Визволь мене від переступу кровного, Боже, Боже спасіння мого, мій язик нехай славить Твою справедливість! Господи, відкрий мої уста, і язик мій звістить Тобі хвалу, бо Ти жертви не прагнеш, а дам цілопалення, то не любе воно Тобі буде» (Псалми 51:15-17).

Автор послання до Євреїв запевняє про нове значення жертвопринесення, воно проголошує прославлення та добрі справи: «Отож, завжди приносимо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять. Не забувайте ж і про добротинність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євреям 13:15-16).

У книзі Ісаї: «Послухайте слова Господнього, содомські князі, почуйте Закон Бога нашого, народе гоморський, нащо Мені многота ваших жертов? говорить Господь. Наситився Я цілопаленнями баранів і жиром ситих телят, а крові биків та овець і козлів не жадаю! Як приходите ви, щоб явитися перед обличчям Моїм, хто жадає того з руки вашої, щоб топтали подвір'я Мої? Не приносьте ви більше марнотного дару, ваше кадило огида для Мене воно; новомісяччя та ті суботи і скликання зборів, не можу знести Я марноти цієї!... Новомісяччя ваші й усі ваші свята ненавидить душа Моя їх: вони стали Мені тягарем, Я змучений зносити їх... Коли ж руки свої простягаєте, Я мружу від вас Свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, ваші руки наповнені кров'ю... Умийтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь! Прийдіть, і будемо правуватися, говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, то стануть мов вовна вони!» (Ісаїя 1:10-18).

Таким чином, найближче до прощення Аллага (Святий Він та Великий) буде не жертва, а добра справа і покірне серце Аллагу (Святий Він та Великий) Всевишньому.

Покарання батьків є достатнім

Християни відмовляються прийняти прощення Адама та його нащадків від Аллага (Святий Він та Великий); вони наполягають на тому, щоб отримати покарання, яке заслуговують. Їх було покарано, але гріх чомусь все ще переходить від одного покоління до іншого. Чи не показує покарання грішника картину несправедливості, яка дуже далека від Аллага (Святий Він та Великий)?

У книзі Буття згадується, що Аллаг (Святий Він та Великий) загрожував Адаму смертю, якщо він з'їсть із забороненого дерева... і зло могло б зникнути назавжди. Однак він і його дружина не отримали за свій гріх покарання у вигляді смерті. Аллаг збільшив їхній рід і дав їм життя замість смерті, яке все більше і більше спричиняло зло і все нечестя на землі.

Окрім смерті, яка так і не настала, Він покарав його, кажучи: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: «Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порошок, і до пороху вернешся» (Буття 3:17-19). Він вигнав Адама з небес жити на землі і працювати, і це було покарання.

Його жінка, Єва, також була покарана: «До жінки промовив: «Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого пожадання твоє, а він буде панувати над тобою» (Буття 3:16).

Адам і Єва були покарані, і ми помічаємо, що покарання включало в себе прокляття на Землі в цілому і важке життя як для чоловіків, так і для жінок. Тепер ми бачимо гармонію між гріхом і покаранням, тому що вигнання з небес було достатньо.

Покарання за гріх Адама залишалися до тих пір, поки не прийшов Ісус, Спаситель. То що ж, чи закінчилося покарання смертю Ісуса? Чи це покарання закінчилося лише для віруючих, а для інших нічого не змінилося?

Люди все ще вмирають після Ісуса, добрі й злі, і рішення про смерть як покарання все ще в силі, як сказав Павло: «А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя...» (Тимофію (2) 1:10). І його слова: «Тому так само, як гріх увійшов у світ через одну людину, а смерть через гріх, і так смерть поширилася на всіх людей тому, що всі згрішили» (Римлянам 5:12).

Смерть Ісуса чи розп'яття не припинили смерть людей, справжню смерть, а не символічну. Люди все ще скоюють гріхи, і після цього вони вмирають.

Справжня смерть не є покаранням; це – доля кожної людини, доброї і поганої, до і після Ісуса, і до дня Воскресіння.

Тварини і рослини також гинуть, чому вони вмирають? Чи вони вмирають через первородний гріх своїх дідів чи що?

Таким чином, ми можемо сказати, що між смертю і гріхом Адама немає зв'язку.

Інші покарання все ще існують, чоловіки до сих пір тяжко працюють, а жінки все ще страждають від болю народження. Те ж саме стосується і християн, які були врятовані – згідно з Новим Заповітом – Ісусовою кров'ю.

Як не дивно, після всіх цих покарань, християни все ще наполягають на тому, що гріх залишився, і повинен бути спаситель.

Тут ми ставимо питання, якого не можна уникнути: чому пророки не знали про таке важливе віровчення і не згадували про це в своїх книгах? Ісус (мир йому) теж не згадав про це, як і його учні, доки Павло і отці церкви не вигадали це, і не розкрили те, що пророки не помітили.

Відповідальність кожного за те, що він робить

На додаток до того, що спростовує ідею первородного гріха, є уривки, які роблять людину відповідальною за те, що вона робить. Пророки згадують цю віру в численних уривках у Торі та Євангеліях.

У книзі Чисел ми читаємо (Числа 26:23), що Аллаг (Святий Він та Великий) відповів їм, що Він покарав тільки прибічників Корея з числа Ізраїлевих людей.

У книзі Псалмів: «Але жодна людина не викупить брата, не дасть його викупу Богові...» (Псалом 49:7).

У Торі також: «Не помруть батьки за синів, а сини не помруть за батьків, бо кожен за гріх свій помре» (Хроніки (2) 25:4).

Ісус сказав: «Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його» (Матвій 16:27).

Ісус чітко говорить: «Кажу ж вам, що за кожне слово пuste, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений» (Матвія 12:36-37).

Як не дивно, той Павло, який створив ідею успадкування гріхів, згадав про відповідальність людини за свої вчинки, як сказав він про Аллага (Святий Він та Великий), «...що кожному віддасть за його вчинками...» (Рим. 2:6).

Хто є Спасителем?

Незважаючи на всі ці покарання, християни все ще вірять у спокуту та покарання. Чому Аллаг (Святий Він та Великий) не покарав Адама та Єву? Чому Він не привів їх до життя і не розіпнув їх, чи не розіпнув зло замість них? Так було б більш доречно, ніж розп'яття Ісуса, невинного.

Християни відповідають, що спокутування повинно прирівнюватись до всього людства, воно не повинно нести тягар їх гріха. Ці умови не можна знайти у Адама та інших; вони є тільки в Ісуса, який втілений для цієї великої місії. Він був тим, хто врятував нас і показав нам милосердя Аллага (Святий Він та Великий), як сказав Іван: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Іван 3:16-17).

Ісус відрізняється тим, що він народився вільним від гріхів, він ніколи не коїв гріха протягом усього свого життя,

і він – єдиний, хто може бути Спасителем, як сказав Петро: «І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти...» (Петро (1) 1:18-19). Також автор послання до Євреїв сказав: «Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого! Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євреям 4:14-15).

Отець Матта Аль-Міскін сказав: «Спокутування вимагає святого, хто народився без гріха чи провини, інакше його смерть належатиме тільки собі, а не усьому людству, як смисл спокути».

Проте Ісус не відрізняється в цьому питанні від інших, адже було багато праведних, які ніколи не вчинили гріх: «Кожен, хто в Нім пробуває, не грішить; усякий, хто грішить, не бачив Його, і не пізнав Його. Діточки, хай ніхто вас не зводить! Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він! Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола. Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його» (Івана (1) 3: 6-9), або «Ми знаємо, що кожен, хто народився від Бога, не грішить, бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається» (Івана (1) 5:18).

Зрозуміло, що всі праведники народжені від Бога: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його...» (Івана 1:12). Чи не було б більш доцільним розп'яття одного з тих, хто

праведний задля очищення їхніх гріхів, а не розп'яття самого Бога?

Однак ми бачимо, що умова, яку християни поклали на Спасителя, не задовольнив навіть Ісус; бо Ісус для них – це людина з божественною силою. Вони не вірять у розп'яття божественної частини, але в розп'яття людської частини.

Тора каже: «Бо немає людини, щоб вона не згрішила» (Царі (1) 8:46), - розп'ятий був людиною, а людини, яка не грішить, немає. Крім того, Ісус отримав свою людську природу від Марії, яка також несла тягар гріха. Ісус, тіло якого успадкувало гріх, не може бути спасителем.

Аби захистити це, католикам не залишалось нічого, окрім, як довести непогрішність матері Ісуса. Священик Аль-Ходарі цитує Католицьку церкву, яка вважає, що «Марія не тільки завагітніла Ісусом непогрішимим шляхом, але й вона (Марія) сама є непогрішимою. Це переконання стало однією з католицьких вірувань після того, як Папа Римський Пій IX опублікував свою статтю (8/12/1854) про преподобність Папи. У статті сказано, що Марія вільна від первородного гріха через особливе благословення. Марія повинна була бути захищена від першого гріха і від прокляття, яке прийшло на Адама та його нащадків; інакше, це сталося б і з Ісусом, її сином».

У будь-якому випадку, розп'ятий –згідно з віровченням католиків та протестантів, яке говорить, що Ісус має дві природи – це син людський, а не син Божий. Це означає, що він є людиною, а не божеством; сплачувана ціна ж набагато менша, ніж вартість речі. Як одна людина може бути рівною всьому людству?

Григоріан був правий, коли відповів католикам та протестантам: «Якщо Ісус мав дві природи, то цілком

логічно, що спокута повинна виконуватися його тілом, бо він той, хто був розп'ятий, таким чином, очищення через Ісуса як людину, не означає порятунок людства, бо той, хто помер за світ, був лише людиною».

Той, хто уважно читає уривки Нового Заповіту, знайде, що багато гріхів і провин роблять Ісуса грішником – далекий він від цього (мир йому) – тому він не може бути спасителем, бо йому потрібен хтось, хто врятує його.

Євангелія приписують величному Ісусу (мир йому) багато великих гріхів. Автори згадують про те, що він хотів відхилити людей від правильного шляху; він хотів їх знищити. Вони також зазначають, що він лихословив, пив багато, таким чином, він належить пеклу, а не небесам, до яких йому далеко (мир йому).

Матвій стверджував, що він був схильним випити: «Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, вони ж кажуть: «Чоловік ось, ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників. І виправдалася мудрість своїми ділами» (Матвій 11:19).

У Євангеліях також згадується, що він проклинав іудеїв та учнів, він сказав до двох своїх учнів: «О безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!» (Лука 24:25), а також його наказ Петру «Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!» (Матвія 16:23).

Він також прокляв пророків, називаючи їх злодіями: «І знову промовив Ісус: «Поправді, поправді кажу вам, що Я двері вівцям. Усі, скільки їх перше Мене приходило, то злодії й розбійники, але вівці не слухали їх» (Івана 10:7-8).

Відповідно до Нового Завіту, той, хто проклинає, заслуговує на те, щоб піти в пекло, як сказав Матвій: «...а хто скаже дурний, підпадає геєнні огненній» (Матвія 5:22).

Пообіцявши тим, хто проклинає і вживає алкоголь, заборонити небо, Павло сказав: «...ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки Царства Божого не впадуть вони!» (Коринтянам (1) 6:10).

Хіба той, хто заслужив піти в пекло, може бути спасителем людства?

Мусульмани запевняють, що розп'яття невинного Ісуса (мир йому) замість винного, Адама, і його нащадки, які успадкували гріх, є несправедливим і це не схвалено усіма релігіями. Якби ми представили справу Ісуса (мир йому) в будь-який людський суд, він оголосив би його невинним через дві хвилини.

Як християни могли поставитися до Аллага (Святий Він та Великий) з такою несправедливістю? Чи Аллаг (Святий Він та Великий) Справедливий, схвалюючи покарання невинних замість винних, і Він – Великий і Всемогутній – здатний пробачити?

Християни відповідають, що в цьому немає ніякої несправедливості, оскільки Ісус (мир йому) захотів це зробити, крім того, він прийшов з небес і втілив цю велику місію, яка рятує людство від гріха.

Джоель Бойд займає іншу позицію; він вважає, що в розп'ятті Ісуса немає несправедливості, оскільки, коли Ісус втілювався, він став грішником, перейнявши риси злочинця, таким чином, він заслужив те, що сказала Тора: «Душа, що грішить, вона помре» (Єзекііль 18:4).

Сказання про те, що Ісус сам зволів прийняти розп'яття, щоб врятувати грішників, є хибним з багатьох причин:

- Ісус не має права приймати рішення про розп'яття, тому що це самогубство, а не очищення. Той, хто відсікає собі руку або вбиває себе, винен, навіть якщо він це робить за власним бажанням.

- Ісус зробив багато речей, які вказують на його втечу від іудеїв, і що він не хотів, аби ті його вбили. Якщо він прийшов заради цієї місії, то чому він багато разів втікав від них і казав речі, які означають, що він не мав навіть уявлення про цю місію.

Ісус біг від тих, хто був проти нього, він хотів втекти від своїх змовників (див. Івана 8:59, 10:39 та 11:53).

Побачивши їхню наполегливість на вбивстві, Ісус не здався їм. Він покинув Єрусалим і сказав: «Але сьогодні, завтра і післязавтра я мушу йти далі, бо неможливо, щоб пророка вбили поза Єрусалимом» (Лука 13:33).

Таким чином, він обрав Галілею як притулок від змови іудеїв: «Після цього Ісус ходив по Галілеї, не хотів бо ходити по Юдеї, бо юдеї шукали нагоди, щоб убити Його» (Івана 7:1).

Ісус переховувався, коли його змусили з'явитись: «Отож, від того дня вони змовилися, щоб убити Його. І тому не ходив більш Ісус між юдеями явно, але звідти вдавсь до околиць поближче пустині, до міста, що зветься Єфрем, і тут залишався з Своїми учнями» (Івана 11:53-54).

Коли він дізнався про змову, то попросив своїх учнів купувати мечі, щоб захистити його (див. Луки 22: 36-38)

Тоді він втік до саду і довго молився, він був у відчаї, стівав потом, коли благав Аллага (Святий Він та Великий): «І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився й благав: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...» (Матвія 26:39). Він благав Аллага (Святий Він та Великий), щоб Той врятував його від смерті.

Коли він був на хресті – як стверджували християни – він закричав: «Елі, Елі, лама савахтані? цебто: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Матвія 27:46). Цілком очевидно, що він не хотів бути розіп'ятим, він не знав про місію, заради якої, як вони стверджують, він прийшов.

Самуель Реморас (помер 1778 р.) вважав, що плач відчайдушного розп'ятого є найважливішим з результатів його досліджень. Він вважав це свідченням того, що Ісус не знав, що він буде розіп'ятий, що суперечить тому, що говорять Євангелія.

Ісус не казав нікому з його учнів про цю місію; ніхто з них не знав про це, також пророки не згадували про це, незважаючи на важливість.

Він сказав перед заявленим розп'яттям і спокутою: «Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Івана 17:4). Якщо він довів свою справу до кінця ще перед розп'яттям, то як християни могли сказати, що він прийшов, аби бути розіп'ятим?

І, нарешті, чи хоча б один законний суд ухвалює покарання невинних замість винних? Жоден з людей не зробить таку незграбну річ, а тим більше Аллаг (Святий Він та Великий), Який далекий від подібних звинувачень.

Для чого був посланий Ісус?

Християни обмежують місію втіленого Ісуса розп'яттям, проявленням любові Аллага до людей через спасіння від гріха Адама, який успадкували його нащадки, як сказав Іван: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Він є «Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Римлянам 8:32).

Те, що Іван згадав про справу Ісуса є дуже важливим, але ніхто не згадав про це, крім невідомого автора книги Івана. Таким чином, або те, що згадав Іван, є помилковим, або три євангелісти знехтували найважливішою причиною послання Ісуса.

Цей уривок суперечить тому, що Євангелія згадують про завдання Ісуса. Ісус ніколи не говорив ані про Адама, ані про первородний гріх, ані про спокуту за цей гріх. Філісіан Халі сказав: «Дивно, що ця ідея не зустрічається в Діяннях пророків, Кантах або Євангеліях. Ісус не згадав про це, один лише святий Павло запевнив, що гріх був переданий світу через Адама. Більше того, тим, хто надав цій ідеї величезного значення, був святий Августин».

Ісус обмежив свою місію нагадуванням людям про Судний день і проповіданням про останнього пророка: «Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!» (Марк 1:14).

Він продовжував проповідувати, кажучи: «І іншим містам Я повинен звіщати Добру Новину про Боже Царство, бо на те Мене послано» (Луки 4:43).

Серед його завдань було виконати закон, таким чином, він сказав: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати» (Матвій 5:17).

Найважливішим із його завдань (мир йому) був заклик до поклоніння Аллага (Святий Він та Великий): «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його. Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Іван 17:3-4).

Попередній уривок Івана (Іван 3:16) суперечить тому, як Ісус просив Аллага (Святий Він та Великий) спасти його від розп'яття. Якби воно було його місією, він би не благав Аллага (Святий Він та Великий) про порятунок.

Сказання Павла в Римлянах (8:32) не показують задоволення Ісуса. Уривок зображує несправедливість і жорстокість, яка не повинна бути пов'язана з Аллагом (Святий Він та Великий). Те, що сказано в уривку Івана, поширюється й на цей уривок.

Іван стверджував, що причиною розп'яття Ісуса заради порятунку є любов Аллага (Святий Він та Великий) до людства. Де ж тоді любов Аллага (Святий Він та Великий) до Ісуса, якого Він не пожалів і дозволив загинути найжорстокішим чином? Павло описав це висловом: «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Римлянам 8:32).

Чи ж Аллаг (Святий Він та Великий) не любив Ісуса? Чому християни наполягають на любові, яка змішана з кров'ю? Всевишній Аллаг, Який створив цілий Всесвіт, послав Свого єдиного сина до цих людей, які не можуть бути прирівняні навіть до однієї з найменших планет, щоб бути вбитим жорстоко на хресті? Аллаг (Святий Він та

Великий) Всевишній зробив це, щоб врятувати людство від заявленого прокляття, замість того, щоб пробачити їм? Аллаг Всевишній зробив це і пообіцяв пробачити нас за однієї умови, тобто визнати дійсність цього вчинку? Чи це те, у що християни вірять?

З огляду на те, як несправедливо і жорстоко розпінати невинного, Річард Хокінс (1585 р.) сказав: «Дехто міг би сприйняти це як незнання, безумство, гнів, але ми вважаємо це мудрістю та співчуттям».

Якби гріх Адама потребував божого втілення та розп'яття, то скільки розп'ятих богів необхідно було б, щоб понести гріхи його потомства?

Вбивство Ісуса – як заявляють християни – злочин, який набагато більший, ніж гріх Адама. Ще гіршими є образи та прокляття, які християни підносять до своїх пророків.

Вольтер сказав: «Якщо християнство вважає нас грішниками ще до того, як ми народилися, і перетворює гріх Адама у в'язницю для винних і невинних, то якою була провина Ісуса, щоб заслужити ув'язнення та вбивство? Як вони могли очиститися від гріха, вчиняючи ще більший гріх?».

Ми дивуємось, в чому полягало спасіння – знищити іудеїв і контролювати їх демонами, розповсюдити ворожнечу між ними та християнами протягом багатьох років? Було б доцільніше, якби Ісус попросив своїх учнів вбити його і врятувати іудеїв від панування демонів, тоді б спасіння відбулося.

Тим не менш, є багато інших питань, які шукають відповіді, але ніхто не може відповісти.

Кого було врятовано розп'яттям Ісуса?

Вчені не змогли зрозуміти суперечливі уривки про порятунок. Вони були спантеличені щодо того, що малось на увазі під прощенням: чи це тільки для християнина або для людства в цілому, чи прощення стосувалось тільки первородного гріха або всіх гріхів?

Існує також багато інших питань до християн, котрі настільки заплутані, що на них слід відповісти, якщо є відповідь.

- Чому розп'яття Ісуса відбулося так пізно? Чи сталося це тому, що було складно знайти інше рішення? Чому не був розп'ятий Ісус одразу після гріха Адама? Чому він не був розп'ятий під час кінця світу? Адже, якщо всі люди вважаються грішниками, то розп'яття відбулося б для того, щоб врятувати їх усіх?

- Що сталося з тими, хто помер раніше розп'яття як грішник? Що сталося з ними перш, ніж Ісус прийшов і врятував людей? Чому їх порятунок спізнився?

- Найважливіше питання полягає ось у чому: на кого поширюється спасіння? Тільки на віруючих чи на всіх людей? Воно спокутує тільки гріх Адама чи за всі гріхи?

Відповідь на два останні запитання – один із найбільш складних моментів, з яким стикаються християни. Церква каже: «Вірте, що Ісус був розп'ятий, щоб врятувати вас і отримати прощення, бо його розп'яття було порятунком для гріхів усіх людей».

Давайте розглянемо відповіді християн на поставлені питання.

Августин сказав, що людина успадкувала гріх, і вона не може бути врятована, якщо не вірить у Ісуса. Щоб вірити

в Ісуса, людина повинна хреститися; ті, хто не хрестився, не будуть врятовані, навіть якщо він/вона помер у дитинстві.

У своїй книзі «Сума теології» Аквінський сказав про дітей, які померли не хрещеними: «Вони ніколи не матимуть змоги вийти в Царство Боже».

Ми не знаємо, як Августин, Аквінський і всі християни виправдовують катування цих дітей і позбавляють їх можливості увійти в Царство Боже, навіть не через їхній гріх, а через гріх, який вони успадкували без вибору, і через батьків, які забули охрестити їх.

У своїй книзі «Про первородний гріх» Августин сказав про тих, хто помер до приходу Ісуса: «Вони ніколи не врятуються, не вірячи в Ісуса».

Августин не згадав, як могли ті, хто помер перед приходом Ісуса, увірувати в Ісуса. Можливо, він мав на увазі те, що сказав Петро у своєму посланні: «Яким Він і духам, що в в'язниці були, зійшовши, звіщав вони колись непокірливі були, як їх Боже довготерпіння чекало за Ноевих днів» (Петра (1) 3: 19-20). Згідно Петра, за тими, що увірували, Ісус пішов у пекло і врятував їх.

Чи поширюється порятунок на інших людей, крім дітей Ізраїлю?

Прослідкувавши історію життя Ісуса, ми чітко бачимо, що його місія була націлена на весь ізраїльський народ. Він просив своїх учнів не проповідувати і не навчати нікого, окрім них. Тому спасіння також повинно бути тільки для них. Це те, що ми зрозуміли з історії про жінку з Хананеї: «І ось жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: «Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою

мучить!» А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: «Відпусти її, бо кричить услід за нами!» А Він відповів і сказав: «Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого...» А вона, підійшовши, уклонилаь Йому та й сказала: «Господи, допоможи мені!» А Він відповів і сказав: «Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам...» (Матвій 15:22-26).

Ісус міг вилікувати її дочку, але він не зробив цього з тієї причини, що вона не була з числа ізраїльського народу, до якого він був посланий. Він не вилікував її, тому що вона не належала до його людей, то як же вони могли сказати, що він приніс себе в жертву заради всього людства?

У своїй книзі «Євангеліє та хрест» священник, який навернувся до ісламу, Абд аль-Ахад Дауд, пояснив це значення. Він сказав: «Я звертаюся до мільйонів християн, які не з Ізраїлю: подивіться, Ісус ніколи не знав вас, він ніколи не промовив навіть літери про вас, він називав тих, хто не є ізраїльтянами, собаками. Чи знаєте, ким ви є згідно Мойсеєвого закону? Ті, кого не обрізано, вважаються брудними».

Коментуючи історію жінки з Хананеї, він також сказав: «Ісус не повинен приносити себе в жертву за когось; він не віддав би і шматочка нігтя в якості подарунку для світу, не кажучи вже про те, що він не обіцяв росіянам, британцям або американцям врятувати їх, бо він не знав їх».

Якщо його місія була тільки для людей Ізраїлю, то спасіння стосувалось лише людей Ізраїлю. Християни перетворили віру в Ісуса в умову для порятунку, і цьому немає ніяких доказів. Розп'яття Ісуса і його смерть не мають нічого спільного з їх переконанням чи невір'ям. Розп'яття було покликано врятувати людей від гріхів, про що

говорилося у багатьох місцях (див. Іван 3:16-17, Іван (1) 2:2).

Наполягаючи на тому, що спасіння було лише для віруючих, Боже втілення виглядає як марнота. Він не виконав завдання, яке йому було приписано, оскільки число тих, хто вірує в спокутування, набагато менше, ніж тих, хто не вірить в це.

Заперечення і спростування Божого закону

Коли ми вивчаємо віру в спокуту, перше, що ми помічаємо, це її зв'язок з Павлом від самого початку. Павло використовував її як виправдання для спростування закону; він вважав, що спасіння властиве лише тим, хто вірив, без необхідності звершення правильних вчинків. Тоді спасіння стало не тільки способом порятунку від гріхів, але і від правильних вчинків.

Павло ображав закон Мойсея, яким керувався Ісус (мир йому). Він сказав про закон Тори: «Попередня бо заповідь відкладається через неміч її та некорисність. Бо не вдосконалив нічого Закон. Запроваджена ж краща надія, що нею ми наближуємось до Бога» (Євреям 7:18-19).

Автор послання до Євреїв продовжував звинувачувати Тору і її закон. Він описав закон Тори, який Ісус прийшов доповнити, як застарілий і віджилий. Він сказав: «Коли ж каже Новий Заповіт, то тим назвав перший старим. А що порохнявіє й старіє, те близьке до зотління» (Євреям 8:13).

Він також каже: «Бо коли б отой перший був бездоганий, не шукалося б місця для другого» (Євреям 8:7).

Павло звинуватив Божий закон у брехні і вважав його причиною гріха. Він сказав: «Що ж скажемо? Чи Закон то гріх? Зовсім ні! Але я не пізнав гріха, як тільки через Закон, бо я не знав би пожадливості, коли б Закон не наказував: «Не пожадай». Але гріх, узявши привід від заповіді, зробив у мені всяку пожадливість, бо без Закону гріх мертвий. А я колись жив без Закону, але, коли прийшла заповідь, то гріх ожив...» (Римлянам 7:7-9).

Павло називає Божий закон, який Він зіслав своїм пророкам, прокляттям, він каже: «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: «Проклятий усякий, хто висить на дереві...» (Галатам 3:13).

Він виправдовує прокляття Божого закону тим, що це є причиною Божого прокляття, коли Його вченню не слідують: «А всі ті, хто на діла Закону покладається, вони під прокляттям. Бо написано: «Проклятий усякий, хто не триває в усьому, що написано в книзі Закону, щоб чинити оте!» А що перед Богом Законом ніхто не виправдується, то це ясно, бо праведний житиме вірою» (Галатам 3:10-11).

Він стверджує, що немає потреби в Законі після розп'яття Ісуса: «Тому то Закон виховником був до Христа, щоб нам виправдатися вірою. А як віра прийшла, то вже ми не під виховником» (Галатам 3:24-25).

Він запевняє в скасуванні Закону: «Він бо наш мир, що вчинив із двох одне й зруйнував серединну перегороду, ворожнечу, Своїм тілом, Він Своєю наукою знищив Закона заповідей, щоб з обох збудувати Собою одного нового чоловіка, мир чинивши...» (Ефесянам 2:14-15). Закон був відкликаний, бо: «...ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували в Христа Ісуса, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жадна людина ділами Закону не буде виправдана!» (Галатам 2:16).

Отець Матта Аль-Міскін сказав: «Після своєї смерті він відмінив закон, за яким гріх був скасований. Зі скасуванням гріха, смерть була відкликана, а, відкликавши смерть, пекло було відкликано, і після смерті не було гріха».

Павло, який не мав честі бачити Ісуса, вважав, що ті, хто наполягає на слідуванні закону та вченню Бога, ображають Ісуса Спасителя: «Ви, що Законом

виправдуєтесь, полишилися без Христа, відпали від благодаті!» (Галатам 5:4), тому що «Божої благодаті я не відкидаю. Бо коли набувається правда Законом, то надармо Христос був умер!» (Галатам 2:21), а також: «Тож де похвальба? Виключена. Яким законом? Законом діл? Ні, але законом віри. Отож, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону» (Римлянам 3:27-28).

Павло критикував іудеїв, які шукали праведності законом, але не отримали її, на відміну від інших народів, які вірили, але не дотримувалися закону: «Що ж скажемо? Що погани, які не шукали праведности, досягли праведности, тієї праведности, що від віри, а Ізраїль, що шукав Закона праведности, не досяг Закону праведности» (Римлянам 9:30-31).

Він також сказав: «...що нас спас і покликав святим покликом, не за наші діла, але з волі Своєї та з благодаті, що нам дана в Христі Ісусі попереду вічних часів. А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією...» (Тимофій (2) 1:9-10).

Він продовжував: «А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим...» (Титу 3:4-5).

Павло вважав, що немає необхідності в Законі, він зробив всю заборонену їжу дозволеною, що суперечить вченню Тори (див. Повторення Закону 14:1-24), він сказав: «Я знаю, і пересвідчений у Господі Ісусі, що нема нічого нечистого в самому собі; тільки коли хто вважає що за нечисте, тому воно нечисте» (Римлянам 14:14).

Він також сказав: «Для чистих все чисте, а для занечистених та для невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління» (Титу 1:15). «Кожне бо Боже твориво добре, і ніщо не негідне, що приймаємо з подякою...» (Тимофію (1) 4:4).

Таким чином, у багатьох уривках Павло запевнив, що немає ніякої користі від правильних вчинків і Закону для спасіння, бо сама віра в розп'яття Ісуса є єдиним способом досягнення спасіння.

Ці уривки суттєво вплинули на християнство.

Лютер, один із засновників протестантського віровчення, сказав: «Євангеліє не просить у нас добрих справ, щоб виправдати нас. Навпаки, воно відмовляється від наших вчинків... для сили виправдання, яка з'являється у нас... наші гріхи повинні бути більшими». Цей відомий євангелістський реформатор взяв це значення з послання Павла до римлян: «Закон же прийшов, щоб збільшився переступ. А де збільшився гріх, там зарясніла благодать...» (Римлянам 5:20).

Коментуючи те, про що згадував Іван (Іван 3:16), Лютер сказав: «Я кажу вам, якщо шлях до неба вузький, то той, хто хоче пройти ним, має бути тонким... Якщо ви підете ним, тягнучи добрі справи, то вам краще залишити його, інакше, ви не зможете осилити цей вузький шлях. Ті, хто несуть добрі справи, подібні до черепак: вони чужі Святій Біблії. Товариші Якова ніколи не зійдуть на той шлях».

Він також сказав: «Щоб люди були вільними від закону, Ісус завершив його самотужки. Після цього, людині залишається виконати закон вірою, і внаслідок якої немає потреби в законі чи в добрих справах».

У своїй книзі «Божественні місця» знаменита реформаторка Міла Нектон сказала: «Не хвилюйтеся, якщо ви злодій, перелюбник чи грішник, вам слід пам'ятати, що Бог – дуже добрий; він пробачив тебе давно, перш ніж ти почав коїти гріхи».

Пастор Лабейб Майкл сказав: «Це є образою для Бога, коли добрі діла звершуються для порятунку від покарання за гріх; це означає, що той, хто робить добрі справи, вірить, що вони можуть врятувати людину від покарання за гріхи... невже Боже серце відкликається тільки на добрі справи, яка ж це образлива ідея!».

Все це було взято від Павла, коли він сказав: «А коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону... Бо жодна людина ділами Закону не буде виправдана! Бо коли набувається правда Законом, то надармо Христос був умер!» (Галатам 2:16-21).

Таким чином, віра в спасіння є причиною провокації закону та його вчення.

Спасіння та діла згідно з Ісусом (мир йому) та його учнями

Якщо Павло і Лютер вважають, що немає потреби в законі, щоб виправдати вчинки людей і врятувати їх, то є багато уривків, які доводять, що дивність цієї ідеї для Ісуса (мир йому) та його учнів. Добре діло, згідно з вченням Ісуса та учнів, є способом входження до царства Божого.

Ісус закликав слідувати закону: «Тоді промовив Ісус до народу й до учнів Своїх, і сказав: «На сидінні Мойсеєвим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять вони та не роблять того!» (Матвій 23:1-3).

Що стосується закону та його прославлення, то Ісус сказав: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати. Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жаден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все» (Матвій 5:17-18). Він не погоджується з Павлом, який стверджував, що Ісус спростував та заперечив закон через його розп'яття.

Крім того, Ісус у своїх заповідях послідовникам нічого не згадував про спасіння без доброго вчинку: «І підійшов ось один, і до Нього сказав: «Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?» Він же йому відказав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді». Той питає Його: «Які саме?» А Ісус відказав: «Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво» (Матвія 19:16-18).

Ісус не просив його просто вірити, але він закликав також слідувати вченням Мойсея (мир йому) (див. Вихід 20:1-7).

Іншого разу Ісус сказав учням Своїм: «Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!» (Матвія 5:20). Якщо Іван і Петро потребували хороших вчинків, щоб врятуватися, то як щодо тих, хто послідував за Павлом і заперечив закон?

Учений Дідат пояснив уривок, кажучи: «Це означає, що небо не для вас, навіть поки ви не станете кращими, ніж іудеї». Як ви можете стати кращими за іудеїв, якщо ви не дотримуетесь Закону та вчення Мойсея (мир йому)?

Ті, хто вчинили добро, будуть врятовані в день Судний, а ті, хто чинив зло, підуть в пекло, без спасіння

Ісуса та інших: «Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Іван 5:28-29).

Ісус запевнив про важливість добрих вчинків і сказав учням: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!» - увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато-хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?» І їм оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Матвія 7:21-23). В День суду він зречеться тих, хто творив чудеса його ім'ям за те, що вони робили зло і не підкорялися Закону Аллага (Святий Він та Великий).

Ісус також заповідав своїм учням – після воскресіння – закликати народ покаятися, щоб отримати прощення, він попросив кожного з них: «...і щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши» (Лука 24:47). Якби спасіння приходило б з вірою, то покаяння не мало б сенсу.

Ісус став хорошим прикладом для своїх учнів, показавши їм положення того, хто слідує закону: «Що звете ви Мене: «Господи, Господи, та не робите того, що Я говорю? Скажу вам, до кого подібний усякий, хто до Мене приходиться та слів Моїх слухає, і виконує їх: Той подібний тому чоловікові, що, будуючи дім, він глибоко викопав, і основу на камінь поклав. Коли ж злива настала, вода кинулася на той дім, та однак не змогла захитати його, бо збудований добре він був! А хто слухає та не виконує, той подібний тому чоловікові, що свій дім збудував на землі без

основи. І наперла на нього ріка, і зараз упав він, і велика була того дому руїна!» (Луки 6:46-49).

Ісус і не мав уявлення про скасування закону його кров'ю, як стверджував Павло. Ми побачили це в його висловлюваннях та вчинках, які доводили важливість закону в майбутньому. Він застерігав їх від гидоти, про яку розповів Даниїл, і жалівся їм, що це може відбутися в суботу або взимку, тому що важко тікати взимку, а також не поклонятися в суботу за Мойсеєвим законом, який поважав Ісус (мир йому) .

У ньому говориться: «Тож, коли ви побачите ту гидоту спустошення, що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому, хто читає, нехай розуміє, тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають. Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого. І хто на полі, хай назад не вертається взяти одержу свою. Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих! Моліться ж, щоб ваша втеча не сталась зимою, ані в суботу. Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первочину світу аж досі й не буде» (Матвія 24:15-21)

Більш того, жінки, які брали участь у похоронах розп'ятого, не знали про те, що закон заперечується смертю Ісуса; вони відпочили в суботу по вченню Тори: «Повернувшись, вони наготували пахощів і мира, а в суботу, за заповіддю, спочивали» (Луки 23:56).

Чому тоді християни нині працюють по суботах і не поважають її, як це роблять іудеї?

Ісус і жінки зрозуміли, що, працюючи по суботах, вони порушують Закон, який Аллаг (Святий Він та Великий) привів у Торі: «Шість день буде робитися праця, а дня сьомого субота відпочинку від праці, святість для Господа. Кожен, хто робить роботу за суботнього дня, той

конче буде забитий! І будуть Ізраїлеві сини додержувати суботу, щоб зробити суботу вічним заповітом для своїх поколінь. Це знак навіки поміж Мною та поміж Ізраїлевими синами, бо шість день творив Господь небо та землю, а дня сьомого перервав працю та спочив» (Вихід 31:15-17).

Християни не тільки порушили закон, працюючи по суботах, вони також відмовилися від обрізання. Книга Буття згадує про це: «Щодо обрізання, нехай буде обрізаний уроджений дому твого й куплений за срібло твоє, і буде Мій заповіт на вашім тілі заповітом вічним. А необрізаний чоловічої статі, що не буде обрізаний на тілі своєї крайньої плоті, то стята буде душа та з народу свого, він зірвав заповіта Мого!» (Буття 17: 13-14). Крім того, народи, які живуть на їхній землі та говорять їхньою мовою, повинні дотримуватися того ж закону (див. Вихід 12:48).

Християни, які покинули обрізання, порушують вічний закон Аллага (Святий Він та Великий) і не дотримуються Його вчення. Чи не ті, хто порушив закон Аллага (Святий Він та Великий) бояться Його прокляття? «Проклятий, хто не дотримає слів цього Закону, щоб виконувати їх! А весь народ скаже: амінь!» (Повторення Закону 27:26).

Якщо ми уважно прочитаємо розмову перед і під час першої ради в Єрусалимі, де зібралися учні, щоб обговорити провокаційне питання обрізання та інші іудейські закони, то дізнаємось, що ця рада скасувала закони Мойсея, щоб заволодіти християнськими народами. Ісус про це не знав. Багато віруючих продовжували дотримуватися тих правил задовго після смерті Ісуса. Якби вони знали, що Ісус заперечив закон своєю смертю, то опротестували б це на Єрусалимській раді, яка мала намір засудити учнів, котрі наполягали на законі Мойсея: «Але деякі люди зійшли з

Юдеї і навчали братів: «Якщо ви не обріжете згідно з наказом Мойсея, то ви не зможете спастися... А дехто, що з Юдеї прийшли, навчали братів: «Якщо ви не обріжетеся за звичаєм Мойсеєвим, то спастися не можете... Але дехто, що ввірували з фарисейської партії, устали й сказали, що потрібно поганів обрізувати й наказати, щоб Закона Мойсеєвого берегли. І зібрались апостоли й старші, щоб розглянути справу оцю» (Дії 15:1-6).

Тут нам слід зупинитися. Християни стверджують, що закон Мойсея призначений тільки для людей Ізраїлю, за словами Павла та його послідовників на раді Єрусалиму. І знову вони суперечать з Ісусом, який сказав: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Матвій 28:19-20).

Якщо Ісус закликав учнів проповідувати народам, то він просив їх передати всі заповіді, які він їм наказав, не пропускаючи нічого. Так що ж він наказав їм?

Він наказав їм дотримуватися закону: «Тоді промовив Ісус до народу й до учнів Своїх, і сказав: «На сидінні Мойсеєвим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте» (Матвія 23:1-3), - але вони знову довели, що є послідовниками Павла, а не Ісуса.

Адольф Харнак зазначив, що послання апостолів не згадували про спасіння через розп'яття, але передбачене спасіння могло бути досягнуто лише благодатними ділами, як це було згадано в листі Якова: «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі» (Якова 2:14-20).

Суд є доказом спростування порятунку

Священні уривки згадують про суд і останнє покарання, яке є долею християн-грішників та інших. Це спростовує всі переконання християн про спасіння та спокуту, а також їх заяви про скасування закону смертю Ісуса.

Християни в своїх Євангеліях згадують про суд, яким Аллаг (Святий Він та Великий) наділив Ісуса: «І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син» (Івана 5:27).

У святих уривках також згадується пекло – доля тих, хто чинив зло, а це означає, що вони не врятовані від покарання, як заявляють протестанти: «Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї... Тоді скаже Цар тим, хто ліворуч: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований» (Матвія 25:31-41).

«Пошле Людський Син Своїх Анголів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів!» (Матвія 13:41-42).

«І як скаже хто слово на Людського Сина, то йому проститься те; а коли скаже проти Духа Святого, не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!» (Матвія 12:32).

Іван Хреститель також загрожував народу Ізраїлю, щоб вони не покладалися на їх походження без покаяння чи добрих справ. Він сказав: «Як побачив же він багатьох фарисеїв та саддукеїв, що приходять на хрищення, то промовив до них: «Роде зміїний, хто вас надуомив утікати

від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння! І не думайте говорити в собі: «Ми маємо отця Авраама. Кажу бо я вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння!» (Матвій 3:7-9).

Ісус сказав: «О змії, о роде гадючий, як ви втечете від засуду до геєнни?» (Матвія 23:33). Він не згадав про спасіння протестанта, і що врятує їх від суду. Натомість він погрожував їм пеклом: «Коли праве око твоє спокушає тебе, його вибери, і кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до геєнни все тіло твоє було вкинене» (Матвія 5:29).

Те ж саме згадується в Єзекіїля; загроза тим, хто не покається, незалежно від того, чи вони – серед людей Ізраїлю чи інших: «Наверніться, і відступіть від ваших божків, і від усіх ваших гидот відверніть свої обличчя! Бо кожен чоловік із Ізраїлевого дому або з чужинців, що мешкають серед Ізраїля, коли відступить від Мене, і допустить своїх божків у своє серце... зверну Я лице Своє проти цього чоловіка, і вчиню його за знака та за приповістку, і вигублю його з-посеред Свого народу» (Єзекііль 14:6-8).

Ісус говорив своїм учням, кажучи: «Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне! Ви чули, що було стародавнім наказане: Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові. А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: рака, підпадає верховному судові, а хто скаже дурний, підпадає геєнні огненній» (Матвія 5:20-22).

Загрожуючи тим, хто зробив зло, Павло сказав: «Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерти, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто

робить таке» (Римлянам 1:32). Смерть або каміння – ось їх покарання; їх не врятує розп'яття Ісуса (мир йому).

Павло додає: «А ми знаємо, що суд Божий поправді на тих, хто чинить таке. Чи ти думаєш, чоловіче, судячи тих, хто чинить таке, а сам робиш таке саме, що ти втечеш від суду Божого?» (Римлянам 2:2-3).

Якби спасіння та розп'яття врятували б усіх людей, ці б уривки не мали сенсу.

Якби спасіння охоплювало всіх людей зі всіма їх гріхами, то це означало б, що воно настало і для тих, хто коїть зло на землі. У такому випадку, спасіння стало б засобом вчинення зла під покровительством релігії.

Говорячи, що всі люди будуть врятовані, християни позбавляють ворогів пророка, таких, як Фараон та іудеї, які змовилися проти Ісуса, покарання, в тому числі і Юду Іскаріота, учня-зрадника. Однак, Юда кращий, ніж багато хто з грішників сьогодення, які очікують спасіння через смерть Ісуса, незважаючи на свої гріхи. Юда Іскаріот помер в скорботі, він показав свій жаль, сплативши ціну за його зраду.

Ми дивуємося, чому смерть Ісуса не дала Юді спасіння? Чому Ісус дозволив йому вбити себе? Чому він не сказав йому, що його спасіння прийде найближчим часом, і немає необхідності в самогубстві? Чому Ісус сказав йому: «Було б краще тому чоловікові, коли б він не родився!...» (Марк 14:21).

Чи не має Юда право на порятунок, як і мільйони тих, хто увірував в Ісуса і все ще скоює гріхи, будучи впевненими у своєму порятунку? «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Походження ідеї спасіння та спокути

На Нікейському соборі, який відбувся в 325 р., були ухвалені переконання про спасіння та спокути. Також на цьому соборі було складено Символ Віри, у який вірять усі християни. Він говорить: «Для нас і для нашого спасіння він зійшов, втілювався, постраждав і був похований. А на третій день він воскрес».

Де учасники собору взяли цю важливу ідею християнської віри?

Роль Павла у встановленні ідеї спасіння в християнстві

Ми не вийдемо за межі правди, якщо скажемо, що Павло є справжнім батьком ідеї спасіння та спокути в християнстві. Це дуже чітко прослідковується у його словах: «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками. Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли кров'ю Його ми виправдані. Бо коли ми, будучи ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його. І не тільки це, але й хвалимося в Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, що через Нього одержали ми тепер примирення. Тому то, як через одного чоловіка увійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили. Гріх бо був у світі й до Закону, але гріх не ставиться в провину, коли немає Закону. Та смерть панувала від Адама аж до Мойсея і над тими, хто не згрішив, подібно переступу Адама, який є образ майбутнього. Але не такий дар благодаті, як переступ. Бо коли за переступ одного померло багато, то тим більш благодать Божа й дар через

благодать однієї Людини, Ісуса Христа, щедро спливили на багатьох» (Римлянам 5:8-15).

Павло визнав важливість ідеї спасіння для себе. Він сказав: «...бо я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого...» (Коринф'янам (1) 2:2).

Отець Полос Еліас Аль-Хурі прокоментував ці слова. Він сказав: «Немає сумнівів у тому, що ідея Божої милості до Його людей є найважливішою ідеєю, яка захопила Павла і яку він висловив у своїх листах багатьма способами. Божа милість змусила його послати Свого єдиного сина, щоб врятувати їх від гріхів. Ця сама ідея охоплює й Євангеліє від Луки».

У своїй книзі «Іслам: справжнє християнство» Ернест де Бош сказав: «Все, що стосується порятунку і спокути, було створено Павлом і тими, хто ніколи не бачив Ісуса і не був з числа перших християн».

Ідея спасіння та спокути є вигадкою Павла. Адже Ісус не згадував про неї, і учні також її не знали. З уривків Євангелія не можна збагнути те, в що вірують християни.

Ісус не приховав би такої важливої віри від людства, якби це визначало долю людства, як стверджують християни.

Християни намагаються запевнити, що Ісус та його учні згадували цю віру. Вони витягують це з деяких євангельських уривків:

«І вона вродить Сина, ти ж даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матвія 1:21)

«Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:11)

«...бо побачили очі мої Спасіння Твоє...» (Луки 2:30)

«Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Матвія 20:28)

«бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!» (Матвія 26:28)

«Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10).

Те, що згадував Іван, могло б бути найпрозорішим з цих уривків Євангелія: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Івана 3:16-17).

Перше, що ми помічаємо в цих уривках, те, що більшість з них не є словами Ісуса (мир йому), але його учнів, і вони не відносяться до нього.

Ці уривки були написані після того, як Павло написав свої листи, оскільки Марк був першим, хто занотував своє Євангеліє після смерті Павла в 67 р. Безсумнівно, що послання Павла вплинули на ці уривки – хоча вони й не підтверджують віру християн.

У цих уривках не згадується первородний гріх або гріхи світу. Вони не згадують питання свободи чи волі. Отже, не можна зрозуміти або увірувати в християнське віровчення, виходячи з цих уривків.

Християни, які заперечують ідею спасіння та очищення, прагнули спростити зміст тих уривків, які використовуються в якості доказу спасіння та спокути – як

згадувалося в Британській енциклопедії – серед таких християн – сузініанці, історик Кволій Тезі та Айбе Лард.

Слова Ісуса: «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10), - не означають спасіння його кров'ю. Ці слова прозвучали під час розмови про спасіння через виконання добрих справ, як і велів Ісус.

Свідчення Івана Хрестителя про Ісуса: «Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Івана 1:29) – є важливим. Однак він не мав на увазі те, що сьогодні пропагують церкви.

Пастор Самаан Калхун сказав: «Можливо, Іван Хреститель не розумів своє свідчення так, як ми його сприймаємо зараз. Ми розуміємо цей вислів крізь призму світла, яке оточує його в Новому Завіті, особливо в іудеїв. Однак він бачив і хотів, щоб інші бачили в Ісусі послужливий Божий шлях, життя і смерть Ісуса – це спасіння кожного віруючого через покаяння».

Ця ідея вислизнула із уявлень євангелістів і учнів, які не мали жодного уявлення про історію спасіння. Немає жодних уривків, які б довели їх обізнаність у цьому питанні, а це означає, що Ісус про неї не знав. Це була ідея Павла, про яку Ісус не говорив і навіть не знав.

Сточвно цього, Чарльз Джен П'єр сказав: «З погляду учнів, смерть Ісуса не була жертвою заради спасіння».

Учні не знали, що Ісуса збираються розіп'яти, їм навіть на думку не спадало, що він буде розіп'ятий, аби врятувати людей від гріхів. Марк сказав: «Бо Він Своїх учнів навчав і казав їм: «Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але вбитий, воскресне Він третього дня! Вони ж не зрозуміли цього слова, та боялись Його запитати» (Марка 9:31-32).

Отець Матта Аль Міскін сказав: «Хоча Ісус чітко передбачив спосіб своєї смерті ... Він натякнув на переслідування, розп'яття, смерть і воскресіння, але учні його нічого не розуміли з цього; вони сподівалися на славу і те як сидітимуть з Ісусом на престолі».

Серед тих учнів були двоє, які ходили до Еммауса. Вони нічого не знали про спасіння та наслідки розп'яття. Це було очевидно з їхньої відповіді Ісусу, який з'явився їм замаскованим: «І спитався Він їх: «Що за речі такі, що про них між собою в дорозі міркуєте, і чого ви сумні?» І озвався один, йому ймення Клеопа, та й промовив до Нього: «Ти хіба тут у Єрусалимі єдиний захожий, що не знає, що сталося в нім цими днями?» І спитався Він їх: «Що таке?» А вони розповіли Йому: «Про Ісуса Назарянина, що Пророк був, могутній у ділі й у слові перед Богом і всім народом. Як первосвященики й наша старшина Його віддали на суд смертний, і Його розп'яли... А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити. І до того, оце третій день вже сьогодні, як усе оте сталося...» (Луки 24:17-21).

Двоє учнів нічого не знали про спасіння смертю Ісуса; вони шукали іншого спасіння, спасіння пророком, якого чекав народ Ізраїлю.

Священик Аль Ходарі сказав: «Слово «р'ятує» не означає те, що ми розуміємо під ним зараз – порятунок грішника від його гріхів; воно означає звільнення і дарування свободи».

Натовп, який був свідком розп'яття, не знав, що розп'яття р'ятує від гріхів. Давайте прочитаємо, що говорив Лука, описуючи натовп та його скорботу за Ісусом, який, як вони думали, був розп'ятий: «І ввесь натовп, який зійшовсь на видовище це, як побачив, що сталось, бив у груди себе та вертався... Усі ж знайомі Його й ті жінки, що прийшли були

з Ним із Галілеї, здалека стояли й дивились на це...» (Луки 23:48-49).

Якщо те, що християни кажуть про спасіння, було істинним, вони повинні святкувати смерть Ісуса, бо вона врятувала людство від гріха, який пронизував людину протягом століть.

Спасіння та спокута в священних книгах

Ми повинні розуміти зміст уривків, які вказують на Ісуса спасителя згідно з їх значеннями в священних книгах, а не відповідно до Павла та церковних рад. Свята Біблія згадує багатьох спасителів, але не згадує те, що проповідував Павло та інші.

Тора називає Мойсея спасителем, і навіть він нікого не спокутував: «Цього Мойсея, що його відцурались вони, сказавши: «Хто наставив тебе за старшого й суддю, цього Бог через Ангола, якому з'явився в кущі, послав за старшого й визвольника. Він їх вивів, чуда й знамена вчинивши в землі єгипетській, і на Червоному морі, і сорок років у пустині» (Дії 7:35-36). Він зберіг їх у безпеці від воїнів Фараона.

Цей сенс спасіння та спокути відомий в книгах Тори, в якій згаданий спаситель рятує від труднощів житейських. Згадується про порятунок людей Ізраїлю від труднощів: «Але з Господньої любови до вас, і через додержання Його присяги, що присягнув був вашим батькам, Господь вивів вас сильною рукою, і викупив тебе з дому рабства, з руки фараона, царя єгипетського» (Повторення Закону 7:8), також (Повторення Закону 13:5).

Також: «Прости народові своєму, Ізраїлеві, якого Ти, Господи, викупив, і не дай неповинної крові посеред

народу Свого, Ізраїля, І буде прощена їм та кров» (Повторення Закону 21:8).

Книга Псалмів називає спасителем Бога: «Господь визволить душу рабів Своїх, і винні не будуть усі, хто вдається до Нього!» (Псалми 34:22). Також в книзі Ісаї: «Так говорить Господь, Відкупитель Ізраїлів, Святий його, до погордженого на душі, до обридженого від людей, до раба тих володарів: «Побачать царі, і князі повстають, і поклоняться ради Господа, що вірний, ради Святого Ізраїлевого, що вибрав Тебе» (Ісаїя 49: 7).

Порятунок і очищення мають більш широке значення, ніж жертва та спокута, на яких наполягав Павло.

З цим видом спасіння також прийшов Егуда: «І кликали Ізраїлеві сини до Господа, і Господь поставив їм рятівника, Егуда, сина Герового, сина ємінеянина, чоловіка лівшу, з безвладною правою рукою. І послали Ізраїлеві сини через нього дарунка Еглонові, цареві моавському» (Судді 3:15).

Всі ці уривки означали спасіння та спокуту на землі, це прояв милосердя від Аллага (Святий Він та Великий), і воно не потребує крові спасителя.

Місія спасіння, яка лежала на плечах Ісуса, не відрізняється від цього значення. Священик Захарій обмежив ціль спасіння лише землею. Ісус врятує свій народ від їх ворогів, як сказали пророки. Закарія, який подякував Богові за народженого Месію (Ісуса Христа), був одним з них: «Благословенний Господь, Бог Ізраїлів, що зглянувся й визволив люд Свій! Він ріг спасіння підніс нам у домі Давида, Свого слуги, як був заповів відвіку устами святих пророків Своїх, що від ворогів наших визволить нас, та з руки всіх наших ненависників, що вчинить Він милість нашим отцям, і буде пригадувати Свій святий заповіт, що

дотримає й нам ту присягу, якою Він присягавсь Авраамові, отцю нашому, щоб ми, визволившись із руки ворогів, служили безстрашно Йому у святості й праведності перед Ним по всі дні життя нашого» (Луки 1:68-75).

Отець Матта Аль-Міскін сказав: «Спасіння, яке згадував Захарій – це не духовний порятунок, а спасіння від ворогів, які контролюють землю, так само як і спокута. Розуміння спасіння, про яке згадував Захарій, у такий спосіб, є старою фразою, яка вживалась в часи до розп'яття. Таким чином, таємниця спасіння залишається невідомою до останнього моменту Старого Завіту. Порятунок – означає звільнення від римського контролю та ворожнечі, і це те, що Захарій мав на увазі».

Захарія пророкував Ісуса, спасителя, про якого пророки повідомляли задовго; Ісус врятує свій народ від ворогів, як Бог обіцяв Авраамові. Захарій не згадав про те, що пророки знали про спасіння християн; вони нічого про це не знали.

Священик Самаан Калхун погоджується з цим. Він сказав про сучасників Ісуса: «Вони чекали його як Месію, але очікували лише своєчасного порятунку».

Тоді Захарія продовжує говорити про свого сина Хрестителя, розповідаючи про його роль у спрямуванні народу на шлях спасіння: «Ти ж, дитино, станеш пророком Всевишнього, бо будеш ходити перед Господом, щоб дорогу Йому приготувати, щоб народу Його дати пізнати спасіння у відпущенні їхніх гріхів, через велике милосердя нашого Бога, що ним Схід із висоти нас відвідав, щоб вітати всім тим, хто перебуває в темряві й тіні смертельній, щоб спрямувати наші ноги на дорогу миру!» (Луки 1:76-79).

Він не мав на увазі спасіння та спокутування кров'ю Ісуса, про яке говорили християни, він мав на увазі спасіння

від зла ворогів та їхнього контролю, покаяння та добрі справи.

Двоє учнів називали Ісуса спасителем, вкладаючи у це слово те ж значення. Вони сказали: «Як первосвященики й наша старшина Його віддали на суд смертний, і Його розп'яли... А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити...» (Луки 24:20-21). Лука сказав: «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10). Цей сенс покаяння був згаданий первосвящеником Захом в Єрихоні; він пообіцяв віддати половину своїх грошей на благодійність. Спасінням Заха було покаяння та добрі справи, про такий порятунок говорили всі пророки, але це не означає спасіння кров'ю розп'ятого Ісуса, як кажуть християни.

Спасіння і древнє язичництво

Виникає питання, звідки Павло взяв ці переконання? Він почерпнув їх з власних думок чи зі старих існуючих джерел? Якщо так, то які ці джерела? Наскільки Павло відійшов від них?

У своїй знаменитій книзі «Язичництво в християнстві» вчений Мухаммад Тахір Ат-Тінер дав відповіді на ці та інші питання. Ми наведемо багато подібностей між християнством та язичництвом.

Успадкування гріха

Ідея успадкування гріха була відома в іудейських віруваннях задовго перед християнством; це згадувалось у багатьох уривках: «Милість Ти тисячам чиниш, і за провину батьків після них віддаєш в лоно їхніх синів, Боже великий та могутній, Господь Саваот Йому Ймення!» (Єремія 32:18).

Також у книзі Второзаконня: «Неправоложний не ввійде на збори Господні, також десяте покоління його не ввійде на збори Господні» (Повторення Закону 23:2).

«Господь довготерпеливий, і багатомилостивий, Він прощає провину та переступ, і не очистить винного, а карає провину батьків на третіх і на четвертих поколіннях» (Числа 14:18).

«Що дотримує милість для тисяч, що вибачає провину й переступ та гріх, та певне не вважає чистим винуватого, бо карає провину батьків на дітях, і на дітях дітей, і на третіх, і на четвертих поколіннях» (Вихід 34:7).

Ось що вони приписують Давиду: «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Псалом 51:5).

У Єремії згадуються скарги народу Ізраїльського через таку несправедливість (Єремія 16:10-13).

Пророк Єзекіїль, як згадувалося в його книзі, обговорив із людьми Ізраїлю питання успадкування гріха: «А скажете ви: чому той син не поніс провину за батька? Але ж син той чинив право та справедливість, дотримував усі устами Мої й виконував їх, він конче буде жити! Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову, справедливість справедливого буде на ньому, а несправедливість несправедливого на тому буде» (Єзекіїль 18:19-20).

У цих уривках згадується про успадкування гріха, але жоден з них не згадав про гріх Адама, за який тримаються християни. Походження цієї ідеї бере свій початок в іудейських віруваннях, на яких виріс Павло. Згодом, він передав її християнам через листи.

Звідки іудеї взяли ідею про наслідування гріха? Це їхні уявлення, чи вони взяли її від інших?

Насправді, ця ідея була запозичена з язичництва, яке було близьким до іудеїв, і де ця віра була відома: «... і пішли за гидотою й марнотами, та за народами, що були навколо них, про яких Господь наказав був їм не робити, як вони. І сильно розгнівався Господь на Ізраїля, і відкинув їх від Свого лиця» (Царів (2) 17:15-18).

Серед найдавніших віруючих у спадковість гріха були індійці-язичники. Історик Хоринор Вільямс цитував

їхні молитви: «Я грішник, зло – це моя природа, матір передала мені гріх. Врятуй мене! Ти – Спаситель грішників, Ти відмова від гріхів і вини».

Ідея спасителя в язичництві

Ідея спасителя, який рятує свій народ, була відома язичництву задовго перед християнством. Старі народи приносили в жертву дітей, щоб радувати небо, потім спасінням стало вбивство злочинця. За віруваннями вавилонян, жертва мала одягнути царське вбрання, аби бути схожою на сина царя, потім її забивали і вішали.

В іудеїв є день спокутування, в якому равин кладе свою руку на живого молодого козла і визнає гріхи народу Ізраїля, і коли він понесе гріхи, равин його звільнить.

Іудеїв надають особливе значення первісткам, як каже Тора: «Посвяти Мені кожного перворідного, що розкриває всяку утробу серед Ізраїлевих синів, серед людини й серед худоби, для Мене воно!» (Вихід 13: 2). Ісус же є первенцем серед усіх творінь, і він найбільше підходить для того, щоб бути принесеним в жертву!

Смерть Бога-рятівника

Ідея Божої смерті – язичницька віра греків, адже греки вірили у смерть деяких богів. Проте греки зберігали інших богів, щоб вони управляли світом, а християни не зберігали жодного бога після його смерті. Ті, хто вірив, що Ісус є Богом, не казав нам, хто управляв світом в ті дні, коли Бог помер; три дні він провів у могилі.

Спасіння одного з богів або сина бога також відоме в язичництві. У своїй книзі «The Truth Rock» сер Артур

Фіндлі згадував шістнадцять чоловік, яких народи вважали богами, котрі допомогли їм врятуватися. Серед них: Озоріс в Єгипті – 1700 до н.е., Бал в Вавилоні – 1200 р. до н.е., Аніс в Фергії – 1170 р. до н.е., Намос в Сирії – 1160 р. до н.е., Діос Фіос в Греції – 1100 р. до н.е., Крішна в Індії – 1000 р. до н.е., Андра в Тибеті – 725 р. до н.е., Будда в Китаї – 560 р. до н.е., Бромтіос в Греції – 547 р. до н.е., Мітрас в Персії – 400 р. до н.е.

Після інтенсивного вивчення язичницьких вірувань, ми знаходимо великі подібності між ними та християнськими уявленнями про Ісуса спасителя.

Будда, спаситель індусів та китайців, найбільш схожий на спасителя в християнстві. Причиною такої подібності може бути те, що Ісус прийшов пізно, тому християни мали обмаль часу для покращення цієї віри.

Буддисти – на думку істориків – називають Будду єдиною дитиною та рятівником світу. Вони кажуть, що він – ідеальна людина, і досконалий бог втілювався як людина, він приніс себе в жертву, щоб врятувати людей від гріхів, аби вони не понесли покарання.

Одна з пісень про Будду говорить: «Ти страждав від образи, в'язниці та смерті терпляче, щоб приносити людині щастя. Ти пробачав тих, хто вчинив несправедливо по відношенню до тебе».

У своїй книзі «Історія санскритської літератури» Макс Мюллер сказав: «Буддисти стверджують, що Будда сказав: «Нехай гріхи світу падають на мене, щоб спасти його».

Буддисти вважають, що люди за своєю природою є злом і немає можливості змінити їх, окрім як послати до них спасителя.

Єгиптяни розглядали Азореса як бога. У своїй книзі «Єгипетські вітри» історик Бонвік сказав: «Єгиптяни вважали Азореса рятівником. Над ним знущались і його вбили через його важку працю у звершенні правильних речей і боротьбі з гріхами».

У своїй книзі «Міфи про Тору, Євангеліє та інші подібні релігії» з ним погодився вчений Дон.

Історики згадували, що єгиптяни вірили, що їх рятівник воскрес після смерті, і він буде суддею мертвих у День суду. У своїх міфах вони згадували, що Азорес є законним суддею; його брат знущався над ним, вбив його і розкидав частини його тіла в містах Єгипту. Тоді його вдова, Узіс, пішла і збрала ці частини, поки плакала. Тоді з неба прийшло світло, яке зблизило частини мертвого тіла, і він піднявся на небо, щоб тримати порядок милості та справедливості.

Індуси вважали свого бога Крішну рятівником. Священик Джордж сказав: «Вони описують Крішну як покірного героя, наповненого божеством, тому що він сам приніс себе в жертву, і вони думають, що ніхто не зможе зробити те, що він».

У своїй книзі «Міфи про Тору, Євангеліє та інші подібні релігії» вчений Дон сказав: «Індуси вважають, що Крішна є первенцем, і він сам – бог Вішну, котрий, за їхніми словами, не має ні початку, ні кінця, він рухався, щоб врятувати землю, і врятував людей, жертвуючи собою». Те ж саме згадує вчений Хук.

Індуси згадують багато способів смерті Кришни, найважливішим є те, що він помер, будучи повішеним на дереві. Їхні книги описують його розп'ятого, з золотою короною на голові. Дон сказав: «Віра в порятунок, зображуючи одного з богів як жертву, - старі вірування

індусів і поган. Люди Непалу також вірили в свого бога Андре; вони описують його розп'ятим, з отворами в тілі, заради порятунку людей від їхніх гріхів, як описав історик Хаген у своїй книзі «Anglo Sickness»».

Прикладів, де деякі люди вірять в те, що вбивають своїх богів як жертву, досить багато в язичництві. Ми закінчуємо словами Пелікан Чаліса: «Існує дивна схожість між християнством та іншими стародавніми релігіями. Ісус народився від незайманої – так само був народжений і Персій від Дани. Він був врятований чудом від своїх ворогів, як Діоніс і Гора. Він помер, потім воскрес із мертвих, як Азоріс, Адоніс або Діоніс Загрос, на початку весни, як Атес та Тамуз. Ми знаходимо подібні картини катувань у Вавилоні. Йому поклоняються як рятівнику, як Мітрі... Цілком можливо, що деякі християни були б збентежені, якби вони знали ці подібності. Якби християни знали, наскільки вони обмежені, вірячи, що їхня релігія унікальна. Хоча люди широких поглядів стануть щасливі, дізнавшись, що їхня релігія є результатом копіювання дуже старих ідей».

Кровопротиття як спосіб очищення

Павло взяв від поганства не лише ідею спасителя; він також згадав про кровопролиття Ісуса.

Він сказав: «...що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів...» (Римлянам 3:25).

«Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли кров'ю Його ми виправдані» (Римлянам 5:9).

«Чаша благословення, яку благословляємо, чи не спільнота то крові Христової? Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового?» (Коринфянам (1) 10:16).

«Що маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його...» (Ефесянам 1:7).

«Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (Коринфянам (1) 5:7).

Ми знаходимо багато таких уривків в посланнях Павла. Дійсно, це дивна ідея, бо Ісус (мир йому) не був зарізаний. У Євангеліях згадується, що він був розп'ятий, а не зарізаний. Смерть через розп'яття не проливає кров. Євангелія не згадують про те, що він пролив кров, крім того, що сказав Іван, і це сталося після смерті Ісуса: «Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали, та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода» (Івана 19:33-34).

Дослідник Уїлз сказав: «Ми повинні пам'ятати, що смерть через розп'яття не проливає крові більше, ніж через повішення. Опис Ісуса, чия кров пролита для людства, це фактично вирок, який надто далекий від точності».

Говорячи про те, що єдиним способом догодити Аллагу (Святий Він та Великий) є пролиття крові жертви – це стара ідея іудеїв та поган. Ми бачимо це ясно в Торі: «І збудував Ной жертівника Господеві. І взяв він із кожної чистої худоби й з кожного чистого птаства, і приніс на жертівнику цілопалення. І почув Господь пахощі любі, і в серці Своєму промовив: «Я вже більше не буду землі проклинати за людину, бо нахил людського серця лихий від

віку його молодого. І вже більше не вбиватиму всього живого, як то Я вчинив був» (Буття 8:20-21).

Давид зробив те саме: «І збудував там Давид жертівника для Господа, і приніс цілопалення та мирні жертви. І кликнув він до Господа, і Він відповів йому огнем із небес на жертвник цілопалення» (Хроніки (1) 21:26).

Таким чином, ми бачимо іудейське уявлення про Бога, сповненого запаху крові. Вони описують Бога як гнівного і Який не може бути задоволений нічим, крім запаху крові та цілопалення. Артур Вайгал сказав: «Ми не можемо прийняти цю страшну богословську ідею, яка з незрозумілих причин зажадала добровільної жертви; це суперечить тому, що ми віримо в Бога як наймогутнішого і найбільш люблячого».

Каміль Саафан вважає, що «ідея пролиття крові Ісуса взята з мітраїзму; оскільки вони приносили в жертву теля, брали кров і клали її на грішника, щоб той народився знову, поки вона стікатиме по ньому».

Сходження Бога в пекло, щоб врятувати мертвих

Знову ж таки, віра християн співзвучна язичництву, коли вони стверджували, що Ісус спустився до пекла, щоб врятувати страждаючих людей від покарання. У книзі Діань Петро сказав: «...у передбаченні він говорив про Христове воскресення, що не буде zostавлений в аду, ані тіло Його не зазнає зотління» (Дії 2:31). Петро в своєму посланні також говорив про Ісуса: «Яким Він і духам, що в в'язниці були, зійшовши, звіщав...» (Петро (1) 3:19).

Ця дивна ідея переросла у християнське вірування, і святий Христом (347 р.) вказав на її важливість. Він сказав:

«Ніхто не заперечує, що Ісус «спускається до пекла, крім атеїста».

Святий Клімендос сказав: «Ісус проповідував Євангеліє людям пекла, як він проповідував це тим, хто на землі, увірувати в нього і отримати порятунку», - і те ж саме згадувалося Оригеном та іншими святими християнами.

Ця віра є поганською, згаданою тими, хто поклонявся Крішні. Вони вірили в його сходження в пекло, щоб врятувати тих, хто знаходиться у в'язниці; згадані також ті, хто шанував Зороастра, Адоніса, Геракла, Меркурія, Колця та інших.

Коли християни прибули до Америки, вони знайшли чимало релігій. Священики почали проповідувати християнство цим країнам. Вивчивши місцеві релігії, вони здивувались, дізнавшись, що між ними і християнством існує чимало подібностей, особливо стосовно питань гріха та порятунку.

Як християни пояснюють подібність своїх вірувань та інших старих поганських релігій, які перетворили християнство у спотворену копію тих релігій?

Отець Джеймс Годд, викладач Оксфордського університету, сказав: «Це божественна таємниця, яка знаходиться поза межами людського розуму. Її неможливо пояснити на рівні мислення людей».

Аллаг (Святий Він та Великий) Всевишній правий. Він (Святий Він та Великий) розповів, що те, що кажуть християни – подібне до вірувань стародавніх народів, і є наслідуванням їх поганських ідей: «Сказали юдеї: «Узайр — син Аллага!» Сказали християни: «Месія — син Аллага!» Ці слова з їхніх вуст схожі на слова невіруючих, які жили раніше. Нехай знищить їх Аллаг! Як же вони віддалилися!»

(«Ат Тауба», 30). Аллаг (Святий Він та Великий) застерігав їх від падіння.

«Скажи: «О люди Писання! Не порушуйте в своїй релігії меж істини й не йдіть за ницими бажаннями людей із минулих поколінь, які самі заблукали й збили багатьох [зі шляху істини]» («Аль Маіда», 77).

Висновки

Ми знайшли відповідь на наше четверте питання в серії «Справжнє керівництво та світло». Ми відповіли на питання: «Чи був Ісус розп'ятий задля нашої спокути?» з міркуваннями та науковою методологією.

Це нотаріально засвідчене дослідження показало декілька фактів, яким людина, яка шукає правду, не може заперечувати. Воно показало, що Ісус (мир йому) врятувався від розп'яття, як розповідає Старий Заповіт, і як Ісус (мир йому) говорив своїм учням і послідовникам. Ми також побачили план Аллага (Святий Він та Великий) для зрадника, який зрадив свого пана, – він впав до ями, яку сам викопав.

Ми бачили цей результат у багатьох місцях і віршах у Святій Біблії, і в записаній історії багатьох християнських течій, які знали і вірили в цей факт. Ми також довели, що люди є вільними від первородного гріха, і гріх Адама не поширюється ні на кого, окрім нього.

З великою кількістю доказів ми довели, що успадкування гріха, як стверджують християни, – це абсурдна ідея, яку відкидає розум і логіка. Це жорстока ідея, далека від Аллага (Святий Він та Великий), а Павло, його послідовники та ті, хто зустрівся після нього в Нікейському соборі, запозичили цю ідею в язичників, які жили до Ісуса (мир йому).

І, нарешті, я дякую читачеві за ознайомлення з цими рядками і з задоволенням запрошую його прочитати наступну частину цієї серії: «Чи пророкує Біблія Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллага)?»

Джерела та література

- The meaning of the Holy Quran, Abdullah Yusuf Ali
- The Holy Bible
- King James Version
- Modern King James Version
- King James Version (Red Letters)
- King James Version with Apocrypha
- Good News Bible
- American Standard Version
- Contemporary English Version
- International Standard Version
- English Standard Version
- Bible in Basic English
- Geneva Bible
- Barnabas Gospel
- The Gospel according to Matthew, Father Matta Al Meskeen,
- The Gospel and the Cross, Abdul Ahad Dawwod
- Evidence about Jesus Divinity that Need clarification, Mohammad Hasan Abdurrahman
- The Holy Bible Commentary, a group of theologians
- Satan Deception, Ahmad Deedat
- The Original Sin Between Judaism, Christianity and Islam, Omaymah Ahmad Shaheen

- A Study of the Torah and the Gospel, Kamel Safaan
- The Truth between Christianity and Islam, Mansour Husain Abdul Aziz
- Allah's Religion in His Prophets' Books, Mohammad Tawfiq Sedqi Afandi
- Explanation On Luke's Gospel, Priest Dr. Ibrahim Saeed
- The Christian Creeds between the Quran and Reasoning, Hashem Jodah
- Paganism in Christianity, Mohammad Taher At Tenneer
- The Crucifixion and the Atonement Creeds, Muhammad Rasheed Redha
- The Forgiveness between Islam and Christianity, Ibrahim Khalil Ahmad
- The Difference between the Creator and the Creation, Abdurrahman Baghdadi
- The Story of Christ's Death and Resurrection, under the Scientific Critical study and the Holy Books, Mohammad Abu Al Gheit Al Fart.
- What is Christianity, Mohammad Taqi Al Othmany
- Speeches on Religions Comparison, Ibrahim Khalil Ahmad
- Christ between Facts and Myths, Mohammad Wasfi
- Christ in the Quran, the Torah, and the Gospel, Abdul Kareem Al Khateeb

- Christ in the Christian Creeds Resources, Ahmad Abdul Wahab
- Christianity Without Christ, Kamel Safaan
- The True Christianity as revealed by Christ, Alaa' Abu Bakr
- Psalms, Priest Tadrus Yaquob Malaty
- The destruction Axes in Christianity and the Missionaries, Ibrahim Al Jabhan.

Зміст:

ПОДЯКА	3
ВСТУП.....	4
Розп'яття Ісуса в християнстві	7
Розп'яття Ісуса в ісламі	8
Важливість спростування розп'яття Ісуса (мир йому) для мусульман	11
Критичне дослідження розповідей Євангелія про розп'яття.....	16
Перше: протиріччя розповідей про розп'яття в Євангеліях	19
Чи приходили первосвященики захопити Ісуса?	19
Коли був переслідуваний Ісус?.....	20
Скільки разів співав півень?.....	20
Коли служниця впізнала Петра вперше?	21
Хто впізнав Петра другий і третій раз?.....	22
Чому Варавва був у в'язниці?.....	23
Хто ніс хрест: Ісус чи Симон?.....	24
Історія смерті Юди	24
Спосіб смерті Юди	25
Що думали двоє інших розп'ятих чоловіків про свого товариша на хресті?	27
Хто перевіряв, чи сталося диво?	27

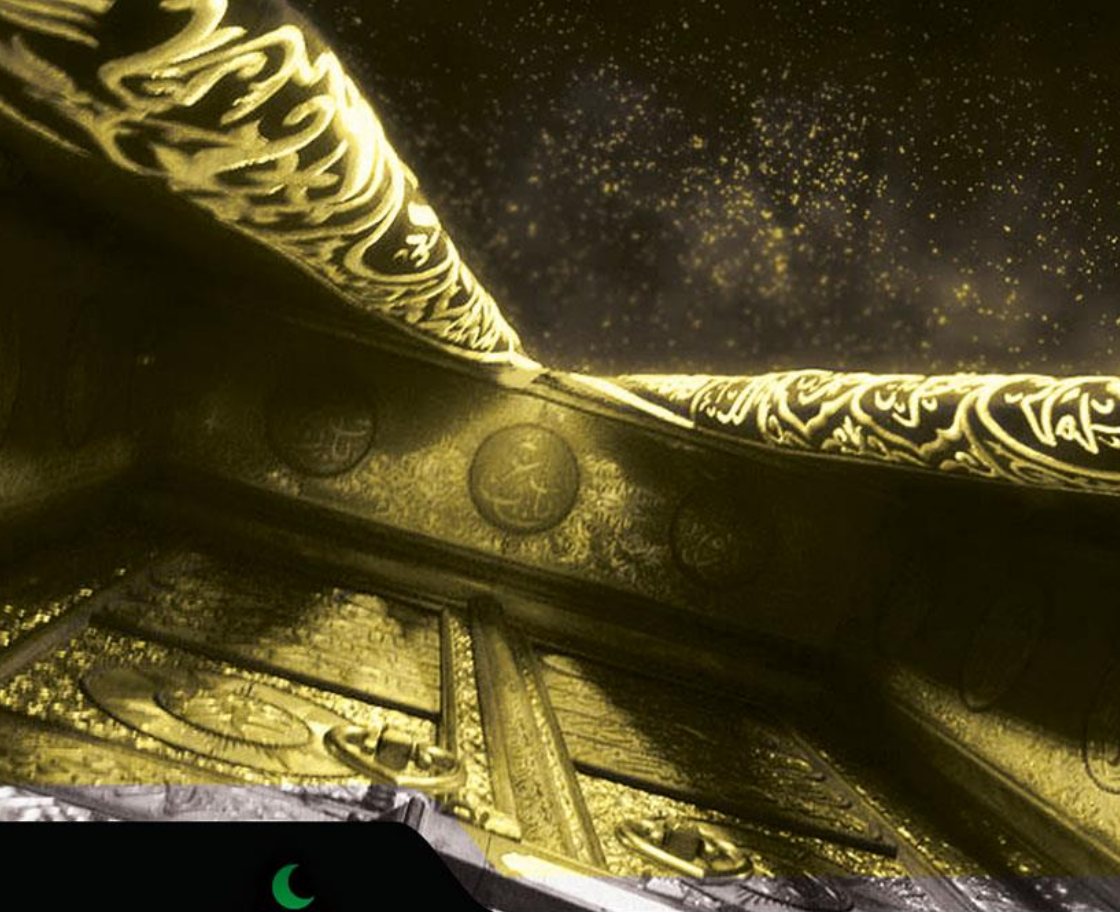
Якими були останні слова розп'ятого чоловіка?	28
Коли храмова завіса розірвалася?.....	29
Друге: протиріччя в історіях про Воскресіння.....	31
Коли жінки прийшли до могили?	31
Хто відвідав могилу?	32
Що побачили відвідувачі-жінки?.....	33
Де Магдалина зустріла Ісуса (мир йому), і хто їй сказав про воскресіння Ісуса?	33
Жінки приховували новини чи вони повідомили їх?	35
Кому Ісус (мир йому) з'явився вперше?.....	35
Скільки разів Ісус з'являвся і де?.....	36
Чи був Тома присутній під час першої зустрічі з Ісусом (мир йому)?.....	37
Як довго Ісус (мир йому) залишився на землі перед його вознесінням?	38
Третє: історії, про які говорить лише один євангеліст	40
Четверте: дослідження історій Євангелій.....	46
Суперечності розп'яття Ісуса (мир йому) з історичними доказами	51
Спростування розп'яття Ісуса (мир йому) пророцтвами Тори	55

Перше: другий Псалом (пророцтво невдалої змови розіп'яти Ісуса (мир йому)).....	61
Друге: сьомий Псалом (пророцтво про змову, яка обернулася проти самих же змовників)	62
Третє: двадцятий Псалом (пророцтво про порятунок Ісуса (мир йому) від Аллага (Святий Він та Великий), і поразку його ворогів).....	65
Четверте: двадцять перший Псалом (пророцтво про невдачу змови і відповідь на запит Ісуса (мир йому))	68
П'яте: двадцять другий Псалом (пророцтво про розп'яття ганебного черв'яка, а не великого Ісуса (мир йому)	70
Шосте: Псалом шістдесят дев'ять (пророцтво розіп'ятого Юди, грішника).....	74
Сьоме: Псалом тридцять п'ять (пророцтво про змову, яка обернулася на змовників).....	79
Восьме: Псалом сорок (пророцтво Бога, Який відповідає на молитви Ісуса (мир йому), і невдача змови)	82
Дев'яте: Псалом сорок один (Пророцтво про звільнення Ісуса (мир йому) від змови його учнів у той жорстокий день)	84
Десяте: псалом тридцять четвертий (Пророцтво про цілісність костей Ісуса (мир йому) і його порятунок від змовників, які загинуть від зла)	86

Одинадцять: псалом дев'яносто перший (Пророцтво про ангелів, які рятують Ісуса (мир йому))	88
Дванадцять: Псалом сто дев'ять (Пророцтво про переслідування Юди та його розп'яття)	90
Тринадцять: псалом сто вісімнадцять (пророцтво про порятунок Ісуса (мир йому) від смерті)	92
Висновок пророцтв Псалмів	94
Спростування розп'яття Ісуса Євангеліями, посланнями апостолів і пророцтвами.....	96
Чи Ісус (мир йому) пророкував своє розп'яття?	96
Новозавітні пророцтва про порятунок Ісуса	101
Спосіб, у який Ісус (мир йому) врятувався від змови	105
Розповідь про розп'яття в язичництві.....	113
Віровчення мусульман про Первородний гріх і Спокуту.....	117
Християнська віра у порятунок	121
Віра католиків і православних у спасіння та прощення.....	123
Індульгенція для спасіння від гріхів.....	125
Віра протестантів у спасіння та прощення	127
Провина Адама і успадкований гріх.....	129
Критичний аналіз історії Тори про перший гріх....	131
Християнська філософія гріха і спокутування	137

Критика філософії спадковості гріха	139
Відкидання ідеї успадкування первородного гріха доказом невинності багатьох?	142
Обґрунтування розп'яття Ісуса (мир йому) в християнстві.....	148
Критика обґрунтування християн про важливість розп'яття	150
Покаяння – це спокута	151
Боже прощення.....	154
Покарання батьків є достатнім	158
Відповідальність кожного за те, що він робить	160
Хто є Спасителем?	161
Для чого був посланий Ісус?	168
Кого було врятовано розп'яттям Ісуса?.....	171
Чи поширюється порятунок на інших людей, крім дітей Ізраїлю?.....	172
Заперечення і спростування Божого закону	175
Спасіння та діла згідно з Ісусом (мир йому) та його учнями	179
Суд є доказом спростування порятунку.....	185
Походження ідеї спасіння та спокути	188
Роль Павла у встановленні ідеї спасіння в християнстві.....	188
Спасіння та спокута в священних книгах	193

Спасіння і древнє язичництво	197
Успадкування гріха	197
Ідея спасителя в язичництві	199
Смерть Бога-рятівника.....	199
Кровопролиття як спосіб очищення	202
Сходження Бога в пекло, щоб врятувати мертвих .	204
Висновки	207
Джерела та література	208

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM